

Trei mesaje cerești

de Mark Finley

Școala de Sabat și Lucrarea Personală
Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea

©2023 General Conference of Seventh-day Adventists®
Toate drepturile rezervate.

Studiile biblice pentru Școala de Sabat majori, ediția instructori, integral sau parțial, nu pot fi editate, modificate, adaptate, traduse, reproduse sau publicate de nicio persoană sau instituție fără un acord scris în prealabil al Conferinței Generale.

Logoul și numele „Adventist de Ziua a Șaptea” și „Adventist” sunt mărci înregistrate ale Conferinței Generale a Adventiștilor de Ziua a Șaptea și nu pot fi folosite fără autorizarea acesteia.

Studiile Școlii de Sabat pentru majori, ediția instructori, sunt pregătite de Departamentul Școala de Sabat al Conferinței Generale, sub îndrumarea generală a Comitetului Mondial al Școlii de Sabat. Ele reflectă contribuția comitetului și nu reprezintă în exclusivitate punctele de vedere ale autorului/autorilor.

Cu excepția situațiilor în care este altfel specificat, textele biblice au fost redactate din *Biblia, sau Sfânta Scriptură*, trad. Dumitru Cornilescu, Casa Bibliei, 2015, prescurtare: **VDC**.

Celelalte versiuni și traduceri ale Bibliei folosite și precizate în text pot fi consultate pe site-ul **bible.com/ro**.

La citatele din lucrările lui Ellen G. White, numărul paginii este cel din ediția de referință din limba engleză, număr care apare în edițiile online, precum și în unele ediții tipărite, între paranteze pătrate. Toate cărțile acestei autoare (inclusiv cele traduse în limba română) se găsesc pe site-urile **ellenwhite.ro** și **egwwritings.org**. Traducerea unor citate a fost îmbunătățită.

Pentru ediția în limba română:

Traducere: Loredana-Andreea Weiss **Redactare:** Gianina Floricel
Referent: Daniel Brînzan **Grafică și tehoredactare:** Irina Toncu
Corectură: Lavinia Goran **Copertă:** Liliana Dincă

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României **FINLEY, MARK**

Trei mesaje cerești / de Mark Finley. - Ed. instructori. -

Pantelimon : Viață și Sănătate, 2023

ISBN 978-606-087-318-1

Cuprins

<i>Introducere</i>	4
<i>Urmează metoda misionară a Domnului Isus!</i>	6
1. Isus câștigă. Satana pierde	11
2. Momentul hotărârii finale	23
3. Evanghelia veșnică	35
4. „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă”	47
5. Vestea bună a judecății	59
6. Ceasul judecății Lui	71
7. Închinarea la Creator	83
8. Sabatul și sfârșitul	95
9. O cetate numită confuzie.....	107
10. Amăgirile finale ale lui Satana	119
11. Sigiliul lui Dumnezeu și semnul fiarei (1).....	132
12. Sigiliul lui Dumnezeu și semnul fiarei (2)	144
13. Luminați de slava lui Dumnezeu	156

Cele trei solii cerești

În data de 15 octombrie 1844, cu o săptămână înainte de Marea Dezamăgire, într-o familie evlavioasă luterană din Germania s-a născut un băiat. Numele lui era Friedrich Nietzsche, cel care avea să devină unul dintre cei mai influenți atei ai lumii moderne.

Crezând că Dumnezeu creștin era pe moarte în lumea apuseană, Nietzsche a criticat influența morală continuă a religiei creștine, catalogând-o în batjocură drept o „moralitate a sclavilor”, o moralitate a celor slabi care, în încercarea lor de a se proteja de cei mai puternici decât ei, au inventat astfel de noțiuni absurde precum: „Iubiți-i pe vrăjmașii voștri.” Pentru Nietzsche, modernismul trebuia să depășească noțiunile arhaice de „bine și rău”; un personaj al uneia dintre cărțile lui (*Așa grăit-a Zarathustra*) declara: „Spargeți vechile table ale Legii!” (referindu-se, desigur, la Cele Zece Porunci).

Anul 1844 a fost important și pentru Karl Marx, fondatorul comunismului. Lucrarea cu titlul *Manuscrise economico-filozofice din 1844* a fost scrisă de Marx în anul acela, chiar dacă a fost publicată abia în 1932, în Uniunea Sovietică. Manuscrisele arată dezvoltarea timpurie a ideologiei lui Marx, în care acesta pleda pentru o realitate în întregime materialistă, care avea să treacă prin diferite etape economice până când muncitorii din întreaga lume aveau să se unească pentru a-i înlătura pe opresorii capitaliști și a crea „Utopia” pe pământ.

Anul 1844 a fost unul important și pentru Charles Darwin. În lucrarea cunoscută ca *Eseul din 1844*, Darwin a prezentat una dintre cele mai timpurii expuneri ale teoriei sale despre evoluționism, chiar dacă nu a fost făcută publică atunci. De-abia în 1859, odată cu publicarea *Originii speciilor*, Darwin și-a prezentat public ideea că întreaga viață de pe Pământ își avea originea într-un strămoș comun și a evoluat numai prin procese naturale și pur întâmplătoare.

Cu toate acestea, anul 1844 a reprezentat împlinirea profeției de 2.300 de zile din Daniel 8:14 și, în același an, din rămășițele Marii Dezamăgiri au fost plantate semințele care aveau să înmugurească

într-o mișcare mondială al cărei mesaj central respingea îndrăzneala ideologiei marxiste, nietzscheene și darwiniene.

Împotriva lui Marx, mișcarea adventistă de ziua a șaptea a proclamat că marea luptă dintre Hristos și Satana, și nu o concepție materialistă asupra istoriei, explica istoria omenirii, care avea să se încheie nu într-o utopie comunistă creată de om, ci în instituirea supranaturală a Împărăției lui Dumnezeu.

Împotriva lui Darwin, mișcarea adventistă de ziua a șaptea propovăduia că viața își avea originea nu în procesul natural și accidental al unor mutații întâmplătoare și în selecția naturală, ci în puterea Dumnezeului Creator, care a creat toată viața de pe pământ în șase zile, iar în a șaptea S-a odihnit.

Iar împotriva lui Nietzsche, mișcarea adventistă de ziua a șaptea proclama nu numai că Dumnezeu există, ci și că Legea stabilită de El, codul Său universal de conduită morală (acele „vechi table ale Legii”), Cele Zece Porunci, rămâne standardul fundamental al lui Dumnezeu pentru judecată și are caracter obligatoriu pentru întreaga omenire.

Să fie oare o coincidență că toate aceste evenimente s-au petrecut în 1844? Nimeni nu ar trebui să creadă lucrul acesta.

Marx, Nietzsche, Darwin – trei personaje influente ale căror lucrări au adus omenirii un prejudiciu ireparabil. Dar, în mijlocul acestor răătăciri, Dumnezeu nu a lăsat lumea fără un martor al adevărului Său: în mijlocul acestor ideologii distructive a dat naștere unei mișcări care, în timp, avea să se transforme în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea și care avea să proclame lumii adevărul Lui pentru zilele din urmă – cele trei solii îngerești. Acestea sunt solii care, în esență, infirmă rătăcirile și concepțiile greșite promovate de acei trei oameni atât de amăgiți.

Cele trei solii îngerești sunt, într-o oarecare măsură, ordinele de înaintare ale Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Și, în esență, sunt Evanghelia (*vestea bună*), pură și simplă, dar prezentată în contextul „adevărul[ui] pe care-l aveți” (2 Petru 1:12).

Și tot ele, cele trei solii îngerești, sunt subiectul studiului nostru din acest trimestru.

Originar din Connecticut, SUA, Mark Finley, un evanghelist cunoscut la nivel internațional, a fost vicepreședintele Conferinței Generale în perioada 2005-2010. După ce s-a retras din activitatea cu normă întreagă, a devenit asistent al președintelui Conferinței Generale. Pastorul Finley și soția lui, Ernestine, au trei copii și cinci nepoți.

Urmează metoda misionară a Domnului Isus!

Din nefericire, în România am neglijat să urmăm modelul lui Isus Hristos, care „străbătea *toate* cetățile și satele” (Matei 9:35, sublinierea noastră). Succesul dintr-un ținut nu L-a împiedicat pe Mântuitorul să meargă mai departe; nici apelurile celor care doreau „să-L oprească să nu plece de la ei”. Mottoul Lui în misiune era: „Trebuie să vestesc Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu și în *alte cetăți, fiindcă pentru aceasta am fost trimis*” (Luca 4:42,43, sublinierea noastră).

Poporul lui Dumnezeu este chemat să vestească Evanghelia și acolo *unde Hristos nu a fost vestit* (Romani 15:20). Se vor găsi instructori atât de consacrați, încât să împlinescă cele scrise: „Aceia cărora nu li se propovăduise despre El Îl vor vedea și cei ce n-auziseră de El Îl vor cunoaște” (Romani 15:21) ?

Stimați instructori, diriginți ai Școlii de Sabat și slujbași ai Bisericii, este nevoie de *un singur suflet* interesat și de *un singur misionar* ca să începem. Dacă se împlinește această condiție, Isus a promis că, „unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor” (Matei 18:20). „Dacă Îmi slujește cineva, să Mă urmeze; și unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu” (Ioan 12:26).

Vei porni astăzi la porunca Evangheliei? Hristos te cheamă în zone albe! Fă un plan simplu și urmează-l cu perseverență și cu iubire de oameni!

”

**Experții în creșterea bisericii
susțin că lipsa unui program
de plantare a unei noi biserici
este cauza majoră a declinului
unei biserici. – Joseph Kidder,
Pune-ți biserica în mișcare, p. 165**

”

RECOMANDARE

Faceți din Sabatul al treisprezecelea o sărbătoare pentru copii și pentru adulți. Dacă este cazul, adaptați serviciile divine ale acestui Sabat pentru a-i implica pe toți participanții la secțiunile Școlii de Sabat. Pentru adulți sugerăm să pregătiți momente de recitare a pasajelor memorate din Biblie, o masă rotundă pe tema studiilor biblice din trimestrul care s-a încheiat sau un test cu întrebări din lecțiile parcurse, la care să li se ofere cărți și Biblii celor care au reținut cel mai mult. Prin aceasta, inima bisericii, cum este numită Școala de Sabat, va fi revigorată și bucuria noastră de a studia Biblia va spori.

NU UITA!

PĂRTĂȘIE (5-10 minute)

1. Fiecare membru al grupeii Școlii de Sabat și toți vizitatorii se vor bucura de un salut, de un zâmbet, de un bun-venit rostit cu simpatie și căldură.

2. Sugerăm ca participanții să se încurajeze unii pe alții prin relatarea unui răspuns primit la o rugăciune sau prin descrierea unei activități recente de voluntariat în care au fost implicați (pentru anul misionar 2022-2023, detalii la departamentele Familie și Educație).

3. Fiecare participant poate împărtăși nume de pe lista sa de rugăciune, de la pagina următoare, iar grupa poate înălța o rugăciune pentru persoanele respective.

DEZBATERE (20-25 de minute)

1. Se poate dezbate ideea principală a fiecărei zile, căutându-i semnificația practică. Se recomandă deschiderea Bibliei și lecturarea textelor de bază ale fiecărei lecții.

2. Este de dorit ca fiecare participant să se implice în dezbateri, dar fără să acapareze discuția.

3. Citirea zilnică a Bibliei și a Spiritului Profetic, cu ajutorul celor cinci întrebări de la finalul fiecărui studiu, poate menține vie viața spirituală.

MISIUNE (5-10 minute)

1. Recomandăm ca dezbateri de studiu să se încheie întotdeauna cu decizii de ordin practic.

2. Fiecare grupă este încurajată să planuiască o activitate misionară în care să se poată implica un număr cât mai mare de membri.

3. Știrile video ale Școlii de Sabat conțin idei misionare valoroase și aplicabile. Aceste știri misionare pot fi vizionate și descărcate de pe canalul YouTube „Școala de Sabat”, playlistul „Știri Misionare Video 2023”, sau scanând codul QR alăturat.

LISTĂ de RUGĂCIUNE, POST și SLUJIRE

Mă rog, mă dedic și lucrez pentru:

Cineva din familie _____

Cineva dintre rude _____

Cineva dintre prieteni _____

Cineva dintre vecini _____

Cineva din biserică _____

Cineva dintr-o localitate fără prezență adventistă _____

Cercetați Scripturile

„Dacă Biblia ar fi citită mai mult, dacă adevărurile ei ar fi înțelese mai bine, noi am fi un popor mult mai luminat și mai inteligent. Sufletul capătă putere prin cercetarea paginilor Scripturii” (Ellen G. White, *Sfaturi pentru biserică*, p. 113).

Aprilie

- 1 Iov 1
- 2 Iov 2
- 3 Iov 3
- 4 Iov 4
- 5 Iov 5
- 6 Iov 6
- 7 Iov 7
- 8 Iov 8
- 9 Iov 9
- 10 Iov 10
- 11 Iov 11
- 12 Iov 12
- 13 Iov 13
- 14 Iov 14
- 15 Iov 15
- 16 Iov 16
- 17 Iov 17
- 18 Iov 18
- 19 Iov 19
- 20 Iov 20
- 21 Iov 21
- 22 Iov 22
- 23 Iov 23
- 24 Iov 24
- 25 Iov 25
- 26 Iov 26
- 27 Iov 27
- 28 Iov 28
- 29 Iov 29
- 30 Iov 30

Mai

- 1 Iov 31
- 2 Iov 32
- 3 Iov 33
- 4 Iov 34
- 5 Iov 35
- 6 Iov 36
- 7 Iov 37
- 8 Iov 38
- 9 Iov 39
- 10 Iov 40
- 11 Iov 41
- 12 Iov 42
- 13 Psalmii 1
- 14 Psalmii 2
- 15 Psalmii 3
- 16 Psalmii 4
- 17 Psalmii 5
- 18 Psalmii 6
- 19 Psalmii 7
- 20 Psalmii 8
- 21 Psalmii 9
- 22 Psalmii 10
- 23 Psalmii 11
- 24 Psalmii 12
- 25 Psalmii 13
- 26 Psalmii 14
- 27 Psalmii 15
- 28 Psalmii 16
- 29 Psalmii 17
- 30 Psalmii 18
- 31 Psalmii 19

Iunie

- 1 Psalmii 20
- 2 Psalmii 21
- 3 Psalmii 22
- 4 Psalmii 23
- 5 Psalmii 24
- 6 Psalmii 25
- 7 Psalmii 26
- 8 Psalmii 27
- 9 Psalmii 28
- 10 Psalmii 29
- 11 Psalmii 30
- 12 Psalmii 31
- 13 Psalmii 32
- 14 Psalmii 33
- 15 Psalmii 34
- 16 Psalmii 35
- 17 Psalmii 36
- 18 Psalmii 37
- 19 Psalmii 38
- 20 Psalmii 39
- 21 Psalmii 40
- 22 Psalmii 41
- 23 Psalmii 42
- 24 Psalmii 43
- 25 Psalmii 44
- 26 Psalmii 45
- 27 Psalmii 46
- 28 Psalmii 47
- 29 Psalmii 48
- 30 Psalmii 49

Isus câștigă. Satana pierde

Sabat după-amiază

De memorat: „Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus _____
_____ cu rămășița seminței ei, cu cei care păzesc
_____ și țin mărturia
lui Isus Hristos.” (Apocalipsa 12:17)

În cartea sa *Outnumbered: Incredible Stories of History's Most Surprising Battlefield Upsets*, Cormac O'Brien relatează poveștile unor armate care, deși depășite serios numeric, tot au câștigat. Vorbește despre armata lui Hannibal de la Cartagina, alcătuită din 55.000 de soldați, care a învins armata romană „invincibilă” care număra 80.000 de soldați puternici. Spune, de asemenea, povestea incredibilă a armatei grecești a lui Alexandru cel Mare care a învins Imperiul Persan.

Și noi ne luptăm pe viață și pe moarte cu un dușman viclean. Suntem depășiiți numeric, iar șansele sunt împotriva noastră. Bătălia pare pierdută. Înfrângerea pare inevitabilă. Victoria nu se întrevede nicăieri. Dintr-o perspectivă pur omenească, pare că forțele lui Satana ne vor copleși.

Dar, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, chiar dacă suntem depășiiți numeric, chiar dacă șansele sunt (omenește vorbind) împotriva noastră, chiar dacă atacurile lui Satana sunt feroce, prin Isus vom câștiga, în cele din urmă. Tema ultimei cărți din Biblie, Apocalipsa, este aceasta: Isus câștigă, Satana pierde. Punctul culminant al acestei bătălii este descris în Apocalipsa 12, subiectul studiului nostru din această săptămână. Acest studiu ne va ajuta să înțelegem Apocalipsa 14 și cele trei solii îngerești.

1 aprilie – Sabatul colportorului și al misiunii prin literatură

Apocalipsa 12 prezintă o serie de episoade dramatice, tablouri ale conflictului de veacuri dintre bine și rău care a început în cer, dar se va sfârși aici, pe pământ. Aceste episoade ne poartă prin negura timpului, de la scena incipientă a răzvrătirii lui Satana în cer și până la atacurile lui furibunde asupra poporului lui Dumnezeu în zilele din urmă.

1 Citește Apocalipsa 12:7-9, unde este descris conflictul cosmic dintre bine și rău. Cum este posibil ca așa ceva să se petreacă în cer? Ce te învață aceste versete despre libertatea de a alege?

Liberul-arbitru este un principiu fundamental al guvernării lui Dumnezeu, atât în cer, cât și pe pământ. Dumnezeu nu a creat roboți nici în cer, nici pe pământ. Creați după chipul lui Dumnezeu, noi, oamenii, putem face alegeri morale.

Puterea de alegere este în strânsă legătură cu capacitatea de a iubi. Dacă iei libertatea de a alege, distrugi capacitatea de a iubi, căci nimeni nu poate fi forțat sau constrâns să iubească. Iubirea este o manifestare a liberului-arbitru. Fiecare înger din ceruri s-a confruntat cu alegerea de a răspunde iubirii lui Dumnezeu sau de a-i întoarce spatele în egoism, aroganță și mândrie. La fel cum îngerii din cer au fost confrunțați, prin iubire, cu o alegere veșnică, Apocalipsa ne pune fiecăruia în față alegerile veșnice din cadrul conflictului final de pe pământ.

Nu a existat niciodată neutralitate în marea luptă (vezi Luca 11:23) și nu va exista nici în ultimul război de pe pământ. La fel cum fiecare înger a fost fie de partea lui Isus, fie de partea lui Satana, întreaga omenire va ajunge să facă o alegere finală și irevocabilă la sfârșitul timpului. Cine va primi loialitatea, închinarea și ascultarea noastră? Aceasta a fost dintotdeauna problema omenirii și va rămâne astfel, dar mai dramatică, în criza finală a istoriei pământului.

Dar iată vestea uimitor de bună: Apocalipsa 12 descrie victoria lui Hristos în acest conflict și tot ceea ce avem noi de făcut este ca, folosindu-ne liberul-arbitru, să alegem să fim de partea Lui, partea câștigătoare. Cât de minunat să poți alege de partea cui să fii într-o bătălie al cărei câștigător îl știi deja.

Gândește-te cât de sacră trebuie să fie pentru Isus libertatea noastră de a alege, încât ne-a oferit-o chiar dacă știa că Îl va duce la cruce (vezi 2 Timotei 1:9). Ce ne spune lucrul acesta despre libertatea pe care trebuie să le-o acordăm, cu responsabilitate, celorlalți?

Satana a căutat de la început (vezi Apocalipsa 12:4,5) să Îl distrugă pe Hristos. Și totuși, la fiecare încercare a eșuat. La nașterea lui Hristos, de exemplu, un înger i-a avertizat pe Iosif și pe Maria cu privire la planurile malefice ale lui Irod și aceștia au fugit în Egipt. Isus a întâmpinat cele mai puternice ispite ale lui Satana în pustie cu un „Stă scris” și a găsit astfel protecție în Cuvântul lui Dumnezeu. În moartea Sa pe cruce, Isus a descoperit magnitudinea dragostei Sale și ne-a izbăvit de plata osândeii păcatului. Prin învierea Sa, ca Marele nostru Preot înviat, ne izbăvește de sub stăpânirea păcatului în viețile noastre.

2 Citește Apocalipsa 12:4-6,9; Efeseni 5:25-27,32 și Psalmii 2:7-9 și definește următoarele simboluri:

Balaurul _____

Femeia _____

Copil de parte bărbătească _____

Toiag de fier _____

În Biblie, toiagul este simbolul domniei sau stăpânirii. Un toiag de fier este simbolul unei stăpâniri atotputernice, invincibile. Isus S-a luptat cu toate ispitele cu care ne luptăm și noi, dar a ieșit biruitor. Diavolul este un dușman învins. Hristos l-a învins prin viața, moartea și învierea Sa. Pentru că Hristos l-a învins deja pe crucea de la Calvar, și noi putem fi biruitori. Biruința lui Hristos asupra lui Satana a fost una desăvârșită, dar marea luptă dintre Hristos și Satana încă nu s-a încheiat.

Cu toate acestea, atunci când acceptăm prin credință ceea ce a făcut Hristos pentru noi, plata păcatului nostru este anulată și păcatele noastre sunt iertate. Stăm în fața lui Dumnezeu desăvârșiți, acoperiți cu neprihănirea lui Hristos. După cum scrie Pavel, „să fiu găsit în El nu având o neprihănire a mea, pe care mi-o dă Legea, ci aceea care se capătă prin credința în Hristos, neprihănirea pe care o dă Dumnezeu, prin credință” (Filipeni 3:9). Dacă suntem iertați, nu putem fi acuzați de nimic. Isus a biruit și a trecut pentru totdeauna peste cele mai rele lucruri pe care păcatul și răul I le-ar fi putut face. El a atacat răul cu toată puterea și l-a învins. Când Îl acceptăm pe Isus prin credință, biruința Lui este și a noastră.

Ai certitudinea mântuirii datorită victoriei Lui Hristos în lupta cu Satana? Cum experimentezi ceea ce a scris Pavel în Filipeni 3:9?

Așa cum spune Biblia, Isus nu a pierdut niciodată o luptă cu Satana. El este un puternic biruitor, învingătorul puterilor răului. Una este să credem că Isus a biruit ispitele lui Satana și altceva este să credem că biruința lui Hristos este și a noastră.

3 Citește Apocalipsa 12:10. Ce încurajare găsești în faptul că acuzatorul tău „a fost aruncat jos”?

Deși lupta este încă în toi pe pământ, Satana a pierdut. Punct. Lucrul acesta nu este adevărat doar în dreptul victoriei finale a lui Hristos în punctul culminant al istoriei pământului, ci și în cazul luptei noastre cu stăpânirile și cu puterile răului în viața personală. Unii creștini trăiesc într-o frustrantă stare de înfrângere. Speră să dobândească victoria asupra vreunei atitudini sau asupra vreunui obicei, dar nu reușesc să înțeleagă realitatea biruinței lui Hristos în dreptul lor în viața lor personală.

4 Citește Apocalipsa 12:11. Ce victorie ne asigură Hristos aici?

De șapte ori întâlnim în mesajele pentru cele șapte biserici din Apocalipsa expresia: „Cel/ui ce va birui”. Aici, în Apocalipsa 12:11, găsim iarăși acest concept al biruinței. Cuvântul „(au) biruit” în limba originală a textului este *nikao*. Poate fi tradus literal prin: „au cucerit, au învins, au triumfat sau au ieșit învingători”. Iată cum putem fi biruitori: Apocalipsa 12:11 afirmă că „prin sângele Mielului”.

În Apocalipsa 5:6, într-o viziune profetică, Ioan se uită la cer și vede „un Miel” care „părea junghiat”. Jertfa lui Hristos este în centrul atenției întregului cer. Nu există o dovadă a dragostei infinite și de nepătruns a lui Dumnezeu mai sublimă decât Golgota.

Când acceptăm prin credință ce a făcut Hristos pentru noi, plata pentru păcatul nostru este anulată și stăm desăvârșiți înaintea lui Dumnezeu. Păcatele noastre sunt iertate (Coloseni 1:14; Efeseni 1:7; Coloseni 2:14), iar „pârâșul fraților noștri [...] a fost aruncat jos” (Apocalipsa 12:10). Suntem răscumpărați, biruitori și mântuiți, nu prin meritele noastre, ci prin biruința lui Hristos în dreptul nostru.

- 5 Citește Apocalipsa 12:6 și compar-o cu Apocalipsa 12:14-16. Observă cu atenție intervalul de timp, atacul lui Satana asupra „femeii” (biserica lui Dumnezeu) și cum are grijă Dumnezeu de poporul Lui. Ce te impresionează în aceste versete?**

Cele 1.260 de zile din Apocalipsa 12:6 sunt paralele cu o vreme, vremuri și jumătatea unei vremi, din Apocalipsa 12:14. Aceeași profecție despre vremea sfârșitului, descriind același interval de timp, se găsește în Daniel 7:25; Apocalipsa 11:2,3 și Romani 13:5. Pentru că acestea sunt simboluri profetice (nu a fost dusă în pustie o femeie reală cu aripi), aplicăm principiul timpului profetic de „o zi pentru un an” (vezi, de exemplu, Numeri 14:34 și Ezechiel 4:4-6) pentru aceste profecții. Aceasta înseamnă, pur și simplu, că o zi profetică înseamnă un an. Comentând aceeași perioadă profetică din Apocalipsa 11:2, Biblia de Studiu (Casa Bibliei) declară: „Comentatorii istoriciști au văzut în cele 1.260 de zile profetice 1.260 de ani (538-1798)” – p. 1.780, comentariul la Apocalipsa 11:2. O biserică stricată – împreună cu un stat corupt – i-a oprimat, persecutat și chiar ucis uneori pe oamenii credincioși ai lui Dumnezeu.

Această persecuție înverșunată, satanică, împotriva creștinilor, care credeau în Biblie, era o extensie a marii lupte dintre bine și rău. Ieșind din întunericul Evului Mediu, în timpul Reformei, oamenii s-au confruntat cu o alegere. Aveau să fie credincioși Cuvântului lui Dumnezeu sau aveau să accepte învățăturile preoților și ale prelaților? Din nou, adevărul a triumfat și Dumnezeu a avut oameni care I-au rămas credincioși în fața opoziției neînduplecate.

În aceste verset apar câteva expresii fascinante și extrem de încurajatoare cu privire la grija lui Dumnezeu. Apocalipsa 12:6 folosește expresia: „un loc pregătit de Dumnezeu”. Apocalipsa 12:14 declară că femeia a fost „hrănită” în pustie, iar Apocalipsa 12:16 declară: „pământul a dat ajutor femeii”. În vremurile de persecuție severă, Dumnezeu a avut grijă de biserica Sa. Cum a făcut atunci va face și pentru rămășița Lui din zilele din urmă.

Describe o perioadă dificilă sau de încercare din viața ta când ai fi putut fi ușor descurajat, dar Dumnezeu ți-a oferit un loc de scăpare și te-a „hrănit” în vremuri grele. Cum te-a ajutat Dumnezeu atunci când aveai nevoie cel mai mult?

Diavolul a fost într-un război continuu cu Hristos începând cu răzvrătirea lui din cer (Apocalipsa 12:7). Scopul lui Satana de atunci este același cu scopul lui de acum: să preia controlul asupra universului (vezi Isaia 14:12-14). Atenția lui, în ultimele zile ale istoriei pământului, se concentrează asupra poporului lui Dumnezeu. Apocalipsa 12:17 declară cu tărie că balaurul (Satana), care era mâniat (furios) pe femeie (biserica), s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei. Această expresie, „rămășița seminței ei”, este tradusă și ca „rămășița”, în versiunea King James. Rămășița lui Dumnezeu Îi rămâne loială lui Hristos, supusă adevărului Său și credincioasă misiunii Sale.

6 Citește Apocalipsa 12:17. Ce caracteristici ale rămășiței lui Dumnezeu, ale bisericii Lui din zilele din urmă, se găsesc în acest verset?

În Apocalipsa 12:17, Satana (balaurul) este mâniat pe femeie, biserica lui Dumnezeu. Diavolul este furios pe poporul care ține poruncile lui Dumnezeu și va face tot ceea ce îi stă în putință să îl distrugă.

În cele din urmă, va face să se dea un decret prin care aceștia să nu poată cumpăra sau vinde și să fie aruncați în închisoare și trimiși la moarte (vezi Apocalipsa 13:14-17). Dacă Satana nu Îl poate distruge pe Hristos, va încerca să distrugă obiectul iubirii Lui celei mai profunde – biserica lui Hristos. Ultimul război al pământului nu are în centrul atenției Orientul Mijlociu și diferitele conflicte de acolo, ci se concentrează asupra minții oamenilor din poporul lui Dumnezeu din întreaga lume. Este o luptă între două forțe opuse: Hristos și Satana. Din nou, nimeni nu este neutru.

Întrebarea principală în acest război final este: „Cui îi suntem loiali? Cui ne supunem?” Cerul caută credincioși care sunt atât de atrași de dragostea lui Hristos, atât de dedicați scopurilor Lui, atât de încurajați de Duhul Lui și atât de supuși poruncilor Lui, încât sunt dispuși să înfrunte până și moartea pentru cauza Lui.

Lumea noastră se îndreaptă spre o criză majoră. Dar în Isus, prin Isus și datorită lui Isus, biruința ne este asigurată, atât timp cât rămânem legați de El, lucru pe care îl facem prin credință – o credință care conduce la ascultare. Totul se rezumă la alegerea noastră.

Cum este ilustrată realitatea din Apocalipsa 12:17 în viața ta, în experiența ta creștină? Adică, în ce moduri se desfășoară marea luptă în viața ta?

Într-un fel, am putea spune că Dumnezeu nu a avut de ales: dacă voia făpturi care să Îl iubească și care să îi iubească pe alții, trebuia să le creeze libere. Dacă nu erau libere, nu puteau iubi, și ce ar fi universul nostru fără iubire? Ar fi ceea ce au pretins unii oameni: nimic altceva decât o mașinărie absurdă care lucrează după legi stricte de cauză și efect și în care nu am avea libertatea de a alege, ci am fi doar grupări de particule care urmează numai legile fizicii. O imagine deloc plăcută, care nu reprezintă adevărul pe care îl știm despre noi în adâncul nostru.

„Legea iubirii fiind temelia stăpânirii lui Dumnezeu, fericirea tuturor ființelor inteligente depinde de acceptarea, în mod desăvârșit, de către acestea, a marilor ei principii de neprihănire. Dumnezeu doarește de la toate ființele create de El o slujire din dragoste, slujire care izvorăște dintr-o apreciere a caracterului Său. El nu găsește nicio plăcere într-o ascultare forțată; El acordă tuturor libertatea voinței pentru ca astfel ei să-I poată aduce o slujire liber consimțită.

Atâta vreme cât toate ființele create au recunoscut ascultarea iubirii, o desăvârșită armonie a existat în tot universul lui Dumnezeu. Era bucuria oștilor cerești aceea de a aduce la îndeplinire planurile Creatorului lor. Ele își găseau plăcerea în reflectarea slavei Sale și în a-I aduce laudă. Iar în timp ce iubirea față de Dumnezeu era supremă, iubirea unuia față de celălalt era plină de încredere și neegoistă. Nu exista nicio notă de discordie care să tulbure armonia cerească” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, pp. 34, 35).

Studiu zilnic: Estera 4 – 10; Ellen G. White, *Rugăciunea*, capitolul 19 (până la „Îngenuncherea în rugăciune arată respectul ... față de Dumnezeu”).

1. Ce s-a făcut omului pe care a vrut împăratul să-l cinstească?

2. Cine i-a spus lui Haman că va cădea înaintea lui Mardoheu și de ce?

3. Cum se numea noua sărbătoare iudaică și câte zile ținea?

4. Ce a fost scris în cronicile regale despre Mardoheu?

5. **Ce datorie avem în închinarea particulară și în cea publică?**

Privire generală

Studiul nostru din această săptămână se concentrează asupra marilor lupte dintre bine și rău de-a lungul secolelor. Apocalipsa 12 prezintă patru scene deosebite ale acestui conflict. Acestea sunt: răzvrătirea lui Lucifer în cer, încercarea lui de a-L distruge pe copilul Isus, atacul lui asupra poporului lui Dumnezeu în Evul Mediu și atacul lui final asupra rămășiței, în zilele din urmă. În fiecare dintre aceste conflicte, Hristos este descoperit ca Domnul nostru biruitor, Răscumpărătorul nostru triumfător și puternicul nostru Învingător.

Ideea principală din studiul nostru din această săptămână este că, în ciuda atacurilor feroce ale lui Satana asupra poporului lui Dumnezeu și a încercărilor lui de a-l distruge, Isus învinge, iar Satana pierde. Gândul acesta este esențial în a ne pregăti pentru a înțelege mesajul cărții Apocalipsa cu privire la vremurile din urmă, mesaj care se găsește în Apocalipsa 14:6-12. Deși poporul lui Dumnezeu se va confrunta cu asuprire, cu persecuție și cu închisoare, precum și cu un boicot economic și cu un decret de moarte, cei credincioși au certitudinea absolută că, la cruce, Isus a biruit asupra stăpânirilor și puterilor răului. Satana este un vrăjmaș învins. Același Isus care nu a pierdut niciodată o luptă cu Satana, nu va pierde nici bătălia finală. Isus Își va izbăvi poporul prin victoria Sa în conflictul final al pământului.

Ne stau în față vremuri dificile. Poporul lui Dumnezeu se va confrunta cu cel mai mare test în ultimele zile ale istoriei pământului; dar putem să înfruntăm încercările viitoare cu încrederea supremă că, în Isus, prin Isus și datorită lui Isus, și noi putem fi biruitori.

Comentariu

Capitolul 12 din Apocalipsa ar putea fi numit stâlpul de susținere al întregii cărți. El se află în centrul ultimei cărți din Biblie și face tranziția dintre ceea ce a fost înainte și tot ceea ce va veni, legând capitolele anterioare din Apocalipsa de capitolele următoare. Apocalipsa 1 începe cu imaginea glorioasă a lui Isus în calitate de Creator, Răscumpărător, Mare-Preot și Rege al nostru care urmează să vină. Apoi, cartea Apocalipsa continuă cu prezentarea a trei șiruri de câte șapte – cele șapte biserici, cele șapte peceti și cele șapte trâmbițe. Fiecare dintre aceste secvențe se încheie cu biruința lui Hristos și a bisericii Lui.

Aceste prime capitole ne descoperă cum Hristos distruge, în sfârșit, încercările continue ale lui Satana de a anihila poporul lui Dumnezeu și ne arată biruința finală a Mântuitorului în conflictul cosmic dintre bine și rău. Descoperirea lui Isus Hristos în aceste capitole pregătește calea pentru descoperirea lui Hristos în poporul Său (Apocalipsa 12:17). În fiecare secvență de șapte care duce la această descoperire, îi avem pe cei credincioși care sunt biruitori, care nu cedează forțelor asupritoare ale răului, cei care Îi sunt loiali lui Hristos și care se închină cu credințioșii din toate veacurile înaintea tronului Său (Apocalipsa 7:9-12).

În ultima dintre aceste secvențe de șapte, al șaptelea înger sună din trâmbiță, spunând cu voce tare: „Împărăția lumii a trecut în mâinile Domnului nostru și ale Hristosului Său. Și El va împărăți în vecii vecilor!” (Apocalipsa 11:15). Primele 11 capitole din Apocalipsa ne oferă asigurarea că Hristos, care a biruit asupra puterilor răului de-a lungul veacurilor, va învinge în conflictul final. Deși adevărul a fost călcat în picioare, deși poporul lui Dumnezeu a fost persecutat și zeci de mii de oameni au fost martirizați, Satana nu a putut niciodată să elimine adevărul lui Dumnezeu sau să Îi distrugă poporul în totalitate.

Poate candela adevărului doar a pâlpâit uneori, dar nu a fost stinsă niciodată. Întotdeauna a existat lumină în întuneric. În cele din urmă, întregul pământ va fi luminat de slava lui Dumnezeu (Apocalipsa 18:1). Scriitorul american James Russel Lowell spune bine în poemul „Criza prezentă” (*The Present Crisis*):

„Adevărul mereu la eșafod,
Răul mereu pe tron –
Dar eșafodul influențează viitorul
Și, în spatele întunericului neștiut,
Dumnezeu stă în umbră
Veghind asupra alor Săi.”

Verset-cheie (Partea 1): Apocalipsa 12:11

Deși tot capitolul 12 din Apocalipsa este plin de semnificații, două versete sunt demne de o atenție specială. Primul verset este cel din Apocalipsa 12:11: „Ei l-au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor și nu și-au iubit viața chiar până la moarte.” Verbul „a birui” implică victorie, triumf și cucerire. Este folosit de 17 ori în cartea Apocalipsa. Poporul lui Dumnezeu biruiește, nu este biruit.

Întrebarea este: Cum biruim? Cum este posibil să învingem ispitele celui rău? Apocalipsa 12:11 răspunde acestei întrebări declarând: „Ei

L-au biruit prin sângele Mielului.” Expresia „prin sângele” poate fi tradusă și ca „datorită sângelui” sau „pe baza sângelui”. În cuvintele unui vechi imn: „Speranța mea e doar Hristos/Și-al Său sfânt sânge prețios.”

Nu învingem prin puterea voinței noastre. Diavolul este un vrăjmaș viclean. El cunoaște punctele slabe ale caracterului nostru. Știe unde am căzut înainte. Ne cunoaște punctele cele mai vulnerabile. Speranța noastră este ancorată în Hristos și în neprihănirea Sa. În *Comentariul biblic AZȘ*, vol. 7, p. 974, apar două declarații pline de putere ale lui Ellen G. White, care comentează versetul din Apocalipsa 12:11:

„Toți cei care doresc pot fi biruitori. Să ne străduim să atingem standardul care ne stă în față. Hristos ne cunoaște slăbiciunile și putem cere zilnic ajutorul Lui. Nu este nevoie să adunăm putere pentru o lună. Trebuie să biruim zi după zi.”

Numai atunci când ne încredem în Isus în totalitate și apelăm la El zilnic pentru ajutor suntem biruitori. Nu numai Satana ne cunoaște slăbiciunile, ci și Isus. Prin harul și prin puterea Lui, Isus ne izbăvește de vina și din strânsoarea păcatului. Prin sângele Lui, suntem eliberați de plata păcatului și de sub stăpânirea lui.

Al doilea comentariu al lui Ellen G. White clarifică această idee: „Devenim biruitori, ajutându-i pe alții să biruiască prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturiei noastre. Păzirea poruncilor lui Dumnezeu ne va da un duh de ascultare, iar Dumnezeu primește slujirea care izvorăște dintr-un astfel de duh.”

Esența păcatului este egoismul. Când ajungem la cruce, harul lui Hristos ne transformă. Iubirea Lui ne motivează să le slujim altora. „Cuvântul mărturiei noastre” se referă la ceea ce mărturisim. Prin mărturia dată, nu doar că suntem o binecuvântare pentru alții, ci noi înșine suntem binecuvântați. Puterea lui Hristos de a învinge coboară din sanctuarul ceresc asupra celor care au încredere deplină în Isus, care sunt răscumpărați prin harul Său și care își dedică viața slujirii Sale.

Verset-cheie (Partea 2): Apocalipsa 12:17

Ultimul verset din Apocalipsa 12 este unul dintre versetele-cheie din întreaga Scriptură. Balaurul (Satana) este mâniat pe rămășița credincioasă a poporului lui Dumnezeu și face război cu această mișcare din zilele din urmă, a celor care „păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos” (Apocalipsa 12:17). În Apocalipsa 13, Diavolul își cheamă doi aliați să îl ajute în războiul final al pământului. Aliații sunt reprezentați de fiara care se ridică din mare (Apocalipsa 13:1-10)

și de fiara care se ridică din pământ, cunoscută și ca profetul mincinos (Apocalipsa 13:11-18; compară cu 16:13; 19:20; 20:10).

Advenștii de ziua a șaptea înțeleg că aceste două fiare reprezintă papalitatea (Biserica-stat Romano-Catolică) și, respectiv, Statele Unite ale Americii și că Satana (balaurul) se manifestă în mod deschis prin spiritism. Această întreită alianță a răului – balaurul (prin spiritism), fiara din mare (papalitatea) și fiara din pământ, cunoscută și ca prorocul mincinos (protestantismul apostat, sub egida Statelor Unite ale Americii) – va face război cu rămășița poporului lui Dumnezeu.

Termenul „rămășiță” descrie în Biblie poporul credincios lui Dumnezeu. Vechiul Testament folosește cuvântul „rămășiță” sau derivate ale acestuia în cel puțin trei moduri. În primul rând, avem conceptul de protejare. Membrii familiei lui Iacov au fost protejați de foametea distrugătoare prin intervenția lui Iosif. Geneza 45:7 îi numește pe acești membri ai familiei „sămânța” lui Iacov sau, literal, „rămășița”. Așa cum urmașii lui Iacov au fost protejați, tot la fel, rămășița lui Dumnezeu de la sfârșitul timpului va fi protejată în fața atacurilor balaurului și ale aliaților săi, fiara și prorocul mincinos. În același mod în care Dumnezeu l-a trimis pe Iosif în Egipt „ca să vă rămână sămânța vie în țară și ca să vă păstreze viața printr-o mare izbăvire”, Dumnezeu Își trimite rămășița înainte de a doua Lui venire pentru a avertiza lumea și a salva mulți oameni de la distrugerea iminentă prin ultimele șapte plăgi.

În al doilea rând, în 1 Împărați 19:14,18, cuvântul „rămășiță” este folosit pentru a denumi „ceea ce rămâne”. Ilie strigă la Dumnezeu: „Am rămas numai eu singur” (1 Împărați 19:14). Iar Dumnezeu răspunde: „Am lăsat în Israel șapte mii de bărbați, și anume pe toți cei ce nu și-au plecat genunchii înaintea lui Baal” (1 Împărați 19:18 – KJV). Aici cuvântul „rămășiță” face referire la cei care rămân credincioși și nu cedează presiunii corupției din jur sau a închinării false.

În al treilea rând, în unele cazuri din Vechiul Testament, cuvântul „rămășiță” este folosit pentru a face referire la cei care scapă din robia Babilonului (Ieremia 23:3; 31:7). Aceste versete, puse laolaltă, ne ajută să alcătuim o imagine mai complexă a mișcării rămășiței lui Dumnezeu de la sfârșitul timpului, din Apocalipsa 12. Pe scurt, acest popor al rămășiței poate fi identificat prin loialitatea lui față de toate poruncile lui Dumnezeu. Ei sunt, de asemenea, înzestrați cu „mărturia lui Isus” (Apocalipsa 12:17), care, conform cu Apocalipsa 19:10, „este duhul prorociei”. Pe lângă manifestarea darului profetic în mijlocul ei, rămășița este identificată și ca fiind alcătuită din cei care sunt protejați

de Dumnezeu ca fiindu-i credincioși, cei care scapă de rătăcirea și de stricăciunea acestei lumi și care, prin devotamentul lor față de Hristos și prin ascultarea de Cuvântul Lui, sunt izbăviți de învățăturile false ale Babilonului spiritual.

Aplicație

Pentru meditație personală: Apocalipsa 12 ne oferă multiple lecții practice pentru viețuirea creștină în secolul al XXI-lea. În primul rând, Apocalipsa 12 ne asigură că, în mijlocul încercărilor din viața noastră, Hristos este întotdeauna cu noi. Acest capitol ne amintește că Satana este un dușman învins. Ne oferă încrederea că, și în cele mai grele bătălii dintre noi și Satana, Hristos a obținut deja biruința. Citind Apocalipsa 12 avem siguranța că slujim unui Dumnezeu puternic, care este mai mare decât adversarul nostru.

Un exemplu al grijii lui Dumnezeu în vremuri de încercare se găsește în două versete specifice: Apocalipsa 12:6 și Apocalipsa 12:14. Ambele versete vorbesc despre aceeași perioadă, dar au un accent puțin diferit. Contextul acestor versete este persecutarea poporului lui Dumnezeu în timpul Evului Mediu, din 538 d.Hr. până în 1798 d.Hr. Apocalipsa 12:6 spune: „Și femeia a fugit în pustie, într-un loc pregătit de Dumnezeu, ca să fie hrănită acolo o mie două sute șaiszeci de zile.” Apocalipsa 12:14 spune că femeia, sau biserica, a fost „hrănită” în pustie. Adevărul încurajator și veșnic al acestor versete este că, în vremurile noastre de încercare, neceaz și testare, Dumnezeu are întotdeauna un loc pregătit pentru noi. El ne hrănește în încercare. În problemele vieții, El este acolo să ne întărească, să ne sprijine și să ne susțină. În cele mai mari încercări ale vieții, Duhul Lui ne hrănește și ne atrage mai aproape de Dumnezeu. Cele două mari lecții pe care membrii grupei tale să le extragă din studiul din această săptămână sunt:

- 1 Hristos nu a pierdut niciodată o luptă cu Satana, iar la sfârșitul timpului poporul Său va fi biruitor.
- 2 Oricare ar fi încercările cu care ne confruntăm, Dumnezeu este acolo să își scoată poporul biruitor.

Întrebări pentru discuție

- 1 Ce speranță aduce Apocalipsa 12 pentru poporul lui Dumnezeu la sfârșitul timpului?
- 2 Ținând cont de această speranță, ce motive avem să ne bucurăm în biruința lui Hristos asupra stăpânilor și puterilor răului?

Momentul hotărârii finale

Sabat după-amiază

De memorat: „Apoi m-am uitat, și iată un nor alb; și pe nor ședea Cineva _____; pe cap avea o cunună de aur, iar în mână, o seceră ascuțită. Și _____ din Templu și striga cu glas tare Celui ce ședea pe nor: «Pune seceră Ta și seceră, pentru că a venit ceasul să seceri, și _____ este copt.»”
(Apocalipsa 14:14,15)

Dumnezeu le-a vorbit întotdeauna copiilor Săi, oferindu-le toate adevărurile relevante pe care aveau nevoie să le audă la vremea respectivă. De la avertizările cu privire la potop (Geneza 6:7), prima venire a lui Isus (Daniel 9:24-27) ori judecata preadventă (Daniel 7:9,10; Daniel 8:14) până la cele legate de evenimentele dinainte de revenirea lui Hristos (Apocalipsa 12-14), Dumnezeu ne-a vorbit. În aceste ultime zile ale istoriei omenirii, El a trimis lumii și poporului Său o solie specială, care să vină în întâmpinarea nevoilor lor la momentul acela. El descrie acest mesaj ca fiind purtat de trei îngeri care zboară prin mijlocul cerului cu solia lor urgentă pentru întreaga lume în zilele din urmă.

Cele trei solii îngerești sunt ultimul mesaj de îndurare al lui Isus, o chemare care ne cere să ne încredem în neprihănirea lui Isus pentru a fi îndreptățiți, sfințiți și, la finalul timpului, îmbrăcați în slavă.

Însă, la fel ca întotdeauna, trebuie să Îl alegem pe Hristos, să ne predăm Lui și să Îl ascultăm, iar alegerile pe care le facem acum vor avea, într-adevăr, un impact asupra alegerilor pe care le facem în criza finală care ne stă în față. De aceea, acum este timpul să ne pregătim.

Apocalipsa 14 este mesajul final de îndurare al lui Isus pentru o lume căzută și răzvrătită – care a fost cufundată în păcat și în răutate vreme de aproximativ șase mii de ani. Va veni o zi când fiecare ființă omenească de pe pământ va lua decizia finală, irevocabilă, de a fi fie de partea lui Isus, fie împotriva Lui. Mesajul cărții Apocalipsa despre neprihănirea lui Isus care ne izbăvește de plata păcatului și de stăpânirea lui asupra vieții noastre va răsună din nou și din nou pe întregul pământ.

1 Citește Matei 24:14 și compară cu Apocalipsa 14:6. Ce promisiune a făcut Isus cu privire la răspândirea mondială a Evangheliei chiar înainte de revenirea Sa?

Făgăduința lui Isus că „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea”, dată în Matei 24:14, își găsește împlinirea finală în mesajul lui Hristos pentru zilele din urmă, din Apocalipsa 16:6, care spune că Evanghelia este proclamată „oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod”.

În Apocalipsa 22, Isus spune de trei ori că El vine în curând (vers. 7,12,20). În contextul revenirii Lui în curând, Domnul nostru adaugă: „Cine este nedrept să fie nedrept și mai departe; cine este întinat să se întineze și mai departe; cine este fără prihană să trăiască și mai departe fără prihană. Și cine este sfânt să se sfințească și mai departe!” (Apocalipsa 22:11). Apocalipsa se îndreaptă spre un punct culminant glorios, în care fiecare persoană trebuie să aleagă dacă este sau nu de partea lui Hristos. Bineînțeles, în fiecare zi, prin alegerile noastre, chiar și în așa-numitele „lucruri mici”, decidem dacă suntem de partea lui Isus sau nu. Este puțin probabil ca persoanele care fac în mod constant alegeri greșite în viața lor prezentă să aleagă brusc, în timpul crizei finale, să fie de partea lui Isus, mai ales atunci când toată forța lumii căzute va fi îndreptată împotriva lor. Astăzi și în fiecare zi trebuie să alegem să Îi fim credincioși lui Hristos și poruncilor Sale. „Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui” (1 Ioan 5:3). Cum a spus Ellen G. White: „La venirea Sa, Isus nu va schimba caracterul. Lucrarea de transformare trebuie să fie făcută acum. Trăirea noastră de zi cu zi ne hotărăște soarta” (*Evenimentele ultimelor zile*, p. 295).

Cum ne modelează Dumnezeu caracterul? Ce putem face pentru a-I permite pe deplin Duhului Sfânt să ne transforme mai mult după chipul lui Isus?

Apocalipsa 14 conține textele-cheie cu privire la mesajul Domnului din zilele din urmă pentru poporul Lui și pentru lume. În centrul acestora se află revenirea lui Isus, împlinirea promisiunii Lui că „veți vedea pe Fiul omului șezând la dreapta puterii și venind pe norii cerului” (Marcu 14:62).

- 2 Citește Apocalipsa 14:14. Ce titlu este folosit pentru a-L descrie pe Isus la revenirea Lui pe pământ? De ce crezi că Ioan folosește acest titlu?**

Isus a folosit de 82 de ori în evangheliilor termenul „Fiul omului” pentru a face referire la Sine. Era unul dintre titlurile Lui preferate. L-a folosit ca o expresie a dorinței Sale de a Se identifica în mod deplin cu noi. El este un Mântuitor care ne înțelege, care a experimentat aceleași ispite ca noi și care a trecut prin aceleași încercări. Este „Fiul omului” care se întoarce să ne ducă acasă. Isus care vine să ne ia este același Isus care a trăit printre noi. Poate să ne răscumpere pentru că a devenit unul dintre noi; și totuși, ca unul dintre noi, a luptat cu furia deplină a ispitelor lui Satana și, da, a ieșit biruitor.

- 3 Ce va face Isus, Fiul omului, conform următoarelor profeții din Evanghelia lui Matei?**

Matei 16:27 _____

Matei 24:27,30 _____

Matei 25:31,32 _____

În aceste pasaje, observăm câteva elemente:

(1) Isus, Fiul omului, vine în slavă cu îngerii Săi. (2) Va separa oile de capre (practic o judecată). (3) Soarta popoarelor și a omenirii va fi hotărâtă pentru veșnicie.

Gândește-te la expresia „Fiul omului” și la natura umană a lui Hristos. Deși este Dumnezeu, Hristos a devenit unul dintre noi, la fel ca noi, dar, spre deosebire de noi, El nu a păcătuit niciodată. Ce speranță uimitoare îți oferă cunoașterea (1) dragostei lui Dumnezeu pentru noi și (2) a faptului că El știe luptele tale și îți poate oferi biruința?

4 Citește Apocalipsa 14:14 și Faptele 1:9-11. Ce asemănări descoperi?

Ioan declară: „M-am uitat, și iată un nor alb; și pe nor ședea cineva care semăna cu un fiu al omului” (Apocalipsa 14:14). Când s-a ridicat Isus la ceruri, Luca notează în Faptele apostolilor 1:9 că, în timp ce ucenicii stăteau cu ochii pironiți la cer, „pe când se uitau ei la El, [Isus] S-a înălțat la cer, și un nor L-a ascuns din ochii lor”. Isus S-a ridicat într-un nor de îngeri și Se va întoarce într-un nor de îngeri. Îngerii le-au spus apoi ucenicilor uimiți, în Faptele 1:11: „Acest Isus care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer.” Există în acest pasaj un adevăr divin care poate nu este atât de evident: „Acest Isus”, „Fiul omului”, Cel care a umblat pe străzile prăfuite ale Nazaretului, care a predicat pe străzile aglomerate ale Ierusalimului, care a vindecat bolnavii din satele Israelului și a predicat pe dealurile înverzite ale Galileei, revine.

Fiul omului este menționat și în lumina judecății, în Daniel 7.

5 Citește Daniel 7:9,10,13,14. De ce L-a numit Daniel pe Isus „Fiul omului” într-o situație atât de serioasă precum judecata? Cum te încurajează faptul că Fiul omului este atât de important în judecată?

În Daniel 7:9,10, Daniel vede așezarea în tribunalul ceresc, cu de zece mii de ori zece mii de îngeri, ființe cerești, adunate în jurul tronului. Judecata începe și cărțile – înregistrările cerești ale vieților noastre – sunt deschise înaintea universului. În Daniel 7:13,14, Fiul omului înaintază spre Cel Îmbătrânit de zile, Tatăl, și primește stăpânirea veșnică. Judecata descoperă înaintea întregului univers că Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt au făcut tot posibilul pentru salvarea întregii omeniri. Această judecată îi reabilitează nu numai pe sfinți, ci și caracterul lui Dumnezeu împotriva acuzațiilor false ale lui Satana (vezi Iov 1-2, Psalmii 51:1-4).

Gândește-te la faptul că toată viața ta va fi cercetată înaintea lui Dumnezeu. Care va fi singura ta speranță când se va întâmpla lucrul acesta? (Romani 8:1)

Ioan Îl descrie pe Isus ca „un fiu al omului; pe cap avea o cunună de aur, iar în mână, o seceră ascuțită” (Apocalipsa 14:14). Cuvântul pentru „cunună” este *stephanos*. Este o cunună a învingătorului. Când un sportiv câștiga o competiție importantă, primea o *stephanos*, o cunună a onoarei, gloriei și victoriei.

Isus a purtat cândva o cunună de spini, simbolizând rușinea și batjocura. A fost cândva disprețuit și părăsit de oameni. A fost batjocorit, ridiculizat, scuipat, bătut și biciuit. Dar acum, El poartă o cunună de slavă și Se întoarce, de această dată ca Rege al regilor și Domn al domnilor.

6 Citește Apocalipsa 14:15 și Marcu 4:26-29. Ce asemănări găsești între aceste două texte? Despre ce vorbesc amândouă?

Îngerul vine din prezența lui Dumnezeu în slava templului și spune: „A sosit timpul. Secerișul este copt.”

În Noul Testament, Isus folosește în mod repetat ilustrații din agricultură. De mai multe ori El folosește simbolul secerișului copt pentru a ilustra creșterea seminței Evangheliei în viețile celor din poporul Său.

„Încolțirea seminței reprezintă începutul vieții spirituale, iar dezvoltarea, creșterea plantei, este o frumoasă ilustrare a creșterii creștine. Ca și în natură, tot la fel se prezintă lucrurile și în viața spirituală; nu poate fi viață fără creștere. Planta trebuie să crească, sau să moară. După cum creșterea ei se face în tăcere și în mod imperceptibil, dar continuu, tot așa și cu dezvoltarea vieții creștinului. În fiecare etapă a dezvoltării noastre, viața noastră spirituală poate fi desăvârșită; și totuși, dacă trebuie împlinit planul pe care Dumnezeu îl are cu noi, atunci trebuie să aibă loc o continuă creștere. Sfințirea este lucrarea unei vieți întregi. Pe măsură ce ocaziile oferite nouă se înmulțesc, se va dezvolta și experiența noastră, iar cunoștința noastră va crește” (Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, pp. 65, 66).

Coacerea grânelor îi reprezintă pe toți cei transformați prin har, motivați de iubire, și care își trăiesc viața spre slava numelui lui Hristos. Inimile lor sunt una cu inima lui Hristos și nu vor decât ceea ce vrea și El.

Cum înțelegi declarația lui Ellen White conform căreia „în fiecare etapă a dezvoltării noastre, viața noastră spirituală poate fi desăvârșită”?

În Apocalipsa 14 sunt două recolte. Recolta grânelor aurii îi reprezintă pe cei neprihăniți, iar recolta strugurilor însângerați îi reprezintă pe cei nedrepti sau pierduți. Ambele recolte sunt coapte. Fiecare sămânță a ajuns la maturitate.

7 Citește Apocalipsa 14:17-20. Ce înseamnă expresia „teascul cel mare al mării lui Dumnezeu”? Vezi și Apocalipsa 14:10; 15:1; 16:1.

„Un alt înger, care avea stăpânire asupra focului, a ieșit din altar” (Apocalipsa 14:18). Acesta este îngerul care poruncește focul judecării finale a lui Dumnezeu. Secerișul este copt. Păcatul a întrecut măsura. Răzvrătirea a depășit limitele îndurării lui Dumnezeu. Oricât de rele au fost lucrurile până atunci, în zilele din urmă va fi și mai rău. Un Dumnezeu iubitor a făcut tot ce se putea face pentru noi, inclusiv S-a dat pe Sine la cruce ca jertfă pentru păcatul nostru. „Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El” (2 Corinteni 5:21; vezi și Galateni 3:13).

Ce altceva mai mult ar fi putut face Dumnezeu decât să Se jertfească pe cruce? Harul nu mai poate face nimic altceva pentru a-i răscumpăra pe cei care au respins în mod repetat Duhul Sfânt.

Iată mesajul urgent din Apocalipsa 14. Fiecare sămânță a ajuns la vremea secerișului. Grâul și strugurii sunt copti. Poporul lui Dumnezeu descoperă universului harul, compasiunea, mila și dragostea Lui. Copiii celui rău descoperă lăcomia, pofta, gelozia și ura. Un grup dă pe față caracterul lui Isus, iar celălalt, caracterul lui Satana.

Universul va vedea în poporul lui Dumnezeu o descoperire a neprihănirii pe care, poate, nu a văzut-o nicio generație înaintea lor. În contrast cu neprihănirea lui Hristos, descoperită în poporul Său, universul va vedea rezultatele complete ale răzvrătirii împotriva lui Dumnezeu. Stricăciunea, răul, păcatul și nelegiuirea, vor fi arătate clar oamenilor și îngerilor. Contrastul dintre bine și rău, dintre ascultare și neascultare, va fi evident pentru întregul univers, atât pentru oameni, cât și pentru îngeri.

Cât de bine poți observa contrastul dintre bine și rău? De ce este important acest discernământ? (Vezi Evrei 5:14).

„Este o lege a naturii intelectuale și spirituale aceea că prin privire suntem schimbați. Minte se adaptează treptat la subiectele asupra cărora i se îngăduie să zăbovească. Ea este absorbită de ceea ce este obișnuită să iubească și să respecte. Omul nu se va ridica niciodată mai sus decât modelul lui de curăție, de bunătate sau de adevăr. Dacă eul este idealul lui, niciodată nu va atinge altul mai înalt. Mai degrabă se va coborî continuu, din ce în ce mai mult. Numai harul lui Dumnezeu are putere să-l înalțe pe om. Lăsat în puterea lui, drumul va merge în mod inevitabil în jos” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 555).

În mod subtil, aproape imperceptibil la început, caracterele și personalitățile noastre se schimbă în funcție de semințele pe care le semănăm în mintea noastră. Dacă semeni semințe bune, vei aduce roade bune. Dacă semeni semințe rele, vei aduce în caracterul tău roadele acestei lumi. Dacă semănăm indiferență față de Dumnezeu și față de valorile și prioritățile spirituale, culegem fructele indiferenței: apatie, un sentiment de deșertăciune și frustrare în viața noastră spirituală. De aceea, cei care gândesc: *Știu că într-o zi va veni persecuția finală, „semnul fiarei” și toate celelalte, și atunci voi face ceea ce trebuie* aleg o cale foarte periculoasă. Dumnezeu ne cheamă acum, în clipa aceasta, să Îi predăm viața noastră. Cu cât mai mult amână cineva să răspundă Duhului Sfânt, cu atât i se împietrește inima mai tare față de îndemnul lui Dumnezeu și este mai predispus să fie păcălit și să creadă minciunile celui rău.

Studiu zilnic: Iov 1 – 7; Ellen G. White, *Rugăciunea*, capitolul 19 (în continuare, până la „Rugăciunea adevărată nu depinde de timp...”).

1. În ce locuri a lovit vântul casa unde petreceau copiii lui Iov?

2. Unde cel mic și cel mare sunt totuna?

3. Din ce cauză piere leul bătrân?

4. Ce drept are cel ce suferă?

5. Pentru ce ne-au fost dați genunchii?

Privire generală

Apocalipsa este o carte a contrastelor. Fiecare dintre acestea ne cheamă să facem alegeri veșnice. Ne vom închina fie balaurului, fie Mielului. Vom primi fie semnul fiarei, fie pecetea lui Dumnezeu. Fie vom cădea pradă amăgirilor viclene ale femeii îmbrăcate în stacojiu – mișcarea de contrafacere a lui Satana –, fie vom umbla împreună cu femeia îmbrăcată în alb – adevărata biserică a lui Dumnezeu. Fie vom accepta învățăturile înșelătoare ale Babilonului spiritual, fie ne vom bucura în adevărul care izvorăște din Noul Ierusalim.

În această săptămână vom studia în mod special cele două secerișuri din Apocalipsa 14:14-20. Acestea sunt secerișul grâului auriu, adunat în grânarul lui Dumnezeu, și secerișul strugurilor sângerii, aruncați în teascul mâniei Lui.

În Biblie, Dumnezeu folosește simbolul secerișului pentru a descrie încheierea lucrării harului lui Dumnezeu asupra sufletelor oamenilor. Când lucrarea este completă și Evanghelia este predicată tuturor neamurilor, „atunci va veni sfârșitul” (Matei 24:14). Evanghelia lui Marcu spune astfel: „Când este coaptă roada, pune îndată secera în ea, pentru că a venit secerișul” (Marcu 4:39). Isus adaugă: „Secerișul este sfârșitul veacului” (Matei 13:39). Înainte de revenirea lui Isus, fiecare ființă omească de pe planetă va avea o oportunitate rezonabilă de a răspunde dragostei Sale, de a primi harul Său și de a umbla în adevărul Său. În această săptămână vom studia secerișul final al pământului și vom descoperi cum putem fi parte din secerișul grâului auriu, și nu din cel al strugurilor sângerii.

Comentariu

Apocalipsa 14:14-20 descrie rezultatul proclamării întregii solii îngerești „oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod” în versetele 6-12.

A doua venire a lui Isus are loc numai după ce aceste mesaje au fost răspândite. Predicarea acestor solii pregătește lumea pentru venirea lui Isus. Astfel, ele au o importanță veșnică. Acceptarea acestor mesaje înseamnă viața veșnică. Respingerea lor duce, în cele din urmă, la moartea a doua, o anihilare ale cărei rezultate sunt permanente și ireversibile.

În Apocalipsa 14:14, Ioan declară: „Apoi m-am uitat, și iată un nor alb; și pe nor ședea cineva care semăna cu un fiu al omului.” În Scriptură, norul reprezintă prezența lui Dumnezeu. În Exodul, „Domnul mergea înaintea lor: ziua într-un stâlp de nor, ca să-i călăuzească pe drum” (Exodul 13:21). Stă scris că la Sinai, când Moise a primit Cele Zece Porunci, „norul a acoperit muntele” (Exodul 24:15). Slava lui Dumnezeu s-a așezat pe muntele Sinai și „norul l-a acoperit timp de șase zile” (Exodul 24:16). Când sanctuarul din vechime a fost închinat Domnului în pustie, prezența lui Dumnezeu s-a descoperit ca un nor care se afla la ușa sanctuarului. Când marele-preot intra în Sfânta Sfintelor din sanctuar, prezența lui Dumnezeu era, de asemenea, descoperită prin apariția Lui în norul de „deasupra capacului ispășirii” (Leviticul 16:2).

În măreața scenă a judecății descrisă în Daniel 7:9-14, Daniel privește cum „pe norii cerului a venit Unul ca un Fiul al omului” (Daniel 7:13) la Tatăl Lui, Cel Îmbătrânit de zile. La înălțarea Lui, Isus S-a ridicat într-un nor (Faptele 1:9). Când va reveni în slavă, El Se va coborî tot pe nori (Apocalipsa 1:7).

„Fiul omului” este titlul preferat al lui Isus pentru a face referire la Sine. Este folosit de mai mult de 80 de ori în cele patru evangheliile. Este fascinant să observăm că nimeni, cu excepția lui Isus, nu folosește titlul de Fiul omului pentru a se identifica. Isus folosește acest titlu pentru a arăta că Se identifică în totalitate cu umanitatea noastră. Este „una cu noi”. El este Mântuitorul nostru care ne este extrem de aproape. Ne înțelege slăbiciunile, a experimentat încercările noastre și ne cunoaște supărările. După cum exprimă atât de elocvent Epistola către evrei: „Astfel dar, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El Însuși a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca, prin moarte, să nemi-cească pe cel ce are puterea morții, adică pe Diavolul” (Evrei 2:14).

Fiul omului este Cel care Se întoarce pe norii slavei pentru a ne lua acasă. Tot Fiul omului, Isus, a umblat pe străzile prăfuite ale Galileei. Tot El i-a vindecat pe bolnavi, i-a curățat pe leproși, a deschis ochii orbilor, a desfundat urechile surzilor. I-a izbăvit pe îndrăciți de puterea lui Satana și a legiunilor lui de îngeri răi. Fiul omului a iertat desfrânații, hoții, fariseii ipocriți și ucenicii șovăielnici. Acest Hristos, care a venit odată, va veni din nou. Titlul preferat de Isus pentru a face referire la Sine Însuși, „Fiul omului”, este folosit de Ioan pentru a ne asigura că toți aceia care au fost răscumpărați prin cruce, au acceptat harul Lui și au fost schimbați prin puterea Lui vor privi cu bucurie spre cer în

acea zi măreață, experimentând împlinirea făgăduinței Lui: „În ziua aceea, vor zice: «Iată, acesta este Dumnezeu nostru, în care aveam încredere că ne va mântui. Acesta este Domnul, în care ne încredeam. Acum, să ne veselim și să ne bucurăm de mântuirea Lui!»” (Isaia 25:9).

Conceptul de seceriș

Ce înseamnă că secerișul este copt? În mod specific, ce vrea să spună îngerul când zice Fiului omului: „Pune secera Ta și seceră, pentru că a venit ceasul să seceri și secerișul pământului este copt” (Apocalipsa 14:15)? Majoritatea fermierilor așteaptă până când culturile lor sunt coapte, înainte să le secere. Tot așa, Isus, Secerătorul divin, nu Se va întoarce până când secerișul nu va fi într-un totu copt. Apocalipsa 22:11,12 descrie secerișul într-un alt mod: „«Cine este nedrept să fie nedrept și mai departe; cine este întinat să se întineze și mai departe; cine este fără prihană să trăiască și mai departe fără prihană. Și cine este sfânt să se sfințească și mai departe!» «Iată, Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui.»” Predicarea mesajului lui Dumnezeu pentru zilele din urmă îi conduce pe oameni să ia decizii cu implicații veșnice. Duhul Sfânt le convinge inimile. Alegerea lor de a accepta sau de a respinge dragostea, harul și adevărul lui Dumnezeu le hotărăște soarta pentru totdeauna. Astfel, ei iau o decizie finală, irevocabilă.

Când vor fi îndeplinite toate condițiile, recolta va fi gata pentru seceriș. În vremea aceea, vor exista pe pământ doar două clase de oameni: cei care Îi sunt dedicați complet, fără rezerve, lui Hristos – nimic nu le poate clătina loialitatea față de El –, și cei care și-au compromis integritatea și s-au vândut Diavolului. În momentul acela, întregul univers va vedea caracterul lui Hristos descoperit în cei răscumpărați și caracterul lui Satana descoperit în cei pierduți.

Scopul mesajului pe care îl studiem în acest trimestru este de a produce o recoltă măreață pentru Împărăția lui Dumnezeu. Comentând asupra principiului secerișului din Marcu 4, Ellen G. White scrie: „«Când este coaptă roada, pune îndată secera în ea, pentru că a venit secerișul.» Domnul Hristos așteaptă cu o dorință arzătoare manifestarea caracterului Său și a vieții Sale în biserica Sa. Când caracterul lui Hristos va fi reprodus în mod desăvârșit în cei care fac parte din poporul Său, El va veni pentru a-i revendica drept copiii Săi. Este privilegiul fiecărui creștin nu numai să aștepte, ci și să grăbească venirea

Domnului Isus Hristos (2 Petru 3:12). Dacă toți cei care pretind că poartă Numele Său ar aduce roade spre slava Lui, cât de rapid ar fi semănată sămânța Evangheliei în întreaga lume. Ultimul mare seceriș va avea loc repede, iar Hristos va veni pentru a aduna grâul prețios” (*Parabolele Domnului Hristos*, p. 69).

Iată vestea incredibil de bună: Isus va finaliza ce a început în viețile celor din poporul Său. El este Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre (Evrei 12:1,2). După cum declară apostolul Pavel bisericii din Filipi: „Sunt încredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos” (Filipeni 1:6). Harul este mai mare decât păcatul, pentru că „unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult” (Romani 5:20).

Poate fi dificil să înțelegem cum va produce Isus un seceriș final în viețile noastre murdărite de păcat, dar totul se realizează prin har și prin credință. Și, deși suntem salvați numai prin neprihănirea lui Hristos atribuită nouă prin har, prin credință, acceptăm puterea Lui sfințitoare în viețile noastre și creștem zilnic în umblarea noastră spirituală cu El.

Aplicație

Pentru meditație personală: Studiul nostru din această săptămână descoperă clar că Isus va completa lucrarea pe care a început-o în această lume. „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de **mărturie** tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul” (Matei 24:14, subliniere adăugată). Cuvântul „mărturie” din acest verset este în mod special important. Un martor depune mărturie sub jurământ într-un tribunal. Dovezile furnizate de martor dovedesc veridicitatea spuselor sale. Astfel, proclamarea finală a Evangheliei va fi mai mult decât o expunere verbală a adevărului – va fi o demonstrație vie a acestui adevăr făcută în fața „oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod” (Apocalipsa 14:6) de către viețile urmașilor lui Hristos transformate prin intervenție divină. Această mărturie va duce la una dintre următoarele reacții: fie acceptarea, fie respingerea lui Hristos de către oamenii de pe pământ. Răspunsul fiecăruia va determina secerișul lor final.

Iată vestea bună: Istoria nu este un ciclu nesfârșit de evenimente. Nu este un cerc infinit al timpului, care nu duce nicăieri. Toată istoria conduce la un punct culminant – secerișul final al pământului și întoarcerea Domnului nostru, Isus Hristos. Nu poate exista neutralitate în ultime-

le ore ale crizei pământului. Oamenii vor fi ori salvați prin harul Său, transformați prin neprihănirea Sa, umpluți de Duhul Său și martori ai gloriei Numelui Său, ori prinși în egocentrismul vieților lor nededicate, controlați de puterea demonilor. Gravitatea vremurilor noastre și realitatea alegerilor veșnice care ne stau în față ne fac să ne punem întrebări care pot schimba viața, după cum se arată mai jos.

Îndrumări pentru instructor: Citește întrebările cu voce tare. Cere-le membrilor grupei să mediteze în gând la întrebări, în timp ce le citești. Fă o pauză între întrebări, pentru a le da membrilor grupei timp să mediteze la răspunsuri.

- 1 Există vreun lucru în viața ta care te împiedică să îți fii total dedicat lui Isus în aceste ultime ore din istoria pământului? Dacă da, care este acesta?
- 2 Citește Evrei 12:15. Toate rădăcinile aduc roade, bune sau rele. Există vreo rădăcină de amărăciune, de gelozie, de mânie, de resentimente, de poftă sau de egoism în inima ta?

Rugăciune de încheiere: În timp ce te pregătești să închei studiul, invită-i pe membrii grupei să mediteze o clipă la propriile vieți, cerându-I lui Dumnezeu ca, prin harul Său, să le ofere biruința asupra oricărui lucru care i-ar putea împiedica să fie gata pentru revenirea Lui. Înainte să te rogi, roagă un membru al grupei să citească această făgăduință încurajatoare: „Dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus, iată că toate lucrurile s-au făcut noi” (2 Corinteni 5:17).

Evanghelia veșnică

Sabat după-amiază

De memorat: „Și am văzut un alt înger, care zbura prin mijlocul cerului cu _____, pentru ca s-o vestească _____, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod.” (Apocalipsa 14:6)

În Israelul din vechime, când popoarele păgâne din jurul lor erau politeiste, închinându-se mai multor „dumnezei”, din lemn și din piatră, declarația de credință clară, distinctivă și categorică a Israelului se găsea în Deuteronomul 6:4: „Ascultă, Israele! Domnul Dumnezeuul nostru este singurul Domn.”

De-a lungul secolelor, rostirea *Shemei* (numele rugăciunii, bazat pe cuvântul evreiesc pentru „ascultă”) le-a reamintit evreilor viziunea spirituală care îi unea ca popor și care le întărea hotărârea de a-și menține identitatea unică de închinători la singurul Dumnezeu adevărat.

Cele trei solii îngerești din Apocalipsa 14 sunt pentru adventiștii de ziua a șaptea propria *Shema*. Ele ne identifică declarația de credință, ne definesc ca popor și ne descriu misiunea în această lume. Pe scurt, identitatea noastră profetică unică este prezentată în Apocalipsa 14:6-12 și aici ne găsim entuziasmul de a proclama lumii Evanghelia.

În lecția din această săptămână vom începe un studiu detaliat al versetelor din Apocalipsa 14:6-12, dar vom face lucrul acesta prin ochii harului, ascultându-L pe Dumnezeu vorbind inimilor noastre.

8 – 15 aprilie – Săptămâna libertății religioase

15 aprilie – Ziua libertății religioase (colectă)

Cei mai mulți oameni, atunci când se gândesc la ultima carte a Bibliei, Apocalipsa, nu se gândesc la harul lui Dumnezeu. Când analizează mesajul lui Dumnezeu pentru zilele din urmă, gândurile lor se îndreaptă imediat spre fiare înfricoșătoare, simboluri mistice și imagini ciudate. Cartea Apocalipsa sperie la fel de mulți oameni pe câți încurajează, lucru regretabil, pentru că este, într-adevăr, plină de har și de speranță. Chiar și în mijlocul fiarelor înfricoșătoare și al avertizărilor cu privire la persecuția și vremurile grele care ne stau în față, Dumnezeu ne oferă în continuare motive să ne bucurăm în mântuirea Lui.

1 Citește Apocalipsa 1:1-3 și Apocalipsa 14:6. Ce spun aceste versete despre cartea Apocalipsa și despre „Evanghelia veșnică”?

Întreaga carte Apocalipsa vorbește despre Isus. Este mesajul Lui pentru poporul Său și se aplică în mod special bisericii Sale în aceste zile din urmă. Este mesajul plin de har al speranței noastre. În această carte, Isus este descris ca Mielul înjunghiat, o binecuvântare promisă celor care citesc, înțeleg și acționează conform adevărilor descoperite.

Potrivit cu Apocalipsa 1:5,6, Isus este cel „care ne iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său și a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său”. În Hristos suntem iertați. Harul ne iartă trecutul, ne întărește prezentul și ne oferă speranță pentru viitor. Adică, în Hristos suntem izbăviți de plata păcatului și de sub puterea lui și, într-o zi nu prea îndepărtată, vom fi izbăviți și de prezența lui. Acesta este mesajul ultimei cărți din Biblie, Apocalipsa.

Și este și un mesaj urgent, prezentat prima dată ca un înger care zboară prin mijlocul cerului cu „Evanghelia veșnică”.

Evanghelia? Mântuirea prin credința în Hristos? Moartea lui Isus pentru noi care ne aduce ispășirea? Făgăduința vieții veșnice, nu pentru ceea ce putem noi face, ci pentru ce a făcut Isus pentru noi toți? Toate acestea se găsesc la începutul celor trei solii îngerești? Întocmai!

Nu este de mirare, atunci, că sunt mesaje pline de har și de speranță pentru noi, ființele căzute și suferinde.

Chiar dacă este ușor să ne concentrăm atenția asupra fiarelor și asupra avertizărilor cu privire la zilele din urmă, cum putem învăța să echilibrăm toate acestea cu ceea ce este, fără îndoială, cel mai important mesaj din Apocalipsa: jertfa lui Hristos pentru salvarea noastră?

Observăm că Apocalipsa 14:6, începutul celor trei solii îngerești, se deschide cu Evanghelia „veșnică”. Dacă nu înțelegem profunzimea Evangheliei, nu vom înțelege nici cele trei solii îngerești. Nu putem înțelege niciodată în totalitate aspectele soliiilor lui Dumnezeu cu privire la ceasul judecării, căderea Babilonului ori semnul fiarei, dacă nu înțelegem Evanghelia.

2 Citește 1 Corinteni 15:1-4; Romani 3:24-26 și 5:6-8. Cum este „Evanghelia veșnică” prezentată în aceste texte? Ce mare speranță ne este prezentată?

Evanghelia este vestea incredibil de bună a morții lui Hristos pentru păcatele noastre, a învierii Lui glorioase și a dragostei și grijii Lui continue pentru noi. Prin credința în sângele Său vărsat și în puterea învierii Sale, suntem izbăviți atât de plata, cât și de stăpânirea păcatului. Hristos stăpâna asupra gândurilor apostolului Pavel și era în centrul învățăturilor și al predicării lui. Hristos cel crucificat l-a răscumpărat din condamnarea și din vina trecutului său. Hristos cel înviat i-a dat putere pentru prezent, iar revenirea lui Hristos i-a dat speranță pentru viitor.

Observă patru idei în aceste pasaje din Romani:

1. Suntem îndreptățiți fără plată, prin har.
2. Harul este o declarație a neprihănirii lui Dumnezeu.
3. Harul îi îndreptățește pe cei care Îl acceptă pe Isus prin credință.
4. Dumnezeu ne-a arătat dragostea Lui pe când noi eram încă păcătoși.

Harul lui Hristos este nemeritat, necăștigat de noi. Isus a suferit aceeași moarte chinuitoare, dureroasă, pe care o vor suferi păcătoșii pierduți. A experimentat plinătatea mâniei sau judecării lui Dumnezeu asupra păcatului. El a fost respins pentru ca noi să putem fi acceptați. A murit moartea care era a noastră pentru ca noi să putem trăi viața care era a Lui.

Să ne mai mire atunci că mântuirea trebuie să fie prin credință și fără faptele Legii? Ce am putea adăuga noi, ce ar putea adăuga faptele noastre, chiar și cele făcute cu cele mai bune intenții și inspirate de Duhul Sfânt, la ceea ce a făcut Hristos pentru noi pe cruce?

Iar acest plan, planul de mântuire, a fost conceput chiar înainte de începutul timpului (2 Timotei 1:9; Tit 1:2; Efeseni 1:4), ceea ce explică de ce se numește Evanghelia „veșnică”. Înainte de crearea lumii, Dumnezeu a știut ce avea să se întâmple, așa că a creat planul de mântuire pentru a gestiona criza atunci când aceasta avea să apară.

Cele trei solii îngerești sunt o istorie a harului. Ele sunt istoria dragostei nemăsurate a unui Mântuitor care ne iubește atât de mult, încât mai degrabă a trecut El Însuși prin moarte decât să piardă pe vreunul dintre noi. Sunt povestea unei iubiri fără margini, de neînchipuit, de neînțeleș, nemuritoare și infinite.

Dumnezeu nu este niciodată luat prin surprindere. El nu este supus vânturilor schimbătoare ale alegerilor omenești. După cum am văzut deja, planul Lui de a ne izbăvi de sub stăpânirea păcatului nu a fost conceput după ce păcatul și-a arătat fața hidoasă. Dumnezeu nu a fost luat prin surprindere de drama îngrozitoare a păcatului.

3 Citește Apocalipsa 13:8 și 1 Petru 1:18-20. Ce ne învață aceste versete despre planul de mântuire?

Expresia „Evanghelie veșnică” din Apocalipsa 14:6 vorbește despre trecut, prezent și viitor. Când Dumnezeu a creat omenirea cu capacitatea de a lua decizii morale, a anticipat că oamenii aveau să facă alegeri greșite. Odată ce fapăturile Lui aveau capacitatea de a alege, aveau și capacitatea de a se răzvrăti împotriva naturii Lui iubitoare. Singura modalitate de a evita această realitate ar fi fost crearea unor ființe robotice, controlate și manipulate de un oarecare plan cosmic divin. Devotamentul forțat contravine naturii lui Dumnezeu. Iubirea necesită o alegere și, odată ce ființelor le este dată puterea de a alege, există și posibilitatea de a face alegeri greșite. Prin urmare, planul de mântuire a fost conceput în mintea lui Dumnezeu înainte de răzvrătirii primilor noștri părinți în Eden.

„Planul pentru răscumpărarea noastră n-a fost un gând venit ulterior, un plan formulat după căderea lui Adam. A fost o descoperire a «tainei care a fost ținută ascunsă timp de veacuri» (Romani 16:25). A fost o dezvăluire a principiilor care, din veacuri veșnice, sunt temelia tronului lui Dumnezeu” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 22).

„Evanghelia veșnică” vorbește nu numai despre trecut și prezent, ci ea este baza unui viitor plin de speranță. Vorbește despre viața veșnică alături de Cel a cărui inimă tânjește să fie cu noi pentru totdeauna.

Citește Efeseni 1:4. Gândește-te la ce înseamnă că „înainte de întemeierea lumii” ai fost ales în Hristos să ai mântuirea în El. De ce este acest adevăr atât de încurajator?

- 4 Citește din nou Apocalipsa 14:6. Care este amploarea proclamării Evangheliei veșnice și de ce este acest răspuns important pentru noi, pentru misiunea și chemarea noastră ca biserică?**

Potrivit soliei urgente a primului înger cu privire la evenimentele ultimelor zile, „Evanghelia veșnică” trebuie proclamată oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod. Aici avem o misiune atât de importantă, atât de măreață și atât de complexă, încât este mistuitoare. Necesită toate eforturile noastre și o dedicare totală. Face ca, în loc să fim preocupați de propriile interese, să găsim plăcere în a-I sluji lui Hristos. Ne inspiră să ne gândim la lucruri mai importante decât noi înșine și ne eliberează de limitele minții noastre, pentru a avea o viziune mai grandioasă.

- 5 Citește Matei 28:19,20. Cum se potrivesc aceste versete cu mesajul primului înger?**

În cartea lui *A Quest for More: Living for Something Bigger Than You*, Paul David Tripp discută nevoia psihologică a fiecărei ființe omești de a fi parte din ceva mai mare decât ea însăși: „Ființa umană a fost creată pentru a fi parte din ceva mai mare decât propria viață. Păcatul ne face să ne reducem perspectiva la măsura posibilităților și a intereselor noastre limitate. Harul lui Hristos ne este dat pentru a ne elibera de limitele claustrofobice ale micilor noastre împărății egocentrice, astfel încât să trăim pentru scopurile veșnice și pentru bucuriile Împărăției lui Dumnezeu.”

Nu este nimic care să aducă o mai mare inspirație, împlinire și răsplată decât a fi parte dintr-o mișcare divină, aleasă providențial de Dumnezeu pentru a îndeplini o misiune mult mai mare și mai importantă decât ar putea îndeplini vreodată o ființă umană de una singură. Însărcinarea dată de Dumnezeu și descrisă în Apocalipsa 14 este cea mai importantă sarcină încredințată vreodată bisericii Sale. Este un apel stăruitor să ne predăm viața misiunii mărețe a cerului de a revela lumii iubirea de nemăsurat a lui Dumnezeu, chiar înainte de revenirea lui Isus.

Ce experiențe ai avut atunci când ai fost implicat în ceva care era mai important decât tine?

Printr-un studiu atent și profund al Scripturii, primii adventiștii au avut o înțelegere crescândă a importanței acestor solii. Ei au înțeles că Dumnezeu avea un mesaj special pentru această generație – un apel urgent pentru zilele din urmă, care trebuie proclamat oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod, pentru a pregăti lumea pentru întoarcerea lui Hristos. Strigătul celor trei îngeri a reprezentat încă de la început motivația pentru misiunile adventiste.

În 1874, Conferința Generală a trimis primul misionar în Europa. Ellen G. White l-a numit pe John Andrews „cel mai capabil dintre noi”. Andrews vorbea cel puțin șapte limbi, putea recita Noul Testament din memorie și știa cea mai mare parte a Vechiului Testament. Era un cercetător genial, un scriitor prolific, un predicator puternic și un teolog competent.

De ce să trimiți un astfel de om într-un loc unde erau foarte puțini credincioși? De ce să-ți trimiți „cel mai capabil om” într-un câmp misionar necunoscut? Și de ce a fost dispus să meargă? Soția lui murise în urmă cu doar câțiva ani. De ce ar fi fost dispus să își lase familia și prietenii în urmă, în America, și să plece cu cei doi copii ai săi spre un țărâm necunoscut, riscând totul pentru cauza lui Hristos? Nu există decât un motiv. Credea că Isus avea să Se întoarcă în curând, că mesajul adevărului despre sfârșitul timpului trebuia să ajungă la întreaga lume.

De-a lungul istoriei, cei mai luminați și mai capabili dintre noi au călătorit până la marginile pământului pentru a proclama solia lui Dumnezeu pentru zilele din urmă. Printre ei erau profesori, personal medical, pastori, fermieri, mecanici, tâmplari și diferiți negustori. Unii erau angajați ai bisericii, dar mulți nu erau. Erau oameni de rând care credeau că Isus avea să Se întoarcă în curând.

6 Citește Apocalipsa 14:6; Faptele 1:8 și Matei 24:14. Ce element comun găsești în aceste versete?

Predicarea Evangheliei veșnice trece dincolo de granițele geografice. Pătrunde în cele mai îndepărtate zone ale pământului. Ajunge la oameni de toate limbile și toate culturile. În cele din urmă, va ajunge în întreaga lume. Cât este de fascinant să știm că mesajul nostru a ajuns până acum în mai mult de 210 țări dintre cele 235 recunoscute de Națiunile Unite.

Ce rol crezi că ai putea îndeplini personal în a transmite cele trei solii îngeresti „oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod”?

Meditează la ideea studiului de miercuri, despre nevoia de a face parte din ceva mai important decât propria viață și despre viețile noastre slabe, scurte, adeseori stricate, distruse și dezamăgitoare. Această dorință este și una logică. A trăi numai pentru tine, pentru ceva care nu este mai mare decât tine, când în jurul tău și dincolo de tine se deschide o lume atât de mare este ca și când ai fi închis pe viață într-o carceră în mijlocul unui oraș pe care îl poți simți vibrând prin pereți. Și pentru ce lucru mai mare, mai măreț, mai glorios și de o mai mare importanță am putea trăi decât pentru proclamarea făgăduinței vieții veșnice care ne-a fost dată în Isus?

„Slujitorii lui Dumnezeu, cu fețele luminate și strălucind de consacrare sfântă, se vor grăbi din loc în loc pentru a vesti solia din cer. Prin mii de glasuri, pe tot pământul va fi dată avertizarea. Se vor face minuni, bolnavii vor fi vindecați și semne și minuni îi vor însoți pe credincioși. Satana va lucra cu minuni mincinoase, făcând să coboare chiar și foc din cer înaintea oamenilor (Apocalipsa 13:13). În felul acesta, locuitorii pământului vor fi aduși să ia o hotărâre” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 612).

Studiu zilnic: Iov 8–14; Ellen G. White, Rugăciunea, capitolul 19 (în continuare, până la final).

1. Cum alergau, fugeau și treceau zilele lui Iov?

2. Care este „țara întunericului”?

3. Cine tulbură mintea judecătorilor?

4. Ce umple viața scurtă a omului?

5. Cât de potrivit este un sfert de oră pentru rugăciunea în public?

Privire generală

În lecția din săptămâna aceasta începem un studiu detaliat al celor trei solii îngeresti din Apocalipsa 14:6-12. În întreaga Scriptură, îngerii sunt descriși ca mesageri ai lui Dumnezeu. În cartea Apocalipsa, îngerii care zboară prin mijlocul cerului reprezintă o solie cerească de origine divină, răspândită cu repeziciune până la marginile pământului. Acest mesaj, desigur, trebuie proclamat de poporul lui Dumnezeu din zilele din urmă. Chiar înainte de venirea lui Isus, solia Evangheliei veșnice, în contextul judecării, se răspândește rapid pe întreg globul. De ce este numită veșnică? De ce trebuie ca fiecare ființă omenească de pe pământ să aibă oportunitatea să răspundă Evangheliei? De ce mântuirea fiecărei persoane care trăiește în ultimele zile ale istoriei acestui pământ depinde de răspunsul ei? Studiul din această săptămână va răspunde acestor întrebări și ne va oferi o înțelegere aprofundată a expresiei „Evanghelia veșnică”.

Un al doilea scop pe care și-l propune studiul din această săptămână este îmbunătățirea înțelegerii noastre asupra misiunii lui Hristos pentru biserica Lui din zilele din urmă. Îngerul care zboară în mijlocul cerului cu Evanghelia veșnică proclamă acest adevăr al sfârșitului timpului „oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod” (Apocalipsa 14:6). Solia este una vastă. Ne cheamă să-i oferim Împărăției lui Dumnezeu tot ce avem mai bun. Ne invită să cooperăm cu Hristos în apelul Său final adresat omenirii. Ne cere să avem ca prioritate misiunea lui Dumnezeu de a răscumpăra omenirea pierdută, pentru că aceasta este și prioritatea Lui.

Comentariu

Dumnezeu pune sigiliul aprobării Sale asupra poporului Său pentru a separa adevărul de falsitate. În vechime, în timp ce națiunile păgâne din jurul evreilor erau politeiste și se închinau mai multor dumnezei, declarația de credință clară, distinctivă și puternică a lui Israel se găsea în Deuteronomul 6:4, cunoscută și ca Shema.

De două ori pe zi, dimineața și seara, familiile evreiești repetau: „Ascultă, Israele! Domnul Dumnezeu nostru este singurul Domn” (Deuteronomul 6:4).

„Ascultă, Israele!” În secolele lor de exil, rostirea acestei declarații le-a amintit evreilor de viziunea spirituală și de calea de urmat care îi unea ca popor. Intonarea Shemei le dădea, de asemenea, puterea de a rezista diferitelor încercări de a-i determina să își abandoneze viziunea și calea spirituală.

Deuteronomul 6:4 era unul dintre primele versete pe care un copil evreu din Israelul din vechime le învăța, de îndată ce învăța să vorbească. În plus, mamele evreice își învățau continuu copiii să cânte Shema înainte de a merge la culcare.

Un exemplu uimitor al puterii acestui element de identitate a credinței s-a manifestat imediat după încheierea Celui de-Al Doilea Război Mondial, în 1945. Câțiva rabini conducători au vizitat orfelinatele creștine în căutarea copiilor evrei. În timpul războiului, mulți părinți evrei din Europa și-au trimis copiii în orfelinate creștine, pentru a-i salva de naziști. Speranța acestor părinți era că, mai târziu, după război, aveau să fie reuniți cu copiii lor, iar dacă ei – părinții – nu ar fi supraviețuit, sperau că rudele rămase în viață sau prietenii aveau să-i găsească pe acești copii și să-i recupereze.

După război, majoritatea preoților și măicuțelor care conduceau aceste orfelinate nu au vrut să îi lase pe copiii evrei să se întoarcă la familiile lor. Acești administratori de instituții creștine spuneau adesea că nu au copii evrei în orfelinat. În timpul unei vizite, un rabin i-a cerut preotului care se afla la conducerea unui orfelinat să îi dea voie să se întoarcă seara, atunci când copiii se duceau la culcare. Preotul a fost cu greu de acord cu cererea acestuia. Când rabinul s-a întors, a intrat în camera copiilor și, în timp ce se plimba printre paturi, a început să cânte cuvintele evreiești din Shema. Unul câte unul, copiii au început să plângă și să strige: „Mama!” Mulți au repetat cuvintele învățate în copilărie. Preoții au fost luați complet prin surprindere. Nu putuseră să șteargă amintirile acestor copii despre mamele lor, care îi puneau la culcare în fiecare noapte cu Shema pe buze. Starețul nu a avut de ales decât să recunoască faptul că se „înșelase”; astfel, acești copii pierduți ai Israelului au putut să se întoarcă „acasă”, la poporul lor și la Tora.

Aceste cuvinte care confirmau identitatea lor evreiască, „Domnul Dumnezeu nostru este singurul Domn”, erau întipărite în conștiința acestor copii, impregnate pentru totdeauna în mintea lor.

Cele trei solii îngeresti: Elementul nostru de identificare

Cele trei solii îngeresti din Apocalipsa sunt, pentru adventiștii de ziua a șaptea, echivalentul Shemei, reprezintă elementul care ne unește. Ele sunt declarația noastră distinctivă de credință. Definesc cine suntem ca popor și descriu lumii misiunea noastră.

Identitatea noastră profetică unică este enunțată în Apocalipsa 14:6-12 și de aici ne extragem entuziasmul de a proclama Evanghelia întregii lumi. Ellen G. White exprimă această idee în felul următor: „Într-un anumit sens, adventiștii de ziua a șaptea au fost trimiși în lume ca veghetori și purtători de lumină. Lor le-a fost încredințată ultima avertizare pentru o lume care piere. Asupra lor strălucește lumina minunată din Cuvântul lui Dumnezeu. Lor li s-a dat de îndeplinit o lucrare de cea mai mare importanță – proclamarea primei, a celei de-a doua și a celei de-a treia solii îngeresti. Nu există nicio altă lucrare de o asemenea importanță. Ei nu trebuie să îngăduie ca altceva să le absoarbă atenția” (*Mărturii pentru biserică*, vol. 9, p. 19).

Aceste solii sunt urgente, eterne și universale. În centrul lor se află Evanghelia veșnică. Ce este Evanghelia? Este vestea bună a vieții, morții, învierii, lucrării de Mare-Preot și revenirii în curând a lui Hristos. Este vestea bună că Isus ne mântuiește de păcat și ne dă putere să biruim. A înțelege Evanghelia înseamnă a înțelege semnificația iubirii nemuritoare, inimaginabile, inepuizabile a lui Dumnezeu pentru noi. Evanghelia începe în inima lui Dumnezeu. Înainte ca noi să Îl căutăm, El ne căuta pe noi. Înainte să facem un pas spre El, El ne trăgea spre Sine prin puterea dragostei Sale. Apostolul Ioan atestă acest adevăr prin aceste cuvinte memorabile: „Și dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre” (1 Ioan 4:10). În Romani 5, apostolul Pavel adaugă: „Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi” (Romani 5:8).

În Evanghelie, Dumnezeu, prin Hristos, ia inițiativa salvării noastre. Hristos a trăit viața desăvârșită pe care noi ar fi trebuit să o trăim; a murit de moartea de care noi ar fi trebuit să murim, ne-a atras la Sine prin Duhul Sfânt și, prin iubirea, prin harul și prin puterea Lui ne schimbă viețile. Prin cruce, stăpânirea păcatului asupra vieților noastre este îndepărtată. Primind harul lui Dumnezeu, acceptând jertfa Lui și crezând în făgăduința vieții veșnice, devenim fii și fiice ale Lui.

Această solie a Evangheliei veșnice se află în centrul celor trei solii îngerești. Aceste mesaje ale zilelor din urmă sunt toate despre Isus. Ele ne conduc să abandonăm orice mândrie omenească și orice îndreptățire de sine. Ne cer ca, pentru mântuire, să ne încredem în Isus complet. Ne conduc, prin credință, să acceptăm neprihănirea Lui în locul comportamentului nostru nelegiuit. Desăvârșirea vieții lui Hristos este a noastră atunci când Îl primim ca Răscumpărătorul nostru crucificat. Evanghelia ne invită să venim la Isus așa cum suntem, dar nu ne lasă acolo. Ca răspuns la iubirea lui Isus, vom dori să trăim o viață duhovnicească. Harul Lui nu doar că ne acoperă trecutul, ci lucrează și ca principiu dinamic în viața noastră, dându-ne puterea de ascultare. Apostolul Pavel prezintă clar această idee în Romani 1:5: „Prin [Isus Hristos] [...] am primit harul și apostolia, ca să aducem, pentru Numele Lui, la ascultarea credinței.” Harul lui Dumnezeu ne învață că ar trebui să „trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate și evlavie” (Tit 2:12). Aceasta este vestea incredibil de bună a Evangheliei.

Când suntem mântuiți prin harul Său, cuceriiți de dragostea Sa și schimbați prin puterea Sa, răspunsul nostru natural este să le împărtășim și altora ce a făcut Hristos pentru noi. Mărturia noastră creștină este preaplinul unei inimi umplute cu dragostea lui Dumnezeu. Când Evanghelia pătrunde în inimile noastre întărite și murdărite de păcat, tânjim să le spunem și altora povestea harului Său. Înțelegerea Evangheliei veșnice este însăși temelia mărturiei noastre pentru lume. Evanghelia din Apocalipsa 14:6, care este proclamată până la marginile pământului, este o Evanghelie pe care fiecare dintre noi a cunoscut-o și a trăit-o personal, în propria viață.

Ideea centrală a studiului din această săptămână este înțelegerea Evangheliei, trăirea ei și împărtășirea ei în contextul revenirii în curând a lui Isus.

Aplicație

Pentru meditație personală: În timpul studierii acestei lecții, este posibil ca mulți dintre membrii grupei tale să își pună întrebări cu privire la propria mântuire. Poate că le lipsește asigurarea că păcatele lor sunt iertate. Poate au experimentat o durere mare în viață și se întreabă: „Unde era Dumnezeu când treceam prin valea umbrei morții?” Sau este posibil să lupte cu un viciu ascuns sau cu o atitudine negativă pe care li se pare că nu o pot birui.

Amintește-le că Evanghelia este pentru toată lumea. Același Hristos care a murit pentru alții a murit și pentru ei. Iubirea Sa este pentru fiecare dintre copiii Săi. La fel sunt și harul și puterea Lui.

Cere cuiva să citească apoi cu voce tare acest pasaj scris de Ellen G. White: „Lui Isus Îi face plăcere să venim la El chiar așa cum suntem: păcătoși, neajutorați, simțind că depindem de El. Noi putem veni la El cu toată slăbiciunea noastră, cu ignoranța și păcătoșenia noastră, căzând la picioarele Sale plini de căință. Slava Lui se manifestă tocmai prin faptul că ne cuprinde în brațele dragostei Sale, ne vindecă rănilile și ne eliberează de orice păcat” (*Calea către Hristos*, p. 52). Aceasta este frumusețea Evangheliei. Nu trebuie să ne temem. Isus nu ține în mână biciul vinovăției, pentru a ne condamna. El stă cu brațele larg deschise, pentru a ne cuprinde cu dragostea Sa, pentru a ne ierta, pentru a ne da putere și pentru a ne trimite ca martori importanți ai Săi în aceste ultime zile, ca să dăm mărturie despre slava harului Său.

Îndeamnă-i pe membrii grupei tale să mediteze la următoarele întrebări în timpul orei Școlii de Sabat și în săptămâna care le stă în față:

- 1 Am eu certitudinea mântuirii chiar acum, în acest moment? Dacă da, de ce? Dacă nu, ce mă împiedică să cred că Isus așteaptă să îmi lege rănilile și să mă cuprindă în brațele iubirii Sale?
- 2 Cum am slujit în această săptămână ca martor înaintea altora cu privire la iertarea, mila și dragostea lui Dumnezeu? Care sunt alte căi prin care pot împărtăși harul Lui cu oamenii din cercul meu de cunoștințe?

15 – 21 aprilie

Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă

Sabat după-amiază

De memorat: „Aici este răbdarea _____, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și _____.” (Apocalipsa 14:12)

Autorul danez Søren Kierkegaard a spus o parabolă despre sfârșitul timpului. Suna cam așa:

Un foc a izbucnit în culisele unui mare teatru. Un clown, care fusese parte din piesă, a ieșit să avertizeze audiența:

– Ieșiți de aici! Teatrul a luat foc!

Publicul a crezut că nu era decât o glumă, o parte din spectacol, și doar a aplaudat. Clownul a repetat avertizarea:

– Ieșiți! Ieșiți!

Dar, cu cât el îi avertiza cu mai multă tărie, cu atât ei îl aplaudau mai tare. Kierkegaard credea că așa avea să se sfârșească lumea – adică în aplauzele generale ale celor care se consideră isteți și care cred că totul este doar o glumă.

După cum știm, sfârșitul lumii și evenimentele care duc la acesta nu sunt deloc o glumă. Lumea se confruntă cu cea mai serioasă criză de la potop încoace. De fapt, chiar și Petru folosește istoria potopului ca simbol al sfârșitului, avertizând că așa cum lumea din trecut a fost distrusă de ape, în zilele din urmă „cerurile vor trece cu trosnet, trupurile cerești se vor topi de mare căldură și pământul, cu tot ce este pe el, va arde” (2 Petru 3:10). Pentru că am fost avertizați cu privire la ce se va întâmpla, trebuie să fim de pe acum pregătiți pentru acele evenimente.

8 – 15 aprilie – Săptămâna libertății religioase

15 aprilie – Ziua libertății religioase (colectă)

Scopul cărții Apocalipsa pentru generația noastră este să îi pregătească pe oameni pentru întoarcerea în curând a lui Isus și să îi convingă să I se alăture în transmiterea Evangheliei în zilele din urmă. Apocalipsa descoperă planurile lui Dumnezeu și le demască pe cele ale lui Satana. Ea ne prezintă ultimul apel al lui Dumnezeu, mesajul Lui urgent, veșnic și universal pentru întreaga omenire.

1 Citește apelul urgent al apostolului Ioan pentru zilele din urmă în Apocalipsa 14:7. (Vezi și Geneza 22:12; Psalmii 89:7; Proverbele 2:5; Ecclesiastul 12:13,14 și Efeseni 5:21.) Ce instrucțiuni specifice ne sunt date?

Cuvântul folosit în Noul Testament în greacă pentru „temeți-vă”, din Apocalipsa 14:7, este *phobeo*. Este folosit aici cu sensul de a-ți fi frică de Dumnezeu, dar în ideea de reverență, evlavie și respect. Transmite ideea de loialitate absolută față de Dumnezeu și de supunere deplină față de voința Sa. Este o atitudine mintală care Îl are în centru pe Dumnezeu, și nu sinele. Este opusul atitudinii lui Lucifer din Isaia 14:13,14, când acesta este descris spunând în inima lui: „Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu; voi ședea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miază-noptii; mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Preaînalt.”

De fapt, este atitudinea lui Hristos, care, deși „avea chipul lui Dumnezeu [...] S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce” (Filipeni 2:6,8).

Esența mării lupte are în centru ascultarea de Dumnezeu. Lucifer era egocentric. Refuza să asculte de oricare altă autoritate. În loc să I se supună Celui aflat de drept pe scaunul de domnie al universului, Lucifer dorea să conducă el însuși de pe acel tron. În cuvinte simple, a ne teme de Dumnezeu înseamnă a-L pune pe primul loc în gândurile noastre. Înseamnă a renunța la egocentrism și la mândrie și a trăi o viață dedicată Lui în întregime.

Acesta este, evident, un aspect important, pentru că sunt primele cuvinte care ies din gura primului dintre cei trei îngeri.

Prin urmare, trebuie să luăm aminte.

Cum i-ai explica cuiva, într-un mod pozitiv, de ce „frica de Domnul” este un lucru bun?

Cum ne spune Biblia că se mai manifestă temerea de Domnul?

2 Citește Deuteronomul 6:2; Psalmii 119:73,74 și Eclesiastul 12:13,14. Care este rezultatul „temerii de Domnul” așa cum este descoperit în aceste texte?

Aceste pasaje descoperă o legătură între temerea de Dumnezeu și păzirea poruncilor Lui. Teamă de Dumnezeu este o atitudine de respect sfânt care ne conduce la ascultare. Apelul urgent al cerului este ca toți cei mântuiți prin har să asculte de poruncile lui Dumnezeu (Efeseni 2:8-10). Harul nu ne eliberează de ascultarea de poruncile lui Dumnezeu. Evanghelia ne eliberează de condamnarea Legii, nu de responsabilitatea de a asculta de ea.

Harul nu doar ne izbăvește de vinovăția trecutului, dar ne dă și puterea de a trăi o viață plină de evlavie și de ascultare în prezent. Apostolul Pavel declară: „Am primit harul și apostolia, ca să aducem, pentru Numele Lui, la ascultarea credinței pe toate neamurile” (Romani 1:5).

Unii oameni au impresia greșită că mântuirea prin har neagă oarecum Legea lui Dumnezeu și reduce la minimum necesitatea ascultării. Ei cred că orice discuție despre ascultare este legalism. Declară: *Nu Îl vreau decât pe Isus*. Întrebarea este: „Care Isus?” Un Isus al închipuirii noastre sau Isus cel din Scriptură? Hristos Cel din Scriptură nu ne îndeamnă niciodată să nesocotim Legea Sa, care este o reflecție a caracterului Său. Hristos Cel din Scriptură nu ne îndeamnă niciodată să diminuăm importanța doctrinelor biblice care ne descoperă mai clar cine este El și care este planul Lui pentru această lume. Hristos Cel din Scriptură nu ne îndeamnă niciodată să Îi reducem învățăturile la banalități pioase care nu sunt esențiale. Hristos este întruchiparea întregului adevăr doctrinar. Isus este adevărul întrupat. El este doctrina vie.

Apelul final al cărții Apocalipsa ne cheamă să acceptăm, prin credința în Isus, plinătatea a tot ceea ce El ne oferă. Ne cheamă să ne temem de Dumnezeu, lucru exprimat prin credința în puterea Lui răscumpărătoare de a ne face capabili să trăim o viață de ascultare, evlavioasă.

Cum ne ajută cuvintele lui Isus: „Nu vă temeți de cei ceucid trupul, dar care nu pot ucide sufletul; ci temeți-vă mai degrabă de Cel ce poate să piardă și sufletul, și trupul în gheenă” (Matei 10:28) să înțelegem ce înseamnă să te temi de Dumnezeu?

Într-o epocă a consumerismului, în care valorile seculare au în centru omul, Cerul face apel să ne întoarcem de la tiranie, egocentrism și robia unei prea mari importanțe de sine și să Îl punem pe Dumnezeu în centrul vieții noastre. Pentru unii, banii sunt cel mai important aspect din viața lor. Pentru alții, este plăcerea sau puterea. Pentru unii, poate fi sportul, muzica sau divertismentul. Învățătura cărții Apocalipsa este chemarea cu sunet de trâmbiță de a ne teme de Dumnezeu, de a-L respecta și a-L cinsti ca adevăratul centru al vieții.

3 Citește Matei 6:33; Coloseni 3:1,2 și Evrei 12:1,2. Cum Îl punem pe Dumnezeu în centrul vieții noastre?

Aspectul central în conflictul final al pământului este lupta pentru mintea omului. Are legătură, într-adevăr, cu loialitatea, cu autoritatea și cu supunerea față de voia lui Dumnezeu.

Bătălia finală din marea luptă se dă între bine și rău pentru controlul asupra gândurilor noastre. Apostolul Pavel ne oferă acest sfat: „Să aveți în voi gândul acesta care era și în Hristos Isus” (Filipeni 2:5). În original, sensul cuvântului tradus în limba română prin „să aveți” implică un act volitiv: „să permiteți să aveți” sau „să alegeți să aveți”. Alegerea de a avea gândul lui Hristos este aceea de a-I permite să ne modeleze gândirea umplându-ne mintea cu lucrurile veșniciei. Acțiunile noastre arată care este procesul nostru de gândire. A ne teme de Dumnezeu înseamnă a-L pune pe primul loc în viața noastră.

Gândește-te cât este de ușor, într-un anumit sens, să îți controlezi gândurile, cel puțin atunci când ești conștient că trebuie să le controlezi. Problema este adeseori că, dacă nu facem un efort conștient să ne gândim la lucrurile la care trebuie, „la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ”, mintea noastră, așa stricată și păcătoasă cum este, va înclina în mod natural spre lucrurile josnice, spre lucrurile lumești. De aceea, trebuie să alegem în mod conștient, așa cum a spus apostolul Pavel, să ne gândim la lucrurile cerești, folosind darul sfânt al voinței libere.

„Încolo, frații mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună și orice laudă, aceea să vă însuflețească” (Filipeni 4:8). Cum învățăm să facem ce ne spune Pavel aici?

Un studiu asupra folosirii expresiei „a-I da slavă lui Dumnezeu” (Apocalipsa 14:7) în Vechiul Testament arată că, în mod interesant, aceasta apare destul de des (dar nu exclusiv) în contextul judecății divine (Iosua 7:19; 1 Samuel 6:5; Ieremia 13:15,16; Maleahi 2:2), așa cum apare în solia primului înger (Apocalipsa 14:7). Această idee se vede și în Apocalipsa 19:1,2: „Aleluia! Ale Domnului Dumnezeului nostru sunt mântuirea, slava, cinstea și puterea! Pentru că judecățile Lui sunt adevărate și drepte.”

4 Citește 1 Corinteni 3:16,17; 6:19,20 și 10:31. Cum înțelegem din aceste pasaje că Îl putem slăvi pe Dumnezeu?

Potrivit apostolului Pavel, trupul nostru este un sanctuar, locuința Duhului lui Dumnezeu, un templu sfințit prin prezența divină. Scripturile ne cheamă să Îl slăvim pe Dumnezeu în fiecare aspect al vieții noastre. Când Dumnezeu este în centrul vieții noastre, singura noastră dorință este să Îi dăm slavă: prin dieta noastră, prin felul în care ne îmbrăcăm, prin modul în care alegem să ne recreăm sau prin interacțiunile noastre cu alți oameni. Îi dăm slavă lui Dumnezeu când descoperim lumii caracterul Său iubitor prin angajamentul nostru de a face voia Sa. Lucrul acesta este și mai important în lumina judecății de la sfârșitul timpului.

5 Citește Romani 12:1,2. Ce apel face apostolul Pavel în legătură cu ansamblul alegerilor din viața noastră?

Cuvântul grecesc din Noul Testament pentru „trupuri” care apare în acest pasaj este *somata*, care s-ar traduce mai bine prin: „suma a tot ceea ce suntem – trup, minte și emoții”. Versiunea Phillips a Bibliei traduce expresia „slujbă duhovnicească” prin: „act de închinare conștientă”. Cu alte cuvinte, când îțiiei angajamentul de a te „teme de Dumnezeu” și a-I „da slavă” în tot ceea ce faci, predându-I mintea, trupul și emoțiile tale, acesta este un act de închinare conștientă.

Și, tot în lumina judecății lui Dumnezeu, a lua aminte să te supui este, într-adevăr, un gând înțelept.

Gândește-te la ceea ce faci cu trupul tău. Ce poți face pentru a te asigura că Îl slăvești într-adevăr pe Dumnezeu cu el?

„Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” (Apocalipsa 14:12). Aceasta este imaginea poporului credincios lui Dumnezeu în zilele din urmă. Cu toate acestea, singurul mod în care cineva poate păzi poruncile lui Dumnezeu, atunci sau acum, este prin credința lui Isus. Observăm că textul nu spune „credința în Isus” (chiar dacă și aceasta este extrem de importantă), ci „credința lui Isus”, care este ceva mai mult. Este calitatea credinței care L-a făcut pe Hristos să biruiască cele mai puternice ispite ale lui Satana. Credința este un dar oferit fiecărui credincios. Când exercităm credința pe care Duhul Sfânt o pune în inimile noastre, acea credință crește. Biruim nu prin puterea voinței noastre, ci prin puterea lui Hristos cel viu, care lucrează în noi. Biruim nu prin cine suntem noi, ci prin cine este El. Putem învinge pentru că El a învins. Putem fi biruitori pentru că El a fost biruitor. Putem triumfa asupra ispitei pentru că El a triumfat asupra ispitei.

6 Citește Evrei 4:14-16 și 7:25. Ce înseamnă să biruim și să trăim o viață în care să ne temem de El și să Îi dăm slavă?

Isus, Fiul divin al lui Dumnezeu, a biruit viclășugurile Diavolului. El a făcut față ispitelor având încredere în făgăduințele lui Dumnezeu, supunându-și voia voii Tatălui și fiind dependent de puterea Tatălui. Având încredere în El, privind la El și crezând în El, și noi putem fi biruitori. Isus este totul pentru noi, iar esența celor trei solii îngerești este despre El. Mesajul cărții Apocalipsa este unul de biruință, nu de înfrângere. Vorbește despre un popor care învinge prin harul și prin puterea Lui.

Verbul „a birui” este folosit în Apocalipsa, în diferite forme, de unsprezece ori. În viziunea cu cele șapte biserici, care reprezintă biserica creștină din primul secol și până în zilele noastre, Ioan ne descoperă că au existat în fiecare generație credincioși care au biruit. La sfârșitul timpului, cei care vor birui vor moșteni toate lucrurile (Apocalipsa 21:7). Acesta nu este legalism. Este biruința prin Isus Hristos, a cărui viață de neprihănire desăvârșită, și numai ea, le oferă făgăduința vieții veșnice. Este credința în acțiune. Este harul minunat care transformă, care schimbă viața, manifestat în viața credinciosului.

Sunt lucruri în viața ta asupra cărora ți-ai dori să obții biruința? Cum putem traduce dorințele noastre în realitate? Ce poți face pentru a fi unul dintre „biruitorii” din Apocalipsa?

Pavel vorbește despre Isus ca Marele nostru Preot: „De aceea și poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El” (Evrei 7:25). *Să mântuiască în chip desăvârșit*. Cuvântul grecesc pentru desăvârșit înseamnă „integral, complet, total”. Isus este cel care ne mântuiește; noi trebuie doar să ne predăm Lui revendicând biruința Sa în dreptul nostru.

„Putem rezuma forța expresiei «Temeți-vă de Dumnezeu» din Apocalipsa drept chemarea finală a lui Dumnezeu ca omenirea să Îl aleagă ca Dumnezeul ei măreț și slăvit [...] care va birui asupra forțelor răului care I se opun Lui și planului Său pentru rasa umană (cf. [Apocalipsa] 14:9-11). Această teamă nu se manifestă, cel puțin nu încă (cf. [Apocalipsa] 6:14-17), prin groază și cutremur, ci printr-o supunere plină de bucurie față de Legea lui Dumnezeu și prin închinarea numai la El. Nicio altă putere nu ar trebui considerată demnă de un asemenea devotament, de o asemenea loialitate. [...] Teama de Domnul este, prin urmare, o invitație divină pozitivă [...] de a fi de partea lui Dumnezeu în conflictul cosmic, pentru a sta în prezența Lui maiestuoasă plini de bucurie și având părtășie eternă cu El (Apocalipsa 21:3,4; 22:3-5)” (Ángel Manuel Rodríguez, *The Closing of the Cosmic Conflict: Role of the Three Angels' Messages*, p. 27 – manuscris nepublicat).

Studiu zilnic: Iov 15–21; Ellen G. White, *Rugăciunea*, capitolul 20 (până la „Ce înseamnă a te ruga în Numele lui Isus”).

1. Nici în cine pretinde Elifaz că nu are încredere Dumnezeu?

2. Ce se va întâmpla celui care-i dă pe prieteni să fie trădați?

3. Ce spunea Iov despre pielea de pe dinți?

4. Ce fel de duhuri cârmuiește Dumnezeu?

5. **Cum putem îmbrăca veșmintele preoțești ale Mântuitorului?**

Privire generală

Soliile celor trei îngeri cuprind, colectiv, un mesaj divin al cărui scop este să pregătească lumea pentru a doua venire a lui Isus. Acest mesaj este menit să aibă un impact practic asupra vieților noastre. El descoperă planul lui Isus pentru cum să trăim în zilele din urmă. Cele trei solii îngerești înseamnă mult mai mult decât niște doctrine teoretice fără o prea mare aplicabilitate practică. Deși poartă în ele o avertizare solemnă pentru cei neconvertiți, care nu poate fi ignorată, scopul lor principal este să ne atragă mai aproape de Isus.

Studiul din această săptămână se concentrează asupra a două expresii din solia primului înger. Prima este expresia „temeți-vă de Dumnezeu”; iar a doua, „dați-I slavă”. După cum vom descoperi în studiul nostru din această săptămână, temerea de Dumnezeu se referă la respect, evlavie și uimire față de înțelepciunea Lui infinită, față de puterea Lui incredibilă și față de harul Lui minunat. Temerea de Domnul este și o stare de spirit, una de loialitate față de Dumnezeu. Într-o eră a importanței de sine exagerate, a consumerismului și a egocentrismului, primul înger ne cheamă să trăim o viață care Îl are în centru pe Dumnezeu, și nu pe noi înșine. Îi dăm slavă lui Dumnezeu prin modul în care trăim. Perspectiva aceasta influențează fiecare aspect al vieții noastre, de la ce mâncăm și ce bem, la lucrurile cu care ne hrănim mintea și la locurile în care mergem. Ea influențează, de asemenea, lucrurile pe care le citim și cele pe care le urmărim pe internet sau la televizor.

Studiul nostru va analiza aceste două expresii, pentru a descoperi impactul pe care îl au asupra vieților noastre în secolul al XXI-lea. Vom explora împreună cum înțelegerea Evangheliei lui Isus Hristos ne face capabili deopotrivă să ne temem de Dumnezeu și să Îi dăm slavă.

Comentariu

A te teme de Dumnezeu înseamnă a trăi o viață care Îl are pe Dumnezeu în centru. În loc să însemne o viață restrictivă, care ne strică bucuria și ne limitează fericirea, a-L pune pe Dumnezeu în centrul vieții reprezintă însăși baza adevăratei identități, a adevăratului scop și a adevăratei bucurii. Isus leagă în mod clar cunoașterea și împlinirea voii

Sale de fericirea noastră.

În Ioan 13:17, El declară: „Dacă știți aceste lucruri, ferice de voi dacă le faceți.” O viață limitată la sine este o viață cu adevărat săracă. A fi prizonier în închisoarea propriului comportament egoist este un mod de trai cât se poate de mizerabil. Cunoașterea lui Hristos, ascultarea de Hristos, trăirea pentru ceva mai important decât noi înșine ne aduce cele mai mari bucurii în viață. Cel care ne-a creat ne-a făcut pentru a trăi cu adevărat pentru bucuriile Împărăției Lui. Textul din Psalmii 16:11 spune astfel: „Îmi vei arăta cărarea vieții; înaintea Feței Tale sunt bucurii nespuse și desfătări veșnice, în dreapta Ta.”

Comentariul biblic AZȘ face următoarea observație profundă referitor la expresia „temeți-vă de Dumnezeu”, din Apocalipsa 14:7: „Solia cu privire la temerea de Dumnezeu este potrivită mai ales în perioada reprezentantă de predicarea acestui înger, deoarece acum oamenii se închină la zeii materialismului și ai plăcerii și la multe alte invenții ale lor” (volumul 7, p. 827).

„O serie de studii [...] publicate în revista *Motivation and Emotion* au arătat că, pe măsură ce oamenii devin mai materialişti, starea lor de bine și simțământul unui scop sunt reduse, iar dacă devin mai puțin materialişti, acestea cresc. Deși materialismul este bun pentru economie, promovând creșterea acesteia, el poate avea un impact negativ la nivel personal, conducând la anxietate și la depresie. **De asemenea, consumerismul poate distruge relații, comunități și mediul înconjurător**” (Kirstie Purset „How Consumerism and Materialism of Modern Society Make Us Unhappy, Lonely, and Unconfident” [<https://www.learning-mind.com/consumerism-and-materialism-9-unhappy/>]).

Apelul din Apocalipsa 14:7, de a ne teme de Dumnezeu, este o invitație de a ne găsi adevărata fericire în a face voia lui Dumnezeu. Apocalipsa 14:7 este un apel de a descoperi în Hristos cea mai mare încântare și cea mai profundă bucurie. Când ne predăm viața lui Isus, ascultarea izvorăște în mod natural din inima noastră. Datoria devine o desfătare și sacrificiile pentru cauza lui Hristos, o plăcere.

Ellen G. White afirmă: „Orice ascultare adevărată vine din inimă. Hristos a lucrat în felul acesta. Și dacă noi consimțim, El Se va identifica în așa măsură cu gândurile și cu țintele noastre, încât va lega inima și mintea noastră cu voința Sa, astfel că, atunci când ascultăm de El, vom împlini propriile îndemnuri. Voința, înnobilită și sfințită, își va găsi cea mai mare plăcere în slujirea Lui. Când Îl cunoaștem pe Dumnezeu așa cum avem privilegiul să-L cunoaștem, viața noastră va fi una de conti-

nuă ascultare. Prin aprecierea caracterului lui Hristos, prin comuniunea cu Dumnezeu, păcatul va ajunge pentru noi ceva odios” (*Hristos, Lumina lumii*, p. 668).

A-I da slavă lui Dumnezeu înseamnă a-L onora prin stilul tău de viață. A-I da slavă lui Dumnezeu implică recunoașterea faptului că suntem ambasadori ai lui Hristos. Suntem lumina lumii – sarea pământului. Cuvântul folosit pentru „slavă” în Apocalipsa 14:7 și întâlnit frecvent în Noul Testament, *doxa*, poate avea două sensuri diferite. Primul sens indică cinstea, faima sau recunoașterea. În acest sens, a-I da slavă lui Dumnezeu ar însemna a-I da cinstea sau recunoașterea care I se cuvine pe bună dreptate, pentru că El ne-a creat, El ne răscumpără, El ne păzește viața în fiecare zi și Se va întoarce după noi. În același timp, există un alt aspect al cuvântului *doxa*, care este adeseori trecut cu vederea. În unele cazuri, în Noul Testament, *doxa* poate însemna strălucire sau apariție glorioasă. Potrivit apostolului Pavel, slava lui Dumnezeu strălucea pe fața lui Isus Hristos (2 Corinteni 4:6). „Când această slavă a lui Dumnezeu descoperită în Hristos strălucește din Evanghelie în inima și mintea credinciosului, îl transformă în «lumină în Domnul» (Efeseni 5:8). De aceea, «noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă» (2 Corinteni 3:18)” (*Comentariul biblic AZȘ*, vol. 6, p. 503). Întruchiparea acestei duble semnificații – cinstirea lui Dumnezeu și apărarea reputației Lui în timp ce permitem strălucirii gloriei Sale să se vadă în viețile noastre – trebuie să fie țelul fiecărui creștin.

Această dublă semnificație ne conduce la câteva întrebări de bază: Îi putem da slavă lui Dumnezeu dacă nu reușim să avem grijă de trupul nostru? Este posibil să Îl cinstim pe Dumnezeu atunci când încălcăm de bunăvoie principiile Sale de sănătate? Ce relație există între obiceiurile noastre legate de stilul de viață și sănătatea noastră spirituală?

În 1 Corinteni 6:19,20, apostolul Pavel ne oferă un răspuns la aceste întrebări: „Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt care locuiește în voi și pe care L-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu.”

Apostolul ne ajută să înțelegem mai bine ce înseamnă să Îl slăvești pe Dumnezeu: „Deci, fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva, să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu” (1 Corinteni 10:31). Când ne predăm viața lui Hristos, trupul nostru devine templu al Duhului

Sfânt. Cu siguranță, și un necredincios poate fi impresionat de Duhul lui Dumnezeu, convins de Duhul lui Dumnezeu și mișcat de Duhul lui Dumnezeu, dar Duhul Sfânt locuiește doar în viața creștinului devotat. Trupul acestuia devine locuința Duhului Sfânt. Această locuire este, într-adevăr, un gând minunat: a treia Persoană a Dumnezeirii locuiește în viața credincioșilor. Trupul nostru devine locuința Duhului lui Dumnezeu. Prin urmare, pângărirea trupului nostru și încălcarea de bunăvoie a legilor sănătății înseamnă necinstirea Făcătorului nostru. Suntem ai lui Hristos pentru că El ne-a creat și ne-a răscumpărat.

Mai există un motiv pentru care este esențial să Îl slăvim pe Dumnezeu prin practicile noastre în materie de sănătate. Spiritualitatea și sănătatea sunt strâns legate între ele. Duhul Sfânt comunică cu noi prin facultățile spirituale ale creierului nostru. Dacă acesta este hrănit de un sânge de slabă calitate, din cauza unor obiceiuri nesănătoase, vom fi mai puțin capabili să discernem vocea Duhului Sfânt. Înțelegerea planului de mântuire și a adevărului biblic ne va fi întunecată și compromisă. Dacă ne distrugem trupul din cauza neglijării voite a sănătății, mărturia noastră pentru lume cu siguranță nu va fi una care Îl slăvește pe Dumnezeu. Acest principiu nu se aplică numai obiceiurilor noastre în materie de sănătate, ci și lucrurilor pe care le privim la televizor și pe care le citim în reviste și în cărți, conținutului care ne consumă timpul petrecut pe internet și unei mulțimi de alte practici legate de stilul de viață.

A ne teme de Dumnezeu este o invitație la a avea o viață care Îl are în centru pe El, slăvindu-L prin tot ceea ce facem. Această invitație este chemarea ceasului judecății, o chemare care va pregăti un popor pentru venirea lui Isus. Prin harul și prin puterea Lui, Îi putem da slavă, Îi putem cinsti Numele și putem străluci ca lumini în această lume întunecată. O astfel de viață este chemarea și destinul nostru.

Aplicație

Citește și meditează: În urmă cu câțiva ani, pastorul Mark Finley ajuta o femeie în vârstă să renunțe la fumat. Studiau Biblia împreună, făceau consiliere și se rugau împreună, dar nimic nu părea să funcționeze. Pur și simplu nu avea motivația să renunțe la fumat. De fapt, îi plăcea să fumeze și voia să renunțe doar cu jumătate de inimă. Într-o zi, când pastorul Finley a vizitat-o pe bătrână, a găsit-o cu un zâmbet larg pe față, exclamând:

– Frate pastor Finley, am renunțat! Am renunțat! Nu am fumat de câteva zile.

Nerăbdător să descopere ce anume provocase această schimbare, pastorul a întrebat-o:

– Ce te-a motivat?

Ea a răspuns simplu:

– Nepoțica mea în vârstă de șapte ani.

A continuat să explice:

– Într-o seară, stăteam pe scaunul meu preferat fumând în voie și nepoțica mi s-a așezat în poală și mi-a spus: „Bunico, atunci când o să mă fac mare vreau să fumez așa ca tine.” Atât mi-a trebuit, frate pastor. Am renunțat de dragul ei.

Dacă o bunică poate renunța la fumat de dragul nepoatei ei, nu putem și noi, prin harul lui Dumnezeu și prin puterea Duhului Său, să renunțăm la orice obicei care nu este în armonie cu voia Sa, de dragul lui Hristos? Diavolul spune că este imposibil să ne învingem obiceiurile rele și tendințele păcătoase. Isus spune: „Celui ce va birui îi voi da să mănânce din pomul vieții [...] Fii credincios până la moarte și-ți voi da cununa vieții” (Apocalipsa 2:7-10). Isus ne făgăduiește puterea de a ieși biruitori în lupta cu răul.

Întreabă-i pe membrii grupei tale:

- 1** Cum ne cheamă întreita solie îngerească atât la ascultare, cât și la o trăire evlavioasă în acest ceas de criză din istoria pământului?
- 2** În ce mod ne oferă Isus, Mântuitorul și Domnul nostru, atât motivația, cât și puterea de a învinge?

Vestea bună a judecății

Sabat după-amiază

De memorat: „El zicea cu glas tare: «_____ și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui, și _____ Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!»” (Apocalipsa 14:7)

Biblia este cât se poate de clară cu privire la faptul că Dumnezeu este un Dumnezeu al judecății și că, mai devreme sau mai târziu, într-un mod sau în altul, judecata – acea judecată a dreptății care lipsește atât de mult uneori – va veni și va fi aplicată de Însuși Dumnezeu, „Cel ce judecă tot pământul” (Geneza 18:25; vezi și Psalmii 58:11; 94:2; 98:9).

Înfrișător gând, nu-i așa? Să fim nevoiți să dăm socoteală înaintea lui Dumnezeu – a acelui Dumnezeu care știe cele mai ascunse lucruri, care „va aduce orice faptă la judecată, și judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău” (Eclesiastul 12:14)?

Cu toate acestea, judecata finală descoperă bunătatea și harul lui Dumnezeu și faptul că El este și drept, și îndurător în modul în care îi tratează nu numai pe cei mântuiți, ci chiar și pe cei pierduți.

În săptămâna aceasta vom explora temele mai profunde ale judecății în raport cu marea luptă dezlănțuită în univers și vom vedea, în mod special, ce se întâmplă când poporul credincios al lui Dumnezeu se confruntă cu inevitabila „judecată viitoare” (Faptele apostolilor 24:25).

Ultima carte a Bibliei, Apocalipsa, se concentrează asupra punctului culminant al conflictului veacurilor – cel dintre bine și rău. Lucifer, un înger răzvrătit, a pus la îndoială dreptatea, corectitudinea și înțelepciunea lui Dumnezeu. El a pretins că Dumnezeu era incorect și nedrept în modul în care conducea universul. Judecata finală din Apocalipsa se află chiar în centrul acestui conflict cu privire la caracterul lui Dumnezeu.

1 Apocalipsa 14:7 spune: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui, și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!” De ce este important că, imediat după ce ne spune despre „Evanghelia veșnică”, solia primului înger vorbește despre judecata lui Dumnezeu? Ce legătură are „Evanghelia veșnică” cu judecata lui Dumnezeu?

Evanghelia și judecata, ambele parte din solia primului înger, sunt interconectate într-un mod inseparabil. Dacă nu ar fi „Evanghelia veșnică”, nu am avea speranță în judecată. De fapt, după cum o să vedem, „Evanghelia veșnică” este, într-adevăr, singura noastră speranță în judecată. Fără îndoială, parte din conținutul acelei Evanghelii este anunțarea judecății.

În timpul acestei judecăți, lumile necăzute vor vedea că Dumnezeu a făcut tot ceea ce se putea pentru a salva fiecare ființă omenească. Această judecată descoperă dreptatea și mila lui Dumnezeu. Vorbește despre harul Lui mântuitor și despre puterea Lui de a ne izbăvi.

Judecata este parte din soluția finală a lui Dumnezeu la problema păcatului. În marea luptă dintre bine și rău din univers, Dumnezeu a răspuns acuzațiilor lui Satana pe cruce, dar în judecată El descoperă că a făcut tot ce era posibil pentru a ne mântui.

Rapoartele cerești infinite, minuțioase, exacte, detaliate vor fi deschise (vezi Daniel 7:10). Suntem atât de prețioși pentru Dumnezeu, încât întreg universul se oprește pentru a analiza alegerile făcute în lumina chemărilor Duhului Sfânt și a răscumpărării oferite fără plată de Hristos prin crucea de la Calvar.

Citește cu atenție Psalmii 51:1-4, mai ales versetul 4. Cum ne ajută aceste versete să înțelegem mai bine semnificația și scopul judecății?

Atât crucea, cât și judecata descoperă că Dumnezeu este drept și îndurător. Legea călcată cere moartea păcătosului. Dreptatea declară: „Plata păcatului este moartea.” Mila răspunde: „Darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru” (Romani 6:23). Dacă Legea lui Dumnezeu ar putea fi schimbată sau abolită, nu ar mai fi fost necesar ca Isus să moară. Moartea lui Isus confirmă natura veșnică a Legii, iar Legea stă la baza judecății.

2 Citește Apocalipsa 20:12. Cum suntem judecați? Ce legătură există între faptele scrise în cartea vieții și mântuire?

Faptele noastre descoperă alegerile pe care le facem și credințioșia noastră față de Dumnezeu. Conform cu Efeseni 2:8,9, „prin har ați fost mântuiți, prin credință. [...] Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni”. Dar, când Hristos ne mântuiește, ne și schimbă. „Căci noi suntem lucrarea Lui și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune” (Efeseni 2:10).

Faptele noastre bune, făcute prin puterea Duhului Sfânt, nu ne mântuiesc, dar mărturisesc că avem o credință reală. Judecata finală a lui Dumnezeu înlătură orice pretext, orice ipocrizie, orice falsitate, și pătrunde până în adâncurile ființei noastre. Descriind poziția noastră în fața lui Dumnezeu la judecată, Ellen G. White oferă această perspectivă asupra modului în care Evanghelia și judecata merg mână în mână.

„Faptul că poporul recunoscut al lui Dumnezeu este reprezentat ca fiind înaintea Domnului în haine murdare trebuie să conducă la umilință și la o profundă cercetare a inimii din partea tuturor acelor care mărturisesc Numele Lui. Aceia care într-adevăr și-au curățit sufletele prin ascultarea de adevăr vor avea cea mai umilă părere despre ei. Cu cât văd mai de aproape caracterul nepătat al Domnului Hristos, cu atât mai puternică va fi dorința lor de a fi asemenea chipului Său și cu atât mai puțin vor vedea în ei curăție și sfințenie. Dar, în timp ce trebuie să ne dăm seama de starea păcătoșeniei noastre, trebuie să ne sprijinim pe Domnul Hristos ca fiind neprihănirea noastră, sfințenia noastră și răscumpărarea noastră. Noi nu putem răspunde acuzațiilor lui Satana aduse împotriva noastră. Numai Domnul Hristos poate face o apărare eficientă în favoarea noastră. El este în stare să-l aducă la tăcere pe acuzator cu argumente ce sunt fundamentate nu pe meritele noastre, ci pe ale Sale” (*Mărturie pentru biserică*, vol. 5, pp. 471, 472).

Cărțile profetice Daniel și Apocalipsa sunt volume-pereche care ne arată desfășurarea evenimentelor în ultimele zile ale istoriei pământului. Cartea Apocalipsa anunță că ceasul judecății lui Dumnezeu a sosit. Cartea lui Daniel descoperă când a început judecata.

În Daniel 7, Dumnezeu i-a descoperit profetului istoria lumii. Națiunile care aveau să se ridice și să cadă; puterile persecutoare oprind poporul lui Dumnezeu. După descrierea Babilonului, Medo-Persiei, Greciei, Romei, căderii Imperiului Roman și persecuției bisericii vreme de 1.260 de ani (Daniel 7:25; vezi și Apocalipsa 12:6,14), Dumnezeu aduce în atenția lui Daniel un eveniment celest glorios care va îndrepta toate lucrurile. Atenția lui este atrasă de la ridicarea și căderea națiunilor și de la puterile persecutoare ale pământului la sala tronului universului și la judecata finală a lui Dumnezeu, unde El va îndrepta orice rău și Își va instaura Împărăția veșnică a dreptății.

Dumnezeu l-a luat pe Daniel într-o viziune profetică, departe de haosul și de conflictul de pe pământ, în slava sanctuarului ceresc și în adunarea curții supreme a universului, unde Hristos, Conducătorul de drept al acestei lumi, avea să primească de la Tatăl Împărăția care I se cuvenea.

3 Citește Daniel 7:9,10,13 și descrie ce a văzut Daniel în aceste versete. Care este rezultatul final al acestei judecăți? Vezi Daniel 7:14,26,27.

Soarta întregii omeniri se hotărăște în tribunalul ceresc. Binele învinge. Adevărul triumfă. Dreptatea stăpânește. Aceasta este una dintre cele mai uimitoare, cele mai minunate și cele mai spectaculoase scene din întreaga Scriptură. Iar vestea bună este că totul se încheie cu bine pentru poporul credincios al lui Dumnezeu, pentru cei îmbrăcați în neprihănirea lui Hristos.

Isus vine în fața Tatălui Său ceresc în prezența întregului univers. Ființele cerești sunt adunate în jurul tronului lui Dumnezeu. Întregul univers de ființe necăzute privește cu înfiorare această scenă a judecății. Conflictul purtat de-a lungul atâtor milenii se va sfârși în curând. Lupta pentru conducerea universului s-a încheiat.

Daniel a avut dreptate în privința împărățiilor care au venit și au trecut, așa cum a prezis. Prin urmare, putem să avem deplină încredere în ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu și despre o ultimă „stăpânire veșnică” – una care „nu va trece nicidecum”.

În Apocalipsa 4, Ioan vede o ușă deschisă în cer și primește invitația: „Suie-te aici, și-ți voi arăta ce are să se întâmple după aceste lucruri!” (Apocalipsa 4:1). Isus l-a invitat pe apostol să privească prin ușa deschisă a sanctuarului ceresc, pentru a vedea scenele veșnice ale mării lupte dintre bine și rău. Și noi putem privi prin acea ușă deschisă împreună cu Ioan și putem vedea o licărire a planului de mântuire. Suntem martori ai unor lucruri care se decid în tribunalul ceresc. Aspectele fundamentale ale mării lupte dintre bine și rău se desfășoară în fața ochilor noștri.

4 Citește Apocalipsa 4:2-4. Ce asemănări poți vedea aici cu scena judecării din Daniel 7?

Aceasta este, evident, o scenă a sălii tronului. Dumnezeu Tatăl stă pe tron înconjurat de ființe cerești. Tunetele și fulgerele simbolizează judecățile lui Dumnezeu. Observăm și că, în Apocalipsa 4:4, douăzeci și patru de bătrâni sunt prezenți în jurul tronului lui Dumnezeu.

Cine sunt acești douăzeci și patru de bătrâni? În Israelul din vechime erau douăzeci și patru de grupe în preoția levitică (1 Cronici 24). Acești preoți reprezentau poporul înaintea lui Dumnezeu. În 1 Petru 2:9, apostolul declară despre credincioșii din Noul Testament că sunt „o seminție aleasă”, „o preoție împărătească”. Acești douăzeci și patru de bătrâni ar putea să îi reprezinte pe toți cei răscumparați care se vor bucura într-o zi în jurul tronului lui Dumnezeu; sau, poate, îi reprezintă pe oamenii înviați la învierea lui Hristos, care s-au ridicat la cer împreună cu El (Matei 27:52; Efeseni 4:7,8).

Oricum ar fi, aceasta este o veste bună. Unii dintre cei răscumparați de pe pământ se află lângă tronul lui Dumnezeu. Ei s-au confruntat cu aceleași ispite ca și noi. Prin harul lui Hristos și puterea Duhului Sfânt, au biruit. Sunt îmbrăcați în „haine albe”, simbolizând neprihănirea lui Hristos care îi acoperă și le curăță păcatele. Au pe cap o cunună din aur, care simbolizează biruința lor în lupta cu răul, și sunt parte din linia regală a celor credincioși.

Vedem în cer un tron pe care stă Dumnezeu. În jurul tronului se află ființe cerești și, nu după multă vreme, tot cerul începe să cânte, iar corul de laude se înalță tot mai tare: „Vrednic ești, Doamne și Dumnezeul nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile și prin voia Ta stau în ființă și au fost făcute!” (Apocalipsa 4:11).

În Apocalipsa 5:1-3 vedem din nou un tron. Este introdusă o carte scrisă pe ambele părți. Este pecetluită cu o pecete divină și nimeni din cer sau de pe pământ nu poate să o deschidă. Ființele cerești sunt cutremurate. Problema este una serioasă. Nicio ființă îngerească nu poate reprezenta omenirea în judecata finală a pământului. Ioan plânge pentru că nimeni nu poate deschide cartea. Apoi, unul dintre bătrâni, unul dintre cei răscumparați de pe pământ, rostește niște cuvinte care încurajează inima lui Ioan. Isus, Mielul lui Dumnezeu, este vrednic să deschidă cartea.

Ioan vede soluția finală la problema păcatului în Apocalipsa 5:5. Aici, bătrânul profet vede singura cale prin care cineva poate să treacă de judecata finală de la tronul lui Dumnezeu: „Și unul din bătrâni mi-a zis: «Nu plânge: iată că Leul din seminția lui Iuda, Rădăcina lui David, a biruit ca să deschidă cartea» [...] am văzut [...] un Miel. Părea junghiat” (Apocalipsa 5:5,6).

5 Citește Apocalipsa 5:8-12. Cum răspunde întreg cerul la anunțul că Isus este vrednic să deschidă cartea judecății și să ne răscumper?

Isus, Mielul lui Dumnezeu, care Și-a jertfit viața pentru mântuirea omenirii, ia cartea judecății și o deschide. Tot cerul izbucnește în laude puternice. Victoria Lui asupra ispitelor lui Satana, moartea Lui pe crucea de la Calvar, învierea Lui, lucrarea Lui de Mare-Preot asigură salvarea tuturor celor care aleg, prin credință, să răspundă harului Său. Judecata este o veste extraordinar de bună pentru poporul lui Dumnezeu. Ea vorbește despre sfârșitul stăpânirii păcatului și despre izbăvirea poporului lui Dumnezeu.

Există ceva mai încurajator de-atât? Isus ne reprezintă în judecată. Viața Lui neprihănită ne acoperă. Neprihănirea Lui lucrează în noi ca să ne înnoiască. Harul Lui ne iartă, ne transformă și ne face capabili să trăim o viață evlavioasă.

Nu avem de ce să ne temem. Isus ne reprezintă în judecată, iar puterile răului sunt învinse. Judecata este decisă în favoarea poporului lui Dumnezeu (Daniel 7:22). Scopul judecății este de a descoperi nu cât de răi suntem noi, ci cât de bun este Dumnezeu.

Meditează din nou la marea speranță pe care o avem în judecată: Isus ca înlocuitor al nostru. De ce este aceasta singura noastră speranță?

Spiritul Profetic ne descoperă într-un mod impresionant starea poporului lui Dumnezeu în zilele din urmă, în timpul judecății și al sfârșitului lumii.

„Singura lor nădejde este în mila lui Dumnezeu; singurul lor refugiu va fi rugăciunea. După cum Iosua pleda înaintea Îngerului, tot astfel creștinii bisericii rămășiței, cu inimi frânte și credință statornică, vor pleda pentru iertare și eliberare prin Isus Hristos, Apărătorul lor. Ei sunt pe deplin conștienți de păcătoșenia vieții lor, văd slăbiciunea și nevroșia lor și, în timp ce privesc la ei, sunt aproape în pragul disperării. Ispititorul stă lângă ei să-i acuze, așa cum a stat să i se împotrivescă lui Iosua. El arată spre hainele lor mânjite, spre caracterele lor pline de defecte. Le prezintă slăbiciunea și nebunia lor, păcatele nerecunoștinței, neasemnarea lor cu Hristos, Răscumpărătorul lor, pe care L-au dezonorat. [...] Dar în vreme ce urmașii Domnului Hristos au păcătuit, ei nu s-au lăsat cu totul sub controlul celui rău. Ei au părăsit păcatele și în umilință și pocăință au căutat pe Domnul, iar divinul Apărător pledează în favoarea lor. Acela care a fost cel mai mult influențat de către nerecunoștința lor, care cunoaște păcatele lor, dar cunoaște, de asemenea, și pocăința lor, declară: «Domnul să te mustre, Satano! Eu Mi-am dat viața pentru aceste suflete. Ele sunt săpate pe palmele mâinilor Mele.»” (Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 5, pp. 473, 474).

Studiu zilnic: Iov 22–28; Ellen G. White, *Rugăciunea*, capitolul 20 (în continuare, până la final).

1. Pentru cine este Cel Atotputernic aur și argint?

2. Al cui ochi pândește amurgul?

3. Pe ce se sprijină pământul?

4. Când a văzut Dumnezeu înțelepciunea?

5. Ce garanție se află în insistența rugăciunii?

Privire generală

Mulți creștini se lasă cuprinși de teamă atunci când se gândesc la judecată. Și-L închipuie pe Dumnezeu în curtea Lui cerească de judecată, stând ca Judecător Suprem al universului, cântărindu-le faptele bune în comparație cu faptele rele. Au cumva ideea că, dacă faptele lor bune cântăresc mai mult decât cele rele, vor fi mântuiți. Dacă, din întâmplare, faptele lor rele cântăresc mai mult decât cele bune, vor fi pierduți.

În studiul din această săptămână vom descoperi că această perspectivă asupra judecății nu numai că este o minciună, ci este și una dintre înșelăciunile Diavolului, pentru a distorsiona caracterul lui Dumnezeu. Satana dorește să Îl prezinte pe Dumnezeu ca pe un judecător răzbu-nător, un fel de tiran mândros care vrea să își pedepsească faptele pentru fiecare păcat pe care l-au făcut vreodată.

Studiul Școlii de Sabat din această săptămână descoperă un Dumnezeu de o iubire nesfârșită, care face tot ceea ce poate pentru a ne mântui. El dorește să ajungem în ceruri mai mult decât ne dorim noi. Judecata atestă realitatea divină că Cerul a făcut tot posibilul pentru salvarea întregii omeniri. Dacă vom fi pierduți, va fi pentru că ne-am opus în mod repetat chemărilor iubirii divine. La judecată, faptele noastre bune sunt importante, pentru că descoperă răspunsul nostru la dragostea necondiționată și nesfârșită a lui Dumnezeu așa cum este descoperită de Hristos pe cruce. Faptele noastre bune dau mărturie despre autenticitatea credinței noastre în Isus. Recunoașterea din partea noastră a ceea ce Isus a făcut, face și va continua să facă pentru noi ne conduce la dorința de a-I sluji pentru totdeauna.

Comentariu

Cartea Apocalipsa anunță că „a venit ceasul judecății Lui” (Apocalipsa 14:7). Apocalipsa nu indică nici natura judecății, nici timpul exact când aceasta începe. Dar Daniel o face. Capitolele 7-9 din cartea lui Daniel sunt interconectate cu Apocalipsa 14:7 și descoperă clar atât natura, cât și timpul judecății. Cărțile profetice Daniel și Apocalipsa sunt legate între ele. Înțelegerea cărții lui Daniel ne ajută să înțelegem Apocalipsa. Când Daniel descrie natura judecății, în Daniel 7, o face în contextul biruinței lui Hristos asupra puterilor despotice ale acestei lumi. Anterior,

în Daniel 7, patru fiare se perindă în peisaj, asupra poporului lui Dumnezeu. Conform cu Daniel 7:17,23, aceste fiare reprezintă împărați sau împărății. Cuvintele-cheie din Daniel 7 sunt „împărăție” și „stăpânire”.

În această lume se dă o luptă pentru control. În cele din urmă, se ridică puterea cornului celui mic, o putere politico-religioasă care schimbă Legea lui Dumnezeu și caută să domnească asupra pământului. Atenția noastră este apoi îndreptată dinspre pământ spre cer. Cel Îmbătrânit de zile, Tatăl nostru ceresc, convoacă un ceas al judecății cerești. Fiul omului, Isus, Se alătură Tatălui. În această judecată, se descoperă că Hristos este conducătorul de drept al universului. Daniel declară: „M-am uitat în timpul vedeniilor mele de noapte și iată că pe norii cerurilor a venit Unul ca un Fiu al omului; a înaintat spre Cel Îmbătrânit de zile și a fost adus înaintea Lui. I s-a dat stăpânire, slavă și putere împărătească, pentru ca să-I slujească toate popoarele, neamurile și oamenii de toate limbile. Stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică și nu va trece niciodată și Împărăția Lui nu va fi nimicită niciodată” (Daniel 7:13,14).

În judecată, înaintea întregului univers, Hristos este descoperit ca Stăpânitorul de drept. Împărăția lui Satana este expusă întru totul ca fiind rea, înșelătoare, egoistă și distructivă. Cerul arată că Dumnezeirea a făcut, la cruce, tot posibilul pentru a salva omenirea. Puterea cornului mic (Roma papală) și toate puterile pământești sunt condamnate în timpul judecății. Judecata este pronunțată în favoarea poporului lui Dumnezeu. Drept consecință, lucrarea judecății le este încredințată celor mântuiți, în timpul domniei lor alături de Hristos, în perioada celor o mie de ani în cer, după a doua Sa venire. Pentru creștinii dedicați, loiali lui Hristos, încrezători în harul Său și îmbrăcați în neprihănirea Sa, judecata este o veste bună, nu una rea.

Daniel 7 a fost scris în timpul primului an al domniei lui Belșatar, regele Babilonului. Potrivit lui Siegfried Horn, arheolog și fost profesor la Universitatea Andrews: „Babilonienii aveau o perspectivă foarte pesimistă asupra vieții de apoi. Lumea lor de dincolo, tărâmul celor decedați, era un loc foarte întunecat, plin de praf, unde pâinea era amară, apa, sălcie, iar morții purtau haine făcute din pene, pentru a-i proteja de frig. Se credea că, în timpul nopții, nevoia lor de lumină, mâncare și băutură era împlinită de zeul Soare” (*Ministry*, decembrie 1981 [vol. 54, nr. 12], p. 25).

Horn continuă, afirmând: „Există o diferență puternică între egipteni și babilonieni cu privire la judecata din viața de apoi. Deși nu știm prea

multe despre ce credeau babilonienii în ce privește soarta lor în viața de apoi, egiptenii au lăsat numeroase mărturii ale credințelor lor. Aceste texte mortuare variază de la Textele Piramidelor, din perioada Vechiului Regat, la Textele Sarcofagelor, din Regatul Mijlociu, și până la Cartea Morților, din Noul Regat. În decursul a aproape 3.000 de ani, credințele lor s-au schimbat în unele aspecte, după cum ilustrează diversitatea acestor texte. [...] Ele descriu în detaliu, atât în cuvinte, cât și prin imagini, la ce s-ar putea aștepta o persoană să experimenteze după moarte și cum ar putea să își asigure un rezultat favorabil al judecății înaintea judecătorilor divini” (p. 27).

Cartea egipteană a Morților descrie cât se poate de expresiv conceptul egiptean al judecății în timpul erei Noului Regat. Această idee este elaborată aproape în totalitate în secțiunea despre Sala Judecății, unde este hotărâtă soarta morților. „Osiris stă în Sala Judecății, având în față balanța dreptății, și așteaptă să îi cântărească pe cei morți. Cei care nu trec testul vor fi distruși. [...] Acest text lung și complex conține Mărturisirea Negativă, în care morții declară (prima dată în fața lui Osiris și apoi în fața altor patruzeci și doi de judecători) că sunt vrednici, enumerând crimele și nelegiuirile pe care nu le-au săvârșit. Apoi inima decedatului era cântărită în raport cu pana zeiței Ma’at” (Ancient Egypt Online, „The Judgment of the Dead”, [<https://ancientegyptonline.co.uk/judgmentofthedead/>]).

Dacă faptele rele ale persoanei judecate cântăreau mai mult decât faptele ei bune, talerele balanței aveau să încline în favoarea întinericului etern, iar inima avea să-i fie aruncată unei făpturi care se asemăna cu un monstru ce aștepta să o înghită. Textele egiptene descoperă și că aproape nimeni nu ar putea câștiga o dispută cu zeii. Zeii Egiptului păreau să fie duri, lipsiți de iubire și gata să distrugă.

Este important să observăm contrastul dintre conceptul păgân al judecății și conceptul biblic, așa cum este el schițat în cărțile Daniel și Apocalipsa. Apocalipsa 14:7 declară: „a venit ceasul judecății Lui”. Acest ceas nu este numai timpul judecării acestei lumi de către Dumnezeu, ci este și ceasul descoperirii iubirii și harului lui Dumnezeu înaintea universului. Când Hristos a murit pe cruce, întregul univers a văzut dragostea lui Dumnezeu. Nu poate exista o descoperire mai mare a dragostei lui Dumnezeu decât crucea. Crucea arată clar: Dumnezeu este dragoste.

Cu toate acestea, există în continuare, în conflictul cosmic dintre bine și rău, întrebări care cer un răspuns. Cum se aplică dragostea lui

Dumnezeu în dreptul fiecărei persoane? A primit fiecare persoană de pe planetă suficiente dovezi pentru a lua o decizie veșnică? A făcut Dumnezeu tot ce era posibil pentru a salva fiecare ființă omenească? Ar fi putut face Dumnezeu ceva mai mult? Pentru a garanta siguranța universului pentru totdeauna și pentru a instaura, fără urmă de îndoială, dragostea divină în inimile lumilor necăzute și ale celor răscumpărați din toate veacurile, aceste întrebări cer un răspuns.

La încheierea judecății, întregul univers va cânta cu bucurie: „Mari și minunate sunt lucrările Tale, Doamne, Dumnezeule Atotputernice! Drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al neamurilor! Cine nu se va teme, Doamne, și cine nu va slăvi Numele Tău? Căci numai Tu ești Sfânt și toate neamurile vor veni și se vor închina înaintea Ta, pentru că judecățile Tale au fost arătate!” (Apocalipsa 15:3,4). Atât cei mântuiți, cât și cei pierduți vor recunoaște că Dumnezeu este drept, neprihănit și iubitor în acțiunile Sale față de noi. Universul va fi protejat pentru totdeauna, pentru că dragostea lui Dumnezeu s-a descoperit atât la cruce, cât și în judecata Lui finală.

Aplicație

Pentru meditație personală: Studiul din această săptămână conține lecții spirituale bogate pentru viața noastră de zi cu zi. Primul principiu important pe care să îl extragem din studiul nostru din această săptămână este că trăim într-un ceas unic al istoriei pământului: a venit ceasul judecății lui Dumnezeu. Destinele întregii omeniri sunt pe cale să fie hotărâte. La fel cum Ziua Ispășirii din calendarul religios evreiesc era o zi de judecată, în care tot poporul lui Dumnezeu se aduna la sanctuarul din vechime mărturisindu-și păcatele și analizându-și inimile, tot la fel astăzi, anunțarea ceasului judecății este o chemare la mărturisire, la pocăință și la părăsire a păcatului. Anunțarea ceasului judecății este apelul lui Dumnezeu ca oamenii să-I fie dedicați întru totul lui Hristos în punctul culminant al istoriei pământului.

Al doilea adevăr esențial al studiului din această săptămână este că în Hristos nu trebuie să ne temem de judecată. Putem fi siguri că Dumnezeul nostru iubitor ne va trece de ea. Isus nu este doar Judecătorul nostru, ci și Apărătorul nostru (Ioan 5:22; 1 Ioan 2:1). În tribunalele pământești, dacă judecătorul unei persoane este, în același timp, și apărătorul ei, ar exista un conflict de interese uriaș; dar în tribunalul ceresc, talerele balanței sunt înclinate în favoarea noastră. Dacă există vreo cale prin care Isus să ne salveze, o va face.

Al treilea adevăr biblic din studiul nostru din această săptămână este că, în analiza finală, Hristos va fi onorat, Satana va fi expus și cei neprihăniți vor fi răscumparați. Înțelegerea judecății din Apocalipsa ne oferă încrederea că, într-o zi, întregul univers se va închina înaintea Creatorului, Răscumpărătorului și Regelui biruitor.

Întrebări pentru discuție:

- 1** Ce mângâiere găsești în cunoașterea faptului că Judecătorul tău îți este și Apărător?
- 2** Ce înseamnă să-I fii dedicat întru totul lui Hristos în ceasul judecății și în punctul culminant al istoriei pământului?

29 aprilie – 5 mai

Ceasul judecății Lui

Sabat după-amiază

De memorat: „Și aceasta cu atât mai mult, cu cât știți _____: este ceasul să vă treziți în sfârșit din somn, căci acum mântuirea este mai aproape de noi decât atunci când am crezut. _____ aproape a trecut, se apropie ziua.” (Romani 13:11,12)

În urmă cu câțiva ani, revista *National Geographic* a scris despre un incendiu de pădure în Parcul Național Yellowstone din Statele Unite. După ce acesta s-a stins, pădurarii au traversat muntele pentru a evalua pagubele. Un pădurar a găsit o pasăre care fusese efectiv transformată în cenușă la baza unui copac. Oarecum dezgustat de priveliștea sinistă, a mișcat pasărea cu un băț.

Când a lovit-o, trei puișori au ieșit de sub aripile mamei lor moarte. Mama iubitoare, pe deplin conștientă de dezastrul iminent, își adunase odraslele la baza copacului și le protejase cu aripile ei. Ar fi putut zbura undeva unde să fie în siguranță, dar refuzase să își părăsească puișorii. Ce imagine a credinciosului care este în siguranță în Hristos!

Flăcările judecății lui Dumnezeu s-au năpustit și s-au stins asupra Lui, la Calvar, și toți cei care sunt în Hristos sunt în siguranță pentru totdeauna sub aripile Lui. La cruce, Hristos a fost judecat ca un păcătos condamnat, pentru ca noi să putem fi judecați ca niște cetățeni neprihăniți ai Împărăției cerești. El a fost judecat ca un criminal pentru ca noi să fim eliberați de focurile nimicitoare ale pieirii veșnice, atât în sens figurat cât și în sens literal.

6 mai – Sabatul companionului

După cum am văzut deja, trebuie să aibă loc o judecată înainte de venirea lui Hristos. Îngerul anunță cu voce tare că „a venit ceasul judecății Lui” (Apocalipsa 14:7). Cartea lui Daniel ne spune când începe această judecată.

- 1 Citește Daniel 8:14. Ce cronologie specifică ne oferă Daniel în ceea ce privește curățirea sanctuarului?**

Fiecare evreu înțelegea clar semnificația curățirii sanctuarului pământesc. Aceasta avea loc în Ziua Ispășirii, care era ziua judecății. Deși Daniel înțelegea conceptul curățirii sanctuarului și al judecății, era confuz cu privire la cele 2.300 de zile.

- 2 Citește Daniel 8:27 și 9:21,22. Care a fost răspunsul lui Daniel la viziunea cu cele 2.300 de zile și cum i-a răspuns Dumnezeu?**

La sfârșitul capitolului 8 din Daniel, Daniel leșină și exclamă: „Eram uimit de vedenia aceasta, și nimeni nu știa” (Daniel 8:27). Este vorba despre viziunea celor 2.300 de zile (restul viziunii fusese deja explicat; vezi Daniel 8:19-22). Capitolul următor, Daniel 9, vorbește despre îngerul Gabriel, care vine să îi explice lui Daniel profetația celor 2.300 de zile. „Daniele, am venit acum să-ți luminez mintea” (Daniel 9:22).

Gabriel îl uimește pe Daniel când îi descoperă un răspuns la rugăciunea lui mult mai exhaustiv decât ar fi visat el vreodată. Îngerul Gabriel l-a luat pe Daniel într-o călătorie în timp și i-a arătat adevărul despre Mesia care avea să vină, oferindu-i datele exacte ale începutului lucrării Lui și ale morții Lui dureroase, evenimente legate direct de curățirea Templului, din Daniel 8. Cu alte cuvinte, moartea lui Hristos și judecata sunt inseparabile.

De ce este important că moartea lui Isus, așa cum este descoperită în Daniel 9:24-27, este direct legată de judecata din Daniel 8:14? Ce adevăr măreț ne este arătat prin această legătură?

- 3 Citește Daniel 8:17,19,26. Cărei perioade declară îngerul că se aplică viziunea celor 2.300 de zile din Daniel 8 și de ce este atât de important să o înțelegem?**

Unii afirmă că cele 2.300 de zile sunt zile literale. Ei mai cred și că acest corn mic din Daniel 8 îl reprezintă pe liderul armatei seleucizilor, Antioh Epifanul (216 î.Hr.–164 î.Hr.), care a atacat Ierusalimul și a pângărit templul evreiesc, chiar dacă cele 2.300 de zile nu se încadrează perfect în această perioadă. Însă această interpretare este contrară indicațiilor clare ale îngerului că viziunea se aplică „vremii sfârșitului”. Cu siguranță, Antioh nu a trăit în vremea sfârșitului.

În Daniel 8, Gabriel începe să explice profeția celor 2.300 de seri și dimineți. Identifică berbecul cu Medo-Persia și țapul, cu Grecia (Daniel 8:20,21). Deși nu este numit, la fel ca puterile dinaintea lui, cornul cel mic este, în mod evident, Roma (Daniel 8:9,23,24). Îngerul descrie apoi un fel de fază religio-politică a Romei, în care aceasta avea să arunce „adevărul la pământ” (Daniel 8:10-12,25) și să intre în conflict cu lucrarea lui Isus din ceruri (Daniel 8:10-12). Curățirea sanctuarului din Daniel 8:14, punctul culminant al capitolului, este răspunsul lui Dumnezeu la provocarea puterilor pământești și religioase care au încercat să uzurpe autoritatea lui Dumnezeu. Este parte din soluția divină a lui Dumnezeu la problema păcatului.

Gabriel este gata să explice detaliile din cronologia profetică a lui Dumnezeu. La sfârșitul capitolului 8, putem vedea clar că Daniel nu a înțeles partea despre viziunea celor 2.300 de zile (Daniel 8:27). Partea de dinainte, despre berbec, țap și cornul cel mic, fusese explicată în totalitate, inclusiv prin numirea directă a primelor două puteri (Daniel 8:20,21). Însă curățirea sanctuarului nu fusese explicată.

Îngerul Gabriel, care a apărut în Daniel 8, apare acum în Daniel 9 și îi spune: „Când ai început tu să te rogi, a ieșit cuvântul, și eu vin să ți-l vestesc; căci tu ești preaiubit și scump. Ia aminte dar la cuvântul acesta și înțelege vedenia!” (Daniel 9:23). Ce vedenie? După cum o să vedem mâine, viziunea celor 2.300 de zile, singura parte din viziunea anterioară, din Daniel 8, care nu îi fusese încă explicată lui Daniel.

Gabriel l-a numit pe Daniel „preaiubit și scump”. Ce ne spune lucrul acesta despre legătura profundă dintre cer și pământ?

- 4** Citește **Daniel 9:23**. Ce instrucțiuni specifice îi oferă îngerul lui Daniel? De ce este lucrul acesta important în înțelegerea semnificației curățirii sanctuarului, din **Daniel 8:14**?
-
-

Îngerul i-a spus clar lui Daniel: „Ia aminte dar la cuvântul acesta și înțelege vedenia” (Daniel 9:23). Ce cuvânt și ce vedenie? Pentru că în Daniel 9 nu apare nicio vedenie, îngerul Gabriel trebuie să fi vorbit despre acea parte din viziunea din Daniel 8 pe care profetul nu o înțelese – viziunea celor 2.300 de zile (Daniel 8:27).

- 5** Gabriel continuă în **Daniel 9:24-27**. Despre ce evenimente din viața și din lucrarea lui Isus vorbește aici?
-
-

Prima parte a acestei profeții are legătură cu poporul lui Dumnezeu, cu evreii. „Șaptezeci de săptămâni au fost hotărâte asupra poporului tău” – poporul evreu (Daniel 9:24). În profeția biblică, o zi profetică este echivalentă cu un an literal (Ezechiel 4:6; Numeri 14:34). În Daniel și în Apocalipsa, atunci când apar imagini simbolice, de obicei avem și un timp profetic simbolic. Unul dintre modurile în care putem fi siguri că aici se aplică principiul profetic de o zi pentru un an este faptul că, atunci când îl folosim în profeția lui Daniel, fiecare eveniment de pe axa timpului se potrivește perfect (vezi lecția de mâine). Dacă aplicăm acest principiu, șaptezeci de săptămâni sunt alcătuite din 490 de zile. Pentru că o zi profetică este echivalentul unui an literal, 490 de zile sunt 490 de ani literali.

Gabriel îi spune lui Daniel că 490 de ani sunt „tăiați” (sensul literal al cuvântului evreiesc *chathak*, tradus de D. Cornilescu prin „hotărât”). Tăiați din ce? Ar putea fi numai din singura profeție legată de timp amintită aici, cele 2.300 de zile din Daniel 8:14. Acești 490 de ani, o profeție temporală, sunt direct legați de profeția temporală din Daniel 8:14, singura parte din viziune rămasă neexplicată în Daniel 8 și singura profeție legată de timp din Daniel 8. Astfel, putem vedea că, prin această profeție, Gabriel vine în ajutorul lui Daniel pentru ca acesta să înțeleagă capitolul anterior: cele 2.300 de zile.

Gabriel a început explicarea profeției de 490 de ani cu un eveniment extrem de important pentru Daniel și pentru evrei – porunca de reconstruire a Ierusalimului. Deși au fost date diferite decrete cu privire la Ierusalim, în Ezra 7, descoperim că decretul dat în 457 î.Hr. le-a permis evreilor nu numai să se întoarcă în țara lor natală, ci și să se organizeze ca o comunitate religioasă (vezi Ezra 7:13,27).

Este important să notăm că decretul lui Artaxerxes a fost dat în toamna anului 457 î.Hr. De la acest decret, din 457 î.Hr., și până la Mesia, potrivit lui Daniel aveau să treacă 69 de săptămâni, sau 483 de ani (69 x 7). Dacă începem cu anul 457 î.Hr. și ne deplasăm în timp după cronologia istorică, ajungem la anul 27 d.Hr.

Cuvântul *Mesia* înseamnă „Cel Uns”. În 27 d.Hr, Isus Hristos, Mesia, a fost botezat (vezi Matei 3:13-17). Daniel a prezis cu sute de ani înainte anul exact al botezului lui Hristos, vremea când Isus avea să Își înceapă cei trei ani și jumătate de lucrare.

6 Citește Romani 5:6-9 și Daniel 9:26. Ce adevăruri ne sunt descoperite aici?

„După aceste șazeci și două de săptămâni Unsul va fi stârpit, și nu va avea nimic” (în KJV, „dar nu pentru Sine”) (Daniel 9:26). Unsul avea să fie „stârpit” sau crucificat. Versetul adaugă „dar nu pentru Sine”. Cu alte cuvinte, moartea lui Hristos pe crucea Calvarului a fost pentru noi, nu pentru El, de aceea Pavel a putut scrie: „Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi” (Romani 5:8).

În Daniel 9:27 citim că, în mijlocul ultimei săptămâni, al ultimilor șapte ani, Hristos avea să facă „să înceteze jertfa și darul de mâncare”. În mijlocul acestei ultime săptămâni, în anul 31 d.Hr., Hristos a confirmat legământul veșnic prin sângele Său, murind pe cruce, iar sistemul jertfelor și-a pierdut întreaga semnificație profetică.

Aceste profeții descoperă că Hristos, Mesia, avea să fie crucificat și să pună capăt, astfel, semnificației profetice a sistemului jertfelor în primăvara anului 31 d.Hr. Aceste preziceri s-au împlinit în detaliu. Exact în ziua de Paște, când preotul jertfea mielul de Paște, Hristos, adevăratul Miel, a fost sacrificat pentru noi.

Având în minte cele scrise mai sus, citește Marcu 15:38 și Matei 3:15,16. Cum ne ajută aceste versete să înțelegem profeția din Daniel 9:24-27?

Primii 490 de ani din profeția de 2.300 de ani erau destinați în mod special poporului evreu din vechime și venirii lui Mesia. Ultima parte a celor 2.300 de ani are de-a face cu poporul lui Dumnezeu, atât evrei, cât și neamuri, incluzând curățirea sanctuarului ceresc și, în cele din urmă, a doua venire a lui Hristos.

Primii 490 de ani se aplică primei veniri a lui Mesia și s-au încheiat în anul 34 d.Hr. Dacă scădem 490 de ani din cei 2.300, rămânem cu 1.810 ani. Acești 1.810 ani se aplică poporului lui Dumnezeu. Dacă începem cu anul 34 d.Hr. și adăugăm 1.810 ani, ajungem la anul 1844 d.Hr.

În lumina curățirii sau restabilirii adevărului cu privire la sanctuar și la judecata cerească de la sfârșitul timpului, Dumnezeu face un apel final către întreaga omenire, în Apocalipsa 14:6,7, ca aceasta să răspundă iubirii Sale, să accepte harul Său și să trăiască în ascultare și în evlavie.

7 Citește Leviticul 16:16. Care era motivul curățirii sanctuarului și ce ne învață lucrul acesta despre Evanghelie?

Din cauza păcatelor și a nelegiuirilor poporului, sanctuarul trebuia curățit, lucru care se făcea numai prin sângele animalelor. Același lucru se întâmplă și în cazul nostru. Avem nevoie de un Mântuitor, a cărui viață este simbolizată de animalele jertfite în Ziua Ispășirii ca singur mod de a trece de judecată.

8 Citește Leviticul 23:26-29. Ce a poruncit Dumnezeu poporului Său să facă în acea zi a judecății și ce ar trebui să însemne lucrul acesta pentru noi astăzi?

Israelii trebuiau să își smerească sufletele. Această expresie indică faptul că trebuiau să fie umili și să își cerceteze inimile, să își mărturisească păcatele, să se pocăiască și să Îi ceară lui Dumnezeu să îi curețe, la fel cum marele-preot curăța sanctuarul pământesc.

Capitolele profetice Daniel 7-9 și Apocalipsa 14 se concentrează în mod special pe apelurile urgente de a ne pregăti pentru ceasul judecății. Începând cu anul 1844, trăim în ceasul judecății, iar prima solie îngerească din Apocalipsa proclamă: „A venit ceasul judecății Lui” (Apocalipsa 14:7). Cum putem atunci să ne smerim sufletele astăzi?

Iată o modalitate ușoară de a înțelege profeția celor 70 de săptămâni din Daniel 9:24-27: Prima dată, 70 de săptămâni (Daniel 9:24). Apoi, cele 7 săptămâni + 62 de săptămâni, adică 69 de săptămâni (Daniel 9:25) din cele 70. Mai avem ultima săptămână, cea de-a șaptezecă (Daniel 9:27). Și, în cele din urmă, acea ultimă săptămână este împărțită – „la jumătatea săptămânii” (Daniel 9:27) – în două secțiuni de câte trei ani și jumătate.

Șaptezeci de săptămâni, care sunt alcătuite din șaiszeci și nouă de săptămâni și încă o săptămână. Iar acea ultimă săptămână este împărțită în două. Trebuie numai să introducem data, 457 î.Hr., și, prin simplă matematică, ajungem la anul 1844.

De asemenea, vorbind despre cei 2.300 de ani, Daniel 8 nu menționează niciodată începutul acestora. „Până vor trece două mii trei sute de seri și dimineți; apoi Sfântul Locaș va fi curățit” (Daniel 8:14).

Până vor trece două mii trei sute de seri și dimineți – de când începem să numărăm? De ce nu de când Daniel a primit viziunea, „anul al treilea al domniei împăratului Belșațar” (Daniel 8:1)?

Viziunea din Daniel 8 nu include Babilonul. Începe cu evenimente de după acesta până la „vremea sfârșitului”. De ce să începi datarea unui eveniment, curățirea sanctuarului, care apare în viziune, pornind de la un eveniment, Babilonul, care nu apare? Începutul datei pentru punctul culminant al viziunii ar trebui să se găsească în viziune, dar nu ne este dat în Daniel 8, ci în Daniel 9.

Studiu zilnic: Iov 29–35; Ellen G. White, *Rugăciunea*, capitolul 21 (până la „Îngerii lui Dumnezeu sunt gata să ne ajute...”).

1. În ce loc și când era Iov ca un împărat în mijlocul oștirii?

2. Cine era frate cu șacalii?

3. Care ar fi fost o fărădelege vrednică de a fi pedepsită de judecători?

4. Cine și despre cine spunea că bea batjocura ca apa?

5. Unde poate fi găsit un loc retras pentru rugăciune?

Privire generală

Matematica este o știință exactă. În profețiile din Daniel și din Apocalipsa legate de judecată, Duhul Sfânt le-a descoperit profeților dovezi matematice clare că putem avea încredere în Cuvântul lui Dumnezeu. În studiul din această săptămână vom analiza câteva dintre aceste dovezi.

Daniel 9 este unul dintre cele mai remarcabile capitole din întreaga Biblie. Aici ne sunt descoperite clar momentul botezului lui Isus, moartea Lui pe cruce și proclamarea Evangheliei către neamuri. Aceste profeții nu ne sunt date doar în termeni vagi sau în linii generale. Când au fost confrunțați cu acuratețea acestor profeții, mulți sceptici, după ce le-au înțeles semnificația, au devenit urmași sinceri ai lui Hristos.

Daniel 9 este un răspuns la viziunea lui Daniel din 8:27: „Eram uimit de vedenia aceasta, și nimeni nu știa.” Viziunea din Daniel 8 este viziunea înfrângerii Medo-Persiei de către Grecia, descrisă drept ciocnirea dintre berbec și țap. Un mic corn (Roma papală) se ridică apoi și domină peisajul politic și religios. Această putere, a cornului celui mic, distorsionează în cele din urmă adevărul despre Isus și, conform cu Daniel 8:12, aruncă „adevărul la pământ”. Apoi, Daniel îl aude pe înger întrebând: „Până când [...]” (Daniel 8:13) – adică până când avea să triumfe răstăcirea? Cât de mult avea să stăpânească Diavolul? Când avea să fie restaurat adevărul la locul său de drept în poporul lui Dumnezeu? Când avea să stăpânească neprihănirea și să se încheie nelegiuirea? Răspunsul se găsește în Daniel 8:14: „Până vor trece două mii trei sute de seri și dimineți; apoi Sfântul Locaș va fi curățit!”

Comentariu

Cuvântul ebraic pentru „curățit” din Daniel 8:14 este *nisdaq*. Traducătorii au atribuit acestui cuvânt mai multe semnificații, printre care: „restaurat”, „îndreptat”, „purificat”, „curățat”, „îndreptățit” și „răzbunat”. Cuvântul ebraic *nisdaq* include, cel mai probabil, toate semnificațiile enumerate aici.

O traducere liberă a pasajului din Daniel 8:13,14 ar suna cam așa: „Când va fi repus sanctuarul în locul său de drept, când va fi curățat și purificat de păcat, când va fi răzbunat numele lui Dumnezeu, când va fi înălțat adevărul Lui și când vor fi toate lucrurile îndreptate?” Îngerul

răspunde: „Până vor trece două mii trei sute de seri și dimineți; apoi Sfântul Locaș va fi curățit!” (Daniel 8:14). Răspunsul complet la această întrebare nu se găsește în Daniel 8. La sfârșitul capitolului, profetul leșină (Daniel 8:27), în timp ce îngerul îi explică viziunea. În consecință, anii trec. Apoi, în Daniel 9, profetul se roagă pentru înțelegere și îngerul se întoarce să-i explice partea neexplicată din viziune (Daniel 9:20). În Daniel 9:24, îngerul declară: „Șaptezeci de săptămâni au fost hotărâte asupra poporului tău”.

Cele șaptezeci de săptămâni din Daniel 9 sunt „hotărâte” din profeția mai lungă, de 2.300 de zile, din Daniel 8:14. Cuvântul ebraic pentru „hotărâte” apare numai aici în Vechiul Testament evreiesc. Poate fi tradus literal ca „tăiate”. Rabinii foloseau acest cuvânt pentru a descrie ceva desprins dintr-o perioadă mai lungă. Viitorul poporului evreiesc, al templului și al Ierusalimului sunt și ele prezentate în această profeție. Cele șaptezeci de săptămâni de aici trebuiau să fie o perioadă de har, pentru a împăca pe deplin Israelul cu Dumnezeu. În timpul acestei perioade, Mesia avea să vină ca să aducă neprihănirea veșnică (Daniel 9:24).

Se poate ridica întrebarea: Ce dovezi avem în text că cele șaptezeci de săptămâni nu sunt săptămâni literale sau 490 de zile literale? Expresia ebraică pentru „săptămâni” folosită aici este, de asemenea, folosită ca un grup de zile sau poate fi tradusă ca șaptezeci de câte șapte. Pentru că evenimentele profetizate se desfășoară pe o perioadă mult mai lungă decât 490 de zile literale și, de fapt, se întind pe durata unor secole – această perioadă trebuie înțeleasă în contextul principiului zi/an (Ezechiel 4:6; Numeri 14:34), adică o zi profetică este echivalentul unui an literal.

Gerhard Pfandl, de la Institutul de Cercetare Biblică Adventist de Ziua a Șaptea, face acest comentariu valoros asupra versetului din Numeri 14:34: „Dumnezeu a folosit în mod intenționat principiul de o zi pentru un an ca un instrument de învățare: «După cum în patruzeci de zile ați iscodit țara, tot așa, patruzeci de ani veți purta pedeapsa fărădelegilor voastre, adică un an de fiecare zi, și veți ști atunci ce înseamnă să-Mi trag Eu mâna de la voi» (Numeri 14:34). Și, într-o parabolă pusă în scenă «pe viu», profetului Ezechiel i s-a spus să stea 390 de zile întins pe partea lui stângă și patruzeci de zile, pe partea dreaptă: «Îți pun câte o zi pentru fiecare an» (Ezechiel 4:6). Totuși, Numeri 14 și Ezechiel 4 nu sunt texte apocaliptice. Prin urmare Dumnezeu spune clar – o zi înseamnă un an. În textele apocaliptice, lucrul acesta nu este niciodată

menționat, ci este un principiu subînțeles” (*Journal of the Adventist Theological Society*, 23/1 [2012], p. 9). Acest principiu se aplică profețiilor temporale din Daniel și din Apocalipsa. Când aplici principiul că o zi profetică este echivalentul unui an literal, profeția este descifrată. Evenimentele prezise în cronologia profetică se aranjează de la sine.

Cele șaptezeci de săptămâni din Daniel 9:24,25 se calculează ca fiind 490 de zile profetice sau 490 de ani literali. Această perioadă de 70 de săptămâni începe cu decretul de restaurare și de reconstruire a Ierusalimului. Când Babilonul a fost învins de mezi și de perși, în cele din urmă noii conducători au dat trei decrete separate, permițându-le evreilor să se întoarcă din robia babiloniană în Ierusalim. Primele două decrete, date de Cyrus (Ezra 1:1-4) și, respectiv, de Darius (Ezra 6:1-12), nu au inclus pe deplin toate elementele următoare: reconstruirea Ierusalimului, restaurarea templului și legitimitatea Israelului ca sistem judiciar. Ultimul dintre cele trei decrete, dat de Artaxerxes în anul 457 d.Hr., nu numai că a permis întoarcerea poporului Israel în țara lui natală, ci le-a oferit evreilor și proviziile necesare pentru a face lucrul acesta și a recunoscut orașul Ierusalim ca centrul lor civil, judiciar și religios.

Avându-și începutul în anul 457 î.Hr., profeția ne poartă de-a lungul secolelor vreme de 69 de săptămâni profetice, sau 483 de ani, până în anul 27 d.Hr. Potrivit profeției, această perioadă profetică avea să se încheie cu venirea Prințului Mesia. „Mesia” înseamnă „Unsul”. În 27 d.Hr. (al cincisprezecelea an al lui Tiberius Cezar), Isus Hristos, Mesia, a fost botezat, sau uns, pentru lucrarea Sa (Luca 3:1-3,15,16,21,22), exact cum a fost profetizat.

Mesia urma să fie stârpit în mijlocul săptămânii

Daniel a prezis cu sute de ani înainte data exactă a începerii lucrării publice a lui Isus Hristos – momentul botezului Său. Explicația dată de Gabriel lui Daniel continuă. După cum descoperă clar studiul din această săptămână, Mesia avea să fie „stârpit”, sau crucificat, în mijlocul ultimei săptămâni din profeția de șaptezeci de săptămâni. Isus a fost crucificat în anul 31 d.Hr., așa cum a prezis profeția din Daniel.

Conform explicației date de Gabriel lui Daniel, legământul lui Dumnezeu făcut în mod specific cu evreii ca popor avea să înceteze la sfârșitul celor șaptezeci de săptămâni profetice, în anul 34 d.Hr. Legământul era acum oferit tuturor – întâi evreilor, apoi neamurilor (vezi Romani 1:16; 2:6,10) care L-au acceptat pe Isus ca Mântuitor.

Între timp, serviciile din sanctuar erau parabole care ilustrau jertfa lui Isus și planul de mântuire. La moartea Lui, jertfele din sanctuar și-au pierdut relevanța. Și-au împlinit scopul. Acum, păcătoșii nu mai trebuie să jertfească un miel în templu; ei pot veni direct la Isus și pot accepta sângele Lui pentru a le acoperi păcatele. Isus este Mielul lui Dumnezeu, înjunghiat pentru noi, exact la timp, cum a prezis profeția biblică.

Partea rămasă din cei 2.300 de ani

După cum ne amintim, cele 70 de săptămâni sunt numai primii 490 de ani din cei 2.300 de ani din profeția lui Daniel. Această parte se referă la poporul evreu. Partea rămasă din cei 2.300 de ani se întinde până la vremea sfârșitului. Evenimentele legate de prima parte a profeției se adevăresc cu o acuratețe incredibilă. O asemenea acuratețe ne asigură că evenimentele părții rămase din profeție vor fi și ele îndeplinite, exact cum a fost prezis.

Întreaga profeție începe cu decretul pentru „zidirea din nou a Ierusalimului”, în 457 î.Hr. (Daniel 9:25). Dacă începi în 457 î.Hr. și înaintezi 2.300 de ani în cronologia istorică (inclusiv trecerea de la anul 1 î.Hr. la anul 1 d.Hr., care nu include anul 0), ajungi la anul 1844. Această dată marchează curățirea sanctuarului în ceruri și lucrarea de judecată, ambele simbolizate de Ziua Ispășirii.

Aplicație

Îndeamnă-i pe membrii grupei să mediteze la această întrebare: De ce este important că trăim în ziua judecății, timpul de curățire a sanctuarului, simbolizată în vechime de Ziua Ispășirii?

Invită-i pe membrii grupei să mediteze la următoarele trei adevăruri din studiul din această săptămână:

Primul: Putem avea încredere în Biblie. Ea este precisă din punct de vedere matematic. Este exactă în toate detaliile. Descoperă date precise din cronologia istorică profană, convingându-i chiar și pe scepticii de veridicitatea ei. Astfel, profeția ne întărește încrederea în credibilitatea Cuvântului lui Dumnezeu.

Al doilea: Solia ceasului judecății este un apel la inimile noastre de a căuta un angajament mai profund față de Hristos ca Domn al vieților noastre. În acest timp al sfârșitului, cei care fac parte din poporul lui Dumnezeu își vor cerceta inimile și Îi vor cere lui Dumnezeu

să le ierte păcatele și să îi curețe de orice atitudine sau practică din viața lor care nu este în armonie cu voia Lui. Poporul Lui Îl va implora pe Dumnezeu să îi acopere cu haina neprihănirii lui Hristos (Isaia 61:10).

Al treilea: Urgența ceasului este o chemare adresată poporului lui Dumnezeu de a da mărturie, cu o nouă ardoare, față de rudele, prietenii, vecinii și colegii lor de muncă. Chemarea ceasului judecății este apelul final al cerului pentru o lume bolnavă de păcat – o solie care va pregăti inimile oamenilor pentru venirea lui Isus.

Încheie studiul cu aceste întrebări practice, cerându-le membrilor grupei tale să mediteze individual la răspunsuri, în săptămâna următoare:

- 1 Mi-am predat complet viața lui Hristos, în acest timp critic al istoriei pământului? Dacă nu, ce mă ține departe de El?
- 2 Știu sigur că mântuirea mea este asigurată în Hristos? De ce da sau de ce nu? De ce trebuie să mă încred numai în neprihănirea Lui? Ce înseamnă să fac lucrul acesta? Este speranța mea ancorată complet în El? Dacă nu, ce pot să fac pentru a fi pe deplin ancorat în El?

Închinarea la Creator

Sabat după-amiază

De memorat: „«Vrednic ești, Doamne și Dumnezeuul nostru, să primești _____, căci Tu ai făcut toate lucrurile și prin voia Ta _____ și au fost făcute!»” (Apocalipsa 4:11)

Este ușor să credem că anumite lucruri ni se cuvin, mai ales cele pe care le-am cunoscut sau experimentat dintotdeauna. De exemplu, cât de ușor uită copiii să își prețuiască părinții, care au fost întotdeauna lângă ei în timpul scurt al vieții lor? Cu câtă ușurință uităm și noi să prețuim soarele, cerul, aerul și pământul de sub picioarele noastre.

Totuși, te-ai oprit vreodată să te gândești cât de des credem că ni se cuvine însăși existența noastră? Cu alte cuvinte, cât de des ne oprim și ne punem faimoasa întrebare filozofică: *De ce există ceva în loc de absolut nimic?*

De ce există universul nostru, cu maiestatea și grandoarea lui și cu toate lucrurile uimitoare din el? Conform ultimelor teorii științifice (au tendința de a se schimba), a fost o vreme când universul nostru nu exista. În ciuda tuturor miturilor despre un univers care s-a născut din absolut nimic, sau din vreun fel de ecuație matematică, universul nostru există datorită lui Dumnezeu, Creatorul, care l-a făcut pe el și tot ce este în el.

13 mai – Dar ADRA (colectă)

După ce S-a ridicat la cer (Faptele 1:9), Isus l-a vizitat pe ultimul apostol în viață, Ioan, pe insula Patmos, unde Ioan fusese exilat de nemilosul împărat roman Domițian.

1 Citește Apocalipsa 1:9. Vezi și Matei 13:21; Faptele 14:22 și Ioan 16:33. Ce le spune aici Isus celor care vor să Îl urmeze?

Separat de sprijinul familiei, al prietenilor și al comunității sale creștine, Ioan nu a fost lăsat singur în încercările și în necazurile prin care a trecut ca urmaș al lui Hristos. Lucrarea lui nu se încheiase. Mărturia lui nu era completă. Un vizitator angelic, de o strălucire orbitoare, l-a vizitat pe Ioan pe acea insulă pustie și i-a adus un mesaj direct de la tronul lui Dumnezeu. Acest mesaj de la Isus avea să răsune pe coridorul timpului, de-a lungul secolelor. Era un mesaj de speranță pentru fiecare generație, dar, în mod special, un mesaj de pregătire a poporului lui Dumnezeu din zilele din urmă pentru venirea lui Isus. Este un mesaj serios de avertizare, precum și un cuvânt de încurajare pentru sfârșitul timpului, când ne pregătim pentru încercările din zilele din urmă (sau pentru orice alte încercări cu care ne-am confrunța acum).

Dacă ar fi să intri în peștera unde se presupune că Ioan a fost vizitat de îngerul ceresc care i-a adus viziunea profetică din Apocalipsa, ai observa imediat, pe o placă așezată la intrare, aceste cuvinte care rezumă întreaga carte Apocalipsa: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui, și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor” (Apocalipsa 14:7).

Tema principală din cartea Apocalipsa este închinarea. Am fost creați ca ființe care să se închine. Fiecare dintre noi se închină la ceva sau la cineva. Adevărata închinare, închinarea la Creator, ne face capabili să descoperim adevăratul scop al vieții. Ne oferă un motiv pentru a trăi. Nu ne oferă doar ceva pentru care să murim, ci, mai important, ceva pentru care să trăim și, dacă este nevoie, pentru care să trecem prin suferințe. Într-adevăr, atunci când vor apărea crizele din zilele din urmă, vom înțelege mai bine cuvintele care spun: „În Împărăția lui Dumnezeu trebuie să intrăm prin multe necazuri” (Faptele 14:22).

Dacă slujitorii credincioși ai lui Dumnezeu trec prin suferințe și prin încercări, de ce am crede că noi nu vom avea necazuri? (Vezi 1 Petru 4:12-15.)

2 Citește Apocalipsa 14:7. Cum se încheie mesajul primului înger? Ce apel final există în vestea despre ceasul judecății? (Vezi și Isaia 40:26; Ioan 1:1-3 și Romani 1:20.)

Apocalipsa 14:7 se încheie cu o chemare de a ne închina la Creator; această chemare este în mod special importantă acum, când majoritatea lumii științifice, și chiar și a celei creștine, a acceptat evoluția, o învățătură care lovește direct în inima tuturor conceptelor biblice și creștine. Dacă evoluția ar fi adevărată, credința noastră ar trebui să fie o minciună – atât de serioasă este problema.

Astfel, ultimul apel din Apocalipsa își are rădăcinile în prima carte a Bibliei, Geneza. Nu vom înțelege niciodată pe deplin chestiunile acestei bătălii cosmice care are în centru închinarea, dacă nu înțelegem importanța Creației. „La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul” (Geneza 1:1). Acest verset este baza întregii Scripturi. „La început, Dumnezeu a făcut.” Cuvântul ebraic pentru „a făcut” în acest pasaj este *bara'*, un verb care este folosit numai atunci când subiectul este Dumnezeu Însuși.

Pentru a înțelege cât de infinită este puterea lui Dumnezeu, să ne gândim numai la unul dintre obiectele creației Sale – soarele. Soarele produce mai multă energie într-o secundă decât a produs omenirea prin petrol, benzină, cărbune sau foc de la începutul timpului. Soarele are un diametru de aproximativ 1.392.000 de kilometri și ar putea încăpea în el aproximativ un milion de planete de mărimea planetei noastre. Dar soarele este doar una dintre cele peste un miliard de stele din galaxia noastră, Calea Lactee. O stea, numită Steaua Pistol, emană de zece milioane de ori puterea generată de soarele nostru. Un milion de stele de mărimea soarelui nostru pot încăpea cu ușurință în sfera Stelei Pistol.

Creația descoperă un Dumnezeu cu o putere incredibilă și infinită. Puterea Lui creatoare nu numai că a adus pământul și cerul la existență, dar a lucrat pentru poporul Lui de-a lungul secolelor. El este Dumnezeul care a început această lume, care este întotdeauna prezent în această lume și care nu Își va uita niciodată poporul în această lume.

Cum amplifică mărimea copleșitoare a creației realitatea iubirii lui Dumnezeu? Ce simți când te gândești că, în ciuda a cât de mici suntem în comparație cu creația Sa, Hristos totuși a murit pentru noi?

Dumnezeul Creației, care a făcut soarele, luna și stelele, a cărui putere a creat această planetă și a umplut-o cu ființe vii, este interesat de fiecare dintre noi. Este Dumnezeul care Și-a izbăvit poporul din robia egipteană, care i-a călăuzit în rătăcirea lor prin pustie, care a făcut să cadă mană din cer, care a făcut zidurile Ierihonului să cadă și care a învins vrăjmașii israeliților. Același Dumnezeu care Și-a dezlănțuit puterea infinită pentru a crea universul, dezlănțuie aceeași putere infinită pentru a învinge forțele răului care luptă pentru sufletele noastre.

3 Citește 2 Corinteni 5:17; Psalmii 139:15-18; Faptele 17:27 și Coloseni 1:17. Ce ne învață aceste versete despre cât de aproape de noi este Dumnezeu?

Teologii vorbesc despre transcendența lui Dumnezeu. Aceasta este ideea că Dumnezeu există deasupra și dincolo de întreaga Lui creație. Dar vorbesc și despre imanența lui Dumnezeu. Aceasta este ideea că Dumnezeu există, oarecum, și în lumea noastră și, după cum arată istoria biblică, este implicat intim și profund în aceasta. Deși Dumnezeu locuiește în „locuri înalte și în sfințenie”, El este și cu „omul zdrobit și smerit” (Isaia 57:15). După cum a spus Însuși Isus, atunci când vorbea despre urmașii Lui credincioși: „Eu în ei și Tu în Mine, pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit cum M-ai iubit pe Mine” (Ioan 17:23).

Vestea bună despre Dumnezeul nostru este că măreția și puterea Lui sunt atât de vaste, încât străbat întreg universul și pătrund în viețile noastre. El promite să ne refacă, să ne modeleze, să ne transforme după chipul Său. Gândește-te la ce înseamnă lucrul acesta. Dumnezeul care a creat și care susține miliarde de galaxii este același Dumnezeu în care nu numai că „avem viața, mișcarea și ființa” (Faptele 17:28), ci care lucrează și în profunzimea ființei noastre, ca să ne dea o inimă nouă, ca să ne elibereze de păcat și să ne transforme în făpturi noi în Hristos. Ce gând mângâietor să știm că Dumnezeul nostru, un Dumnezeu atât de puternic, ne iubește și este preocupat de noi.

Cum putem învăța să găsim speranță și alinare în înțelegerea imanenței lui Dumnezeu? Sau te sperie gândul că Dumnezeu îți cunoaște cele mai ascunse secrete? Cum poate Evanghelia să îți ofere pace în acest context?

Să ne uităm la cuvintele primului înger. *Evanghelie veșnică. Ceasul judecății. Închinare la Creator*. Uită-te la cât de strâns legate sunt aceste idei. Când stăm înaintea Creatorului, la judecată, singura noastră speranță vine din Evanghelie. „Acum dar nu este nicio osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemnul firi pământești, ci după îndemnul Duhului” (Romani 8:1). Nicio condamnare acum – și, cu siguranță, nici în ziua judecății.

Ideea că Dumnezeu este Creator ocupă un loc central în adevărul prezent, mai ales acum, când evoluția, chiar și îmbrăcată în haine „creștine”, amenință să distrugă întreaga bază a credinței creștine.

Cu toate acestea, în mijlocul atacului violent al gândirii evoluționiste, Dumnezeu a ridicat o biserică, un popor al cărui *nume în sine* este o mărturie împotriva ideii evoluției – un popor care trebuie să proclame adevărurile fundamentale conform cărora Dumnezeu este Creatorul și Răscumpărătorul nostru.

4 Citește Efeseni 3:9; Coloseni 1:13-17; Apocalipsa 4:11 și Romani 5:17-19. Ce învățăm despre Isus ca fiind Creatorul și Răscumpărătorul nostru?

Iată cât de strânsă este legătura între rolul de Creator și rolul de Răscumpărător ale lui Isus. În momentul în care rolul Său de Creator este diminuat, lucru pe care evoluția îl face în mod inevitabil, și rolul Său de Răscumpărător este pus la îndoială. Isus vine să ne răscumpere din păcat, din moarte, din suferință și din violență – când păcatul, moartea, suferința și violența sunt, după cum ne învață evoluția, chiar mijloacele Creației? Dumnezeu ne răscumpără chiar din procesul pe care l-a folosit pentru a ne crea? Aceasta este o minciună periculoasă.

Și ce este și mai rău este că evoluția batjocorește chiar ideea morții lui Isus pe cruce. De ce? Pavel (vezi Romani 5:17-19) leagă inseparabil intrarea păcatului în lume, prin Adam, de moartea lui Isus. Există atunci o legătură directă între Adam și Isus. Însă niciun model evoluționist nu ar putea explica în vreun fel cum un Adam fără păcat ar fi putut aduce moartea, având în vedere că evoluția susține exact contrariul: că tocmai moartea – milioane de ani de moarte – a fost procesul necesar pentru a-l aduce la existență pe Adam.

Prin urmare, chiar de la început, evoluția distruge fundamentul biblic al crucii. În contrast, adventiștii de ziua a șaptea, chemând lumea să I se închine Creatorului, dau o mărturie vie împotriva acestei rătăcirii.

Oricât de mult ne-am minuna (și o facem) și ne-am închina la Dumnezeu în calitatea Sa de Creator al nostru, aceasta nu este tot. Acela care este Creatorul nostru este și Răscumpărătorul nostru. Cel care ne-a creat ne-a și răscumpărat. Cel care a spus: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră” (Geneza 1:26) este Același care, pe cruce, a strigat: „Eli, Eli, Lama Sabactani?» Adică: «Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?»” (Matei 27:46). Aceasta fiindcă tot aminteam despre motivele de a ne teme de Dumnezeu sau, chiar mai mult, de a-L slăvi și a ne închina Lui.

Cum putem noi, ca ființe umane căzute, să răspundem corespunzător unui adevăr atât de incredibil ca acesta? Ce am putea face ca răspuns la aceasta? În prima solie îngerească, ni se spune: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui, și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor” (Apocalipsa 14:7).

5 Citește Ioan 19:16-30, relatarea lui Ioan despre crucificarea lui Isus. Gân-dește-te apoi la textele biblice amintite despre Isus – Creatorul și citește Coloseni 1:16. Cum răspundem la exprimarea uimitoare a dragostei lui Dumnezeu?

Prima solie îngerească, de a ne închina Creatorului, a venit după jertfa lui Isus, după ce a fost făcut cunoscut universului și urmașilor lui Hristos că Acela care „a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor” este același care, deși fiind Dumnezeu, „a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce” (Filipeni 2:7,8).

Ce scenă uimitoare trebuie să fi fost pentru cei care Îl cunoscuseră pe Isus înainte să vină pe pământ ca om. Nu este de mirare că și ființele cerești I se închină. Cât despre noi, răscumparați prin sângele Lui, ce altceva am putea face decât să ne închinăm Creatorului și Răscumpărătorului nostru?

De ce, în lumina crucii, ideea că ființele omenești căzute ar putea să adauge ceva la ceea ce a făcut deja Isus este o rătăcire atât de mare? Ce fapte personale ar putea adăuga ceva la ceea ce Creatorul a făcut deja pentru noi?

Închinarea la Dumnezeu este o temă centrală a Scripturilor și a fost dintotdeauna un măr al discordiei între oameni și chiar în poporul lui Dumnezeu. În Vechiul Testament, profeții au muștrătat poporul lui Dumnezeu pentru că se închinau la alți dumnezei sau pentru că se închinau Domnului folosind practicile de închinare ale lumii păgâne. Conflictul dintre închinarea la Dumnezeu și închinarea la alți dumnezei se află chiar în centrul conflictului cosmic și este însoțit de nesocotirea Legii lui Dumnezeu.

„Închinarea abordează aspectul fundamental al existenței umane care are de-a face cu ceea ce ar trebui să facă oamenii, ca făpturi vii, atunci când se află în prezența Creatorului. [...] Cel care ne-a creat ne invită să Îi predăm viața noastră în actul închinării, pentru a o primi înapoi de la El îmbogățită, ca să o putem folosi în slujirea altora. Închinarea vizează însăși natura și scopul existenței noastre și nevoia de a avea un centru în afara noastră care să ne elibereze de egoism. A nu ne închina lui Dumnezeu înseamnă a ne pierde motivul existenței; înseamnă a exista într-o stare de confuzie și, prin urmare, a muri, îndreptându-ne spre pieirea veșnică pentru că suntem deconectați de la însăși sursa de viață” (Ángel Manuel Rodríguez, *The Closing of the Cosmic Conflict: Role of the Three Angels’ Messages*, p. 42 – manuscris nepublicat).

Studiu zilnic: Iov 36–42; Ellen G. White, *Rugăciunea*, capitolul 21 (în continuare, până la final).

1. Cum îl scapă Dumnezeu pe cel nenorocit?

2. Cum dă de veste Dumnezeu că este de față?

3. Unde scrie în Biblie despre Orion?

4. Ce răspunsuri I-a dat Iov Domnului?

5. Când vor dispărea tulburările și obsesiile noastre?

Prezentare generală

Faptul că Dumnezeu a creat această lume în șapte zile literale este unul dintre adevărurile fundamentale ale Scripturii. Întreaga Biblie începe cu aceste cuvinte: „La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul” (Geneza 1:1). Ultima carte a Bibliei, Apocalipsa, ne cheamă să ne închinăm „Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor” (Apocalipsa 14:7). Dumnezeu este demn de închinarea noastră pentru că El ne-a creat. Nu am evoluat. Nu suntem doar un accident genetic. Suntem mult mai mult decât un membru avansat al speciei animale. Suntem ființe umane de o valoare incredibilă pentru că Dumnezeu ne-a creat. Fiecare dintre noi este unic în ochii Lui.

Studiul din această săptămână explorează semnificația Sabatului în raport cu Creația. Sabatul ne vorbește despre valoarea noastră în ochii lui Dumnezeu. Înțeles corect, Sabatul distruge orice sentiment de inferioritate sau de stimă de sine scăzută. Prin Creație, suntem ai lui Hristos. Sabatul vorbește și despre odihna noastră în Hristos. În Sabat ne odihnim de munca obositoare a sistemului de valori al acestei lumi. Sabatul ne invită să ne oprim și să medităm la valorile veșnice. Face apel să ne odihnim în Hristos pentru mântuirea noastră și să ne încredem în puterea Lui creatoare ca să ne transforme, astfel încât zilnic să ne asemănăm tot mai mult cu El.

Studiul nostru din această săptămână ne conduce și la o înțelegere mai profundă a Sabatului ca o amintire veșnică a părtășiei cerești cu Hristos. Închinându-ne în Sabat în fiecare săptămână, acesta devine o pregustare a cerului. Apocalipsa, după cum o să vedem, descoperă importanța Sabatului în lumina veșniciei.

Comentariu

În noiembrie, 1998, Charles Colson, a scris un articol intitulat „Astronauts Who Found God: A Spiritual View of Space” („Astronauți care L-au descoperit pe Dumnezeu: O perspectivă spirituală asupra spațiului”): „Întoarcerea astronautului John Glenn în spațiu la 36 de ani de la uimitoarea lui orbitare în jurul Pământului este o amintire a genului de eroism care face posibilă explorarea spațiului. [...] [Glenn le-a spus reporterilor în 1998, imediat după întoarcerea din ul-

tima lui excursie în spațiu, la vârsta de 77 de ani, că] «A privi acest tip de creație și a nu crede în Dumnezeu pentru mine este imposibil. Nu face decât să îmi întărească și mai mult credința» (Charles Colson, *Breakpoint Commentary*, 5 noiembrie 1998).

Oamenii s-ar putea să nu fie conștienți de faptul că mulți dintre primii astronauți aveau o credință religioasă profundă. Vederea spațiului infinit nu a făcut decât să le-o sporească. „Neil Armstrong și Buzz Aldrin sunt cel mai bine cunoscuți ca [doi dintre] primii astronauți care au ajuns pe lună și au făcut acel «salt uriaș pentru omenire». Însă probabil nu știi că, înainte să iasă din nava spațială, Aldrin a scos o Biblie, un potir de argint și pâine și vin pentru împărtășanie. Acolo, pe lună, primul gest a fost de celebrare a Cinei Domnului.

Frank Borman a fost comandantul primei echipe spațiale care a călătorit dincolo de orbita Pământului. Privind în jos spre Terra de la 400.000 de kilometri depărtare, Borman a transmis un mesaj prin radio, citând Geneza 1: «La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul.» După cum a explicat mai târziu: «Am avut un sentiment puternic că trebuie să existe o putere mai mare decât oricare dintre noi – că există un Dumnezeu, că, într-adevăr, există un început» (Charles Colson, *Breakpoint Commentary*, 5 noiembrie 1998). Fiecare dintre astronauții amintiți aici a avut simțământul că lumea aceasta nu este rezultatul întâmplării. Nici viața nu este un accident cosmic. Astronauții au realizat adevărul din Geneza 1:1 – că această lume a fost creată de un Dumnezeu atotputernic, atotcunoscător.

Soliile celor trei îngeri din Apocalipsa 14 proclamă cu „glas tare” mesajul Creației și al unui Dumnezeu omniscient. Dumnezeu nu este niciodată luat prin surprindere. El vede evenimentele din viitor înainte ca acestea să se întrezărească măcar. Mesajul celor trei îngeri este menit în mod special de Dumnezeu să vină în întâmpinarea provocărilor umaniste, postmoderne, ale acestei generații. Nu este o întâmplare că atunci când se dezvoltă teoria evoluției Dumnezeu a adresat lumii chemarea de a se închina Creatorului.

Trei forțe filozofice/politice majore s-au ridicat în secolul al nouăsprezecelea pentru a influența întreaga lume. Evoluția a avut un impact asupra întregii comunități științifice și a influențat milioane de oameni. Comunismul și marxismul au devalorizat viața umană, având un impact politic și social asupra a milioane de alți oameni. Învățăturile lui Sigmund Freud au schimbat gândirea a milioane de oameni în domeniul psihologiei.

Sabatul rămâne un monument în cinstea Creatorului nostru într-o epocă nelegiuită, în care secularismul continuă să câștige teren. După cum arată studiul din această săptămână, Sabatul este un simbol al devotamentului nostru față de Cel care ne-a creat. Sabatul este o recunoaștere a faptului că viața nu este un accident genetic. Existăm prin voia și prin planul lui Dumnezeu. Am fost creați cu un scop. O înțelegere a Creației, așa cum se descoperă în închinarea din ziua Sabatului, ne eliberează de cătușele dezumanizante ale evoluției. Pentru Dumnezeu contează fiecare viață, deoarece fiecare persoană este o creație unică, modelată în mod special de Creatorul nostru pentru a împlini un scop specific în planul Său.

Un plan pentru fiecare viață

Când Bruce Olson avea 19 ani, s-a dus în junglă, la granița dintre Columbia și Venezuela, pentru a duce Evanghelia la tribul Barí. Barí erau un trib primitiv, aborigen, izolat în junglele dese ale Americii de Sud. Membrii lui erau cunoscuți pentru capacitatea lor de luptă și pentru tacticile lor violente, barbare, atunci când luptau împotriva altor triburi. Bruce nu s-a lăsat impresionat de reputația lor înfricoșătoare, fiind dispus, dacă era nevoie, să își dea viața pentru a le împărtăși Evanghelia. A petrecut săptămâni întregi încercând să le câștige încrederea. Niciun om din lumea civilizată nu intrase pe teritoriul lor înainte. Încetul cu încetul, în timp, cei din tribul Barí au învățat să îl iubească pe acest străin blând și grijuliu. Pe măsură ce ajungeau să cunoască Evanghelia, acești băștinași descopereau o viață nouă în Hristos. Atotputernicul Creator le-a schimbat viețile. Acest trib odinioară războinic, violent, a devenit o forță a păcii în întreaga regiune.

Chiar în timp ce Bruce făcea un progres real în beneficiul Evangheliei, s-a întâmplat ceva neașteptat. Gherilele columbiene l-au răpit și l-au ținut într-o ascunzătoare secretă în inima junglei. În consecință, armata columbiană a încercat să recruteze tribul Barí pentru un război împotriva gherilelor.

Tribul a refuzat, spunând: „Violența nu face decât să nască violență.”

Bruce a fost ținut luni de zile în condiții inumane; cu toate acestea, a putut să se ridice deasupra situației lui îngrozitoare. A câștigat încrederea răpitorilor săi. În cele din urmă, aceștia i-au dat o Biblie. Zi de zi le împărtășea Cuvântul lui Dumnezeu. Mai mult de o sută dintre acei luptători rebeli l-au acceptat pe Hristos și au ieșit din forțele gherilei, și-au predat armele și s-au alăturat din nou societății ca buni cetățeni columbieni.

În ciuda forțelor civile care luptau împotriva lui Bruce Olson, atotputernicul Creator avea un plan pentru viața lui și toate puterile iadului nu îl puteau distruge. Creatorul nostru nu a avut un plan numai pentru viața lui Bruce Olson; El are un plan și pentru viețile noastre. Ba chiar mai mult: nu doar că are un plan pentru viețile noastre, ci, prin Duhul Sfânt, ne și călăuzește să-l urmăm. Înțelegerea bogățiilor Sabatului ne oferă o înțelegere mai profundă a planului lui Dumnezeu pentru noi, precum și un scop mai profund în viață.

După cum arată studiul nostru din această săptămână, cuvântul ebraic *bara* este ceva ce poate face numai Dumnezeu. Ființele umane pot face ceva din materialele existente care le sunt puse la dispoziție, dar numai Dumnezeu poate crea ceva din nimic. Când Dumnezeu vorbește, materia tangibilă își face apariția (Psalmii 33:6,9; Evrei 1:1,2). Când Dumnezeu vorbește, orice spune se întâmplă, chiar dacă nu s-a mai întâmplat niciodată înainte, deoarece Cuvântul lui Dumnezeu are putere creatoare. Când ne închinăm în Sabat Creatorului cerului și al pământului, recunoaștem faptul că El este atotputernic.

Dacă El este suficient de puternic încât să creeze această lume și tot ce este în ea, este, cu siguranță, suficient de puternic și să ne schimbe viața. Sabatul este atât un simbol al îndreptățirii noastre (odihna noastră numai în Hristos), cât și unul al sfințirii noastre (puterea noastră numai în Hristos). Profetul Ezechiel prezintă această idee clar: „Le-am dat și Sabatele Mele să fie ca un semn între Mine și ei, pentru ca să știe că Eu sunt Domnul, care-i sfințesc” (Ezechiel 20:12). În timp ce ne închinăm în fiecare Sabat, Creatorul ne creează din nou. Cel care ne-a făcut ne reface. Cel care ne-a format ne reformează.

Conflictul final care are în centru închinarea, așa cum este prezentat în cartea Apocalipsa, se întâmplă tocmai pentru că Hristos ne-a creat, ne-a răscumpărat, ne-a transformat și Se întoarce să ne ia. Diavolul urăște Sabatul pentru că urăște tot ce reprezintă acesta. Sabatul este un simbol al autorității lui Hristos, al stăpânirii Sale, al harului Său și al puterii Sale. Dacă Satana îi poate înșela pe oameni să creadă că Sabatul nu are nicio importanță, atunci poate să submineze autoritatea Creatorului și să determine milioane de oameni să îi fie loiali lui în schimb. Prin urmare, Dumnezeu a trimis mesajul Său pentru zilele din urmă, din Apocalipsa 14, ca să pregătească lumea pentru întoarcerea Creatorului și Răscumpărătorului nostru, care va readuce această planetă la splendoarea ei edenică.

Aplicație

Pentru meditație personală: Dumnezeu Creației a făcut soarele, luna și stelele. Puterea Lui uimitoare a creat această planetă și a umplut-o cu viețuitoare. Același Dumnezeu Și-a izbăvit poporul de robia egipteană, l-a călăuzit în rătăcirile lui prin pustie, a făcut să cadă mană din cer, a dărâmat zidurile Ierihonului și a învins vrăjmașii Israelului. Același Dumnezeu este interesat de tine și de mine. Pentru noi, El dezlănțuie puterea creației pentru a învinge vrăjmașul care luptă pentru sufletele noastre. Înțelegerea și acceptarea de către noi a acestui adevăr biblic face toată diferența.

Fiecare dintre noi se confruntă cu ispite în fiecare zi, dar Isus ne-a pregătit biruință după biruință. Cui Îi slujim noi? Creatorului atotputernic, care are o putere infinită, nelimitată. Această putere este a noastră atunci când o acceptăm prin credință. Suntem transformați, schimbați, înnoiți prin puterea Creatorului nostru.

Discuție și rugăciune: Roagă pe cineva dintre cei prezenți să citească 2 Corinteni 5:17. „Căci, dacă este ceva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus, iată că toate lucrurile s-au făcut noi.”

Discutați în grupă ce înseamnă să fii o făptură nouă.

În încheiere, roagă-te pentru membrii grupei, cerându-I lui Dumnezeu să îi ajute să înțeleagă mai profund cum poate puterea Lui crea toare să le schimbe viețile.

Sabatul și sfârșitul

Sabat după-amiază

De memorat: „Și să pun în lumină înaintea tuturor care este isprăvnicia acestei _____ în Dumnezeu, care a făcut toate lucrurile [...] în Hristos Isus.”
(Efeseni 3:9,11)

Esența demnității umane este Creația. Faptul că suntem creați de Dumnezeu în mod unic dă valoare fiecărei ființe umane. Pruncul nenăscut, încă din pântecul mamei, adolescentul tetraplegic, tânărul cu sindrom Down, bunica bolnavă de Alzheimer, toți au o valoare imensă în ochii lui Dumnezeu. Dumnezeu este tatăl lor. Sunt fiii și fiicele Lui. „Dumnezeu care a făcut lumea și tot ce este în ea este Domnul cerului și al pământului și nu locuiește în temple făcute de mâini. [...] El a făcut ca toți oamenii, ieșiți dintr-unul singur, să locuiască pe toată fața pământului” (Faptele 17:24-26).

Moștenirea noastră este una comună. Facem parte din aceeași familie. Suntem frați și surori creați, conturați și modelați de același Dumnezeu. Creația ne oferă un adevărat sentiment de stimă de sine. Când genele și cromozomii au fost puși laolaltă pentru a forma structura biologică unică a personalității tale, Dumnezeu a aruncat tiparul. Nu mai există nimeni ca tine în întregul univers. Ești o creație unică, nemiîntâlnită, o ființă de o valoare atât de mare, încât Dumnezeul care a creat universul a luat asupra Lui trupul nostru de carne și S-a oferit ca jertfă pentru tine și pentru păcatele Tale!

20 mai – Ziua sănătății

Dacă nu suntem decât o adunătură întâmplătoare de celule, un simplu produs al șansei, o maimuță africană avansată și nimic mai mult, atunci viața nu prea are însemnătate. Dacă suntem doar unul dintre cei aproximativ opt miliarde de oameni care luptă unii cu alții pentru un loc de trăit pe planeta numită Pământ, viața își pierde scopul și se reduce la simpla supraviețuire. În contrast, Creația biblică ne dă un motiv și un imperativ moral pentru care să trăim. Am fost creați de Dumnezeu și suntem responsabili în fața Lui pentru acțiunile noastre. Cel care ne-a creat ne trage la răspundere. El a stabilit absoluturi, chiar și într-o lume de „relativism moral”.

1 Citește Apocalipsa 14:7; Romani 14:10 și Iacov 2:8-13. Ce implică judecata în chestiuni precum răspunderea și responsabilitatea? Cum sunt legate judecata, poruncile lui Dumnezeu și închinarea?

Soliile celor trei îngeri care zboară prin mijlocul cerului, în Apocalipsa 14, anunță că „a venit ceasul judecății Lui”. De vreme ce am fost creați de Dumnezeu cu capacitatea de a face alegeri morale, suntem responsabili pentru deciziile pe care le luăm. Dacă nu am fi decât o grupare de celule, doar produsul eredității și al mediului, acțiunile noastre ar fi în mare parte determinate de forțe asupra cărora nu am avea niciun control.

Dar judecata implică responsabilitate morală. În acest ceas de criză din istoria Pământului, ceasul judecății, Dumnezeu ne cheamă să luăm decizii în lumina veșniciei. Apelul: „Închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor” (Apocalipsa 14:7) recunoaște că baza întregii închinări este faptul că am fost creați de Dumnezeu.

Totodată, adeziunea la Sabatul zilei a șaptea demonstrează credința că Isus este vrednic de închinarea noastră pentru că este Creatorul; dovedește că noi acceptăm Cele Zece Porunci ca principii de inspirație divină pentru trăirea unei vieți „din belșug”. Pentru că este fundamentul guvernării lui Dumnezeu și o descoperire a caracterului Său, Legea devine standardul de judecată. Credințioșia față de porunca Sabatului este recunoașterea angajamentului nostru de a trăi o viață de ascultare.

Cum ne este influențat comportamentul de perspectiva pe care o avem asupra Creației? Ce legătură au ereditatea și mediul cu alegerile pe care le facem zilnic? Cum putem, prin harul lui Dumnezeu, să învingem defectele de caracter pe care nu noi am ales să le avem?

Pentru că lumea noastră are nevoie disperată de mesajul încurajator al Creației, Dumnezeu ne-a dat Sabatul. Pe la mijlocul anilor 1800, când ipoteza evoluției lua cu asalt lumea intelectuală, Dumnezeu a trimis o solie de speranță extraordinară. Am studiat acest mesaj, care se găsește în Apocalipsa 14:6,7.

Satana a încercat prin toate mijloacele să distorsioneze ideea Creației pentru că Îl urăște pe Isus și nu vrea ca El să primească închinarea care I se cuvine în calitate de Creator și Răscumpărător al nostru. Sabatul se află în centrul mării lupte asupra dreptului lui Hristos de a primi închinarea noastră în calitate de Creator. Solia lui Dumnezeu pentru zilele din urmă este o ultimă chemare pentru întreaga omenire să se întoarcă la închinarea la Hristos drept Creator al cerului și al pământului. Baza întregii închinări este faptul că El ne-a creat.

2 Citește Geneza 2:1-3; Exodul 20:8-11 și Deuteronomul 5:12-15 în contextul pasajului din Apocalipsa 14:6,7. Cum vedem și în porunca Sabatului legătura dintre Creație și răscumpărare?

Sabatul este un simbol veșnic al odihnei noastre în El, un semn special al loialității față de Creator (Ezechiel 20:12,20). Nu este doar o cerință legalistă arbitrară, ci descoperă că adevărata odihnă de „eforturile” neprihănirii prin fapte se găsește în El. Sabatul vorbește despre un Dumnezeu care a făcut pentru noi ceea ce noi nu am fi putut face vreodată.

Scriptura ne cheamă să ne odihnim în dragostea și în grija Lui în fiecare Sabat. Sabatul este un simbol al odihnei, nu al faptelor; al harului, nu al legalismului; al asigurării, nu al condamnării; al încrederii în El, și nu în noi înșine. În fiecare Sabat ne bucurăm în bunătatea Lui și Îl laudăm pentru mântuirea care poate fi găsită numai în Hristos. Sabatul este și legătura veșnică între desăvârșirea Edenului, din trecut, și slava noului cer și a noului pământ, în viitor (Isaia 65:17; Apocalipsa 21:1).

Sabatul ne cheamă înapoi la origini. Este o legătură cu familia noastră de obârșie. Sabatul a fost ținut fără întrerupere de la începutul timpului. Este o conexiune neîntreruptă care ne întoarce în timp până la Creație. Ne ajută să ne concentrăm asupra adevărului măreț că suntem copii ai lui Dumnezeu. Ne cheamă la o relație cu El apropiată, strânsă.

Cum face aluzie Apocalipsa 14:6,7 la porunca Sabatului și ce importanță are lucrul acesta în mesajul pentru zilele din urmă? (Vezi Exodul 20:8-11.)

În încercarea lui de a distruge unicitatea creării noastre, Diavolul a introdus o minciună nu chiar atât de subtilă. Această amăgire, acceptată chiar și de unii dintre noi, sună cam așa: Dumnezeu este cauza principală a Creației, dar I-a luat ere ca să creeze viața. Evoluția a fost procesul pe care l-a folosit. Această abordare încearcă să aducă în armonie „datele științifice” cu relatarea din Geneza. Susține că zilele Creației sunt perioade de timp lungi și indefinite și că viața pe pământ este veche de miliarde de ani.

3 Citește Psalmii 33:6,9 și Evrei 11:3. Ce ne spun aceste pasaje clare din Biblie despre cum a creat Dumnezeu lumea?

Relatarea biblică este clară. Dumnezeu „zice și se face; poruncește și ce poruncește ia ființă” (Psalmii 33:9). „Prin credință pricepem că lumea a fost făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu” (Evrei 11:3). Geneza afirmă că Dumnezeu a creat lumea în șase zile literale, de 24 de ore, și S-a odihnit în a șaptea. Structura lingvistică din Geneza 1 și 2 nu permite nimic altceva. Chiar și cercetătorii care nu cred în Creația în șase zile literale recunosc că intenția autorului a fost să prezinte exact acest lucru.

Cuvântul ebraic pentru „zi” în Geneza 1 este *yom*. În Biblie, de fiecare dată când un cuvânt determină cuvântul *yom* ca adjectiv (ziua a treia, ziua întâi etc.) limitează intervalul de timp la 24 de ore, fără excepție.

De asemenea, dacă Dumnezeu nu ar fi creat lumea în șase zile literale, ce importanță ar mai avea Sabatul zilei a șaptea? De ce l-ar porunci Dumnezeu? Nu ar avea absolut niciun sens să lase Sabatul ca moștenire veșnică a unei săptămâni a Creației de șase zile, dacă o săptămână a Creației de șase zile nu a existat niciodată. Acceptarea ideii unui proces creator care a durat veacuri și ere înseamnă punerea la îndoială a necesității Sabatului zilei a șaptea. Totodată, naște îndoieli serioase cu privire la integritatea Scripturii.

Atacând Sabatul, Satana pune la îndoială însăși esența autorității lui Dumnezeu, și ce ar putea fi mai eficient pentru distrugerea amintirii Creației în șase zile decât negarea realității ei? Nu este de mirare că atât de mulți oameni, inclusiv creștini, ignoră Sabatul zilei a șaptea. Ce pregătire pentru amăgirea finală!

Marea luptă, care a început în cer cu milenii în urmă, s-a dat asupra autorității lui Dumnezeu. Provocarea rămâne aceeași și în zilele noastre.

4 Citește Apocalipsa 14:7,9, 12. Rezumă aceste versete completând propozițiile de mai jos:

Apocalipsa 14:7 este o chemare să _____

Apocalipsa 14:9 este un apel solemn să nu _____

Apocalipsa 14:12 descrie un popor care _____

Aceste pasaje arată clar că aspectul principal în ultimele zile ale conflictului dintre bine și rău, dintre Hristos și Satana, este închinarea. Ne închinăm Creatorului sau ne închinăm fiarei? Și, întrucât Creația este baza tuturor credințelor noastre (la urma urmei, ce anume din ceea ce credem ar avea sens, dacă nu credem în Dumnezeu drept Creator?), Sabatul zilei a șaptea – inclus chiar în descrierea Creației din Geneza (Geneza 2:1-3) – reprezintă simbolul veșnic și imuabil al acesteia. Este simbolul cel mai esențial al celei mai esențiale învățături. Singurul lucru mai fundamental decât el este Dumnezeu Însuși.

Prin urmare, uzurparea Sabatului zilei a șaptea înseamnă uzurparea autorității Domnului la nivelul cel mai de bază, acela care Îl prezintă în calitate de Creator. Înseamnă a te duce la origini și a scoate totul din rădăcină. Înseamnă a căuta să iei locul lui Dumnezeu Însuși (2 Tesaloniceni 2:4). Desigur, adevărata problemă în aceste zile din urmă sunt dragostea și loialitatea noastră față de Isus. Dar, potrivit Bibliei, această dragoste este exprimată prin ascultarea de porunci (1 Ioan 5:3, Apocalipsa 14:12) – și numai Sabatul, dintre aceste porunci, susține totul pentru că numai el indică spre Dumnezeu în calitate de Creator (Exodul 20:8-11). Nu este de mirare că acesta va fi simbolul exterior al separării finale între cei care se închină Domnului și cei care se închină fiarei (Apocalipsa 14:11,12). Dacă ne gândim cât de fundamental și de esențial este Sabatul pentru toate celelalte aspecte ale închinării, este greu să concepem că lupta finală cu privire la închinarea la Creator ar putea fi despre altceva.

Mulți oameni susțin că nu are nicio importanță ce zi ține cineva ca Sabat, atâta vreme cât ține una. Cum răspundem acestei idei cu argumente biblice?

Sabatul este un loc de refugiu într-o lume obosită. În fiecare săptămână, lăsăm grijile acestei lumi și intrăm în centrul de odihnă al lui Dumnezeu, Sabatul. Renumitul scriitor evreu Abraham Heschel numește Sabatul „un palat în timp”. În fiecare a șaptea zi, palatul ceresc al lui Dumnezeu coboară din cer pe pământ și Domnul ne invită în slava prezenței Sale pentru această perioadă de 24 de ore, pentru a petrece un timp de strânsă părtășie cu El.

În introducerea la cartea lui Abraham Heschel despre frumusețea și solemnitatea Sabatului, fiica autorului, Susannah Heschel, scrie: „Sabatul este o metaforă a paradisului și o mărturie a prezenței lui Dumnezeu; în rugăciunile noastre, anticipăm o eră mesianică ce va fi un Sabat, și fiecare Sabat ne pregătește pentru acea experiență: dacă o persoană nu învață să se bucure de gustul Sabatului [...], nu va putea să se bucure de gustul veșniciei în lumea viitoare.”

La Creație, Dumnezeu ne-a construit o locuință specială. Putem găsi adăpost acolo. Putem fi în siguranță acolo. Lucrarea Lui este completă. Este încheiată. Când ne odihnim în Sabat, ne odihnim în grija Lui iubitoare. Ne odihnim în anticiparea odihnei noastre veșnice în noul cer și pe noul pământ, care ne vor fi date în curând.

5 Citește Isaia 65:17 și 66:22; 2 Petru 3:13 și Apocalipsa 21:1. Cum ne îndreptăm ținerea Sabatului gândul spre veșnicie?

Același Dumnezeu care a creat pământul prima dată îl va crea iarăși, iar Sabatul va rămâne un simbol veșnic al calității Lui de Creator (Isaia 66:23). De fapt, evreii vedeau în Sabat un simbol, o pregustare a ceea ce în ebraică se numea *olam haba*, „lumea care urmează să vină”.

Mesajul celor trei îngeri care zboară prin mijlocul cerului și ne cheamă să ne închinăm Creatorului este răspunsul Cerului la deznădejdea multora care trăiesc în secolul al XXI-lea. Ne îndreptăm spre Creatorul nostru, Cel care a făcut de la început toate lucrurile, și spre Răscumpărătorul nostru, Cel care, după judecată, după ce păcatul va fi nimicit, va face toate lucrurile noi. „Cel ce ședea pe scaunul de domnie a zis: «Iată, Eu fac toate lucrurile noi.» Și a adăugat: «Scrie, fiindcă aceste cuvinte sunt vrednice de crezut și adevărate»” (Apocalipsa 21:5).

Cum poți să faci din Sabat o pregustare a cerului în viața ta și în familia ta?

„Motivul pentru [...] închinarea la Dumnezeu este faptul că El este Creatorul. În liturgia cerească, ființele cerești exprimă ideea într-un mod foarte succint: «căci Tu ai făcut toate lucrurile» ([Apocalipsa] 4:11). Pe pământ, calitatea lui Dumnezeu de Creator trebuie accentuată pe cât de mult posibil, așa că îngerul spune: «Închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor» (Apocalipsa 14:7). A fost corect observat că îngerul folosește limbajul celei de-a patra porunci pentru a justifica astfel chemarea la a ne închina lui Dumnezeu (Exodul 20:11). [...] În Decalog, porunca Sabatului este sigiliul lui Dumnezeu întrucât Îl identifică: autoritatea – Creatorul; confirmă teritoriul asupra căruia stăpânește – tot ceea ce a creat; și descoperă dreptul Lui de stăpânire – pentru că El a creat totul. Ca să câștige, balaurul trebuia să îndepărteze cumva această piatră de aducere aminte” (Ángel Manuel Rodríguez, *The Closing of the Cosmic Conflict: Role of the Three Angels' Messages*, pp. 40, 41 – manuscris nepublicat).

Studiu zilnic: Psalmii 1 – 7; Ellen G. White, *Rugăciunea*, capitolul 22 (până la „Rugăciunea pentru bolnavi este prea importantă spre a fi tratată cu neatentie”).

1. Ce lucru trebuie spus în inimă când stăm în pat?

2. Pe cine urăște Domnul?

3. Cine nu-și mai aduce aminte de Domnul?

4. Pe cine mântuiește Dumnezeu?

5. **Ce trebuie făcut înainte de a înălța rugăciuni fierbinți pentru binecuvântarea vindecării?**

Privire generală

După ce tânjesc ființele umane cel mai mult în vremuri de criză? Când lovește dezastrul, ce căutăm toți? Lucrul pe care ființele umane îl doresc mai mult decât orice altceva în vremuri de nesiguranță este protecția. Când o tornadă, un uragan, un taifun sau vreun alt dezastru natural lovește, ce dorim cu disperare? Dorim un loc în care să fim în siguranță alături de familia noastră. Această dorință de siguranță este simțită, de asemenea, în vremuri de război sau când violența se întetește pe străzi.

Într-o lume haotică, nesigură, Sabatul este o oază de pace. Ne îndreptăm spre Creator și ne asigură că în prezența Lui suntem protejați și în siguranță. Sabatul este un loc de refugiu, un sanctuar în timp care coboară din ceruri pe pământ în fiecare săptămână. Ne unește într-o legătură comună cu frații și cu surorile noastre în Hristos. Sabatul este un egalizator extraordinar. Închinându-ne împreună în Sabat, recunoaștem din nou, înțelegem iarăși, că suntem parte din țesătura minunată a omenirii, creată de Dumnezeu, și că El „a făcut [...] toți oamenii, ieșiți dintr-unul singur” (Faptele 17:26).

În studiul din această săptămână vom aprofunda semnificația Sabatului în viața noastră personală și vom descoperi cum o înțelegere corespunzătoare a Sabatului ne influențează atitudinea, alegerile și acțiunile. În această săptămână vom studia și modul în care Sabatul va fi punctul central al crizei de la sfârșitul timpului referitoare la Legea lui Dumnezeu. Atacul final al lui Satana va fi asupra Sabatului pentru că Sabatul se află în inima Legii lui Dumnezeu, ca un simbol etern al autorității Lui creatoare.

Comentariu

Creația, Sabatul și judecata sunt legate remarcabil într-un model divin. Creația vorbește despre Hristos, care a creat toți oamenii. Prin urmare, avem o origine comună. Când discuta cu filozofii din Grecia, apostolul Pavel a folosit acest argument puternic: „Dumnezeu, care a făcut lumea și tot ce este în ea [...] a făcut ca toți oamenii, ieșiți dintr-unul singur, să locuiască pe toată fața pământului” (Faptele 17:24,26). Argumentul lui Pavel în fața filozofilor atenieni era pur și simplu acesta: Dumnezeul Bibliei este Creatorul atotputernic al întregii omeniri; prin

urmare, toți facem parte din aceeași familie umană. Înțelegerea acestui concept al Creației ne face să ne respectăm reciproc, să ne apreciem reciproc și să ne tratăm unii pe alții cu bunătate, cu amabilitate și cu compasiune. Sabatul este exprimarea practică a credinței noastre în Dumnezeu Creator și a faptului că apreciem viața umană. Viața este sfântă pentru că este un dar prețios dat nouă de către Creatorul nostru. Închinarea noastră în Sabat este o mărturie a acestui adevăr veșnic. Studiul nostru din această săptămână abordează Sabatul în lumina judecății.

Judecata, Legea și libertatea de alegere

Faptul că există o judecată implică ideea că ființele umane pot face alegeri morale. Dacă doar am fi evoluat, nu ar fi existat o bază reală pentru liberul-arbitru. Dacă totul ar fi determinat de predispoziția noastră ereditară sau de mediul nostru, nu am fi capabili să ne exercităm libertatea de alegere.

William Provine, profesor de istorie a biologiei la Universitatea Cornell, recunoaște că evoluția și liberul-arbitru sunt incompatibile. Într-un curs ținut pe 12 februarie 1998, el a făcut această declarație remarcabilă: „Evoluția naturalistă are consecințe clare, pe care Charles Darwin le-a înțeles perfect. [...] [inclusiv ideea că] liberul-arbitru omenesc nu există [...] Liberul-arbitru este un mit social dezastruos și rău” (William Provine, extras din „Evolution: Free will and Punishment and Meaning in Life” [<https://www.discovery.org/a/9581/>]).

Cu siguranță, liberul-arbitru nu este un „mit social [...] meschin”; este un dar inalienabil dat de Dumnezeu fiecăruia dintre noi. Dacă îndepărtezi liberul-arbitru, nu este nicio cale să faci diferența între bine și rău. Dacă există o judecată, trebuie să existe o lege care este baza acelei judecăți.

Apostolul Iacov declară un adevăr etern atunci când spune: „Căci, cine păzește toată Legea și greșește într-o singură poruncă se face vinovat de toate” (Iacov 2:10). Despre ce Lege vorbește Iacov? Versetele 11 și 12 explică foarte clar: „Căci Cel ce a zis: «Să nu preacurvești» a zis și: «Să nu ucizi.» Acum, dacă nu preacurvești, dar ucizi, te faci călcător al Legii. Să vorbești și să lucrezi ca niște oameni care au să fie judecați de o Lege a slobozeniei.”

În acest pasaj din Iacov se face referire la Cele Zece Porunci, care sunt baza judecății lui Dumnezeu de la sfârșitul timpului, ca la Legea „slobozeniei”, sau a libertății. Comentariul lui Ellen G. White asupra acestui pasaj este de un mare ajutor în înțelegerea profunzimii acestor

pasaje din Scriptură: „Singura condiție prin care este posibilă libertatea omului este aceea de a deveni una cu Hristos. «Adevărul vă va face [liberi]» și Hristos este Adevărul. Păcatul poate să triumfe numai prin slăbiciunea minții și prin distrugerea libertății sufletului. Supunerea față de Dumnezeu înseamnă refacerea omului — readucerea lui la slava și demnitatea de om. Legea divină față de care sunt aduși în supunere este «legea slobozeniei» (Iacov 2:12)” (*Hristos, Lumina lumii*, p. 466).

Când ne predăm viața lui Hristos, experimentăm adevărata libertate. Ascultarea de Dumnezeu devine o încântare. Pentru că închinarea în Sabat este în inima Legii lui Dumnezeu, ea este un simbol al devotamentului nostru față de Hristos. Prin puterea dată de El, ascultăm de poruncile Lui nu pentru a fi mântuiți, ci pentru că suntem mântuiți prin harul Lui și vrem să Îi fim pe plac în tot ceea ce facem.

Dumnezeu nu ne forțează niciodată și nu ne constrânge voința. În cer, El nu l-a forțat pe Satana să Îi slujească. El nu i-a constrâns pe Adam și pe Eva să asculte, în Eden, și nu ne va constrânge nici pe noi să ascultăm, astăzi. De asemenea: „În lucrarea de mântuire, nu există constrângere. Nu este folosită nicio forță exterioară. Sub influența Duhului lui Dumnezeu, omul este lăsat liber să aleagă cui vrea să-i servească. În schimbarea care are loc, atunci când omul se predă lui Hristos, se află simțământul celei mai înalte libertăți. Izgonirea păcatului este o acțiune a voinței noastre. E adevărat, nu avem putere să ne eliberăm de sub stăpânirea lui Satana, dar, când dorim să fim eliberați din păcat și, în marea noastră nevoie, strigăm după o putere din afară și mai presus de noi, puterile noastre sunt îmbibate cu energia divină a Duhului Sfânt și ele ascultă de poruncile lui Dumnezeu, împlinind astfel voința Sa” (*Ibidem*, p. 466).

În ultima sa amăgire, Diavolul va încerca să-i constrângă pe cei care fac parte din poporul lui Dumnezeu să îi slujească. Limitându-le capacitatea de a cumpăra și de a vinde, prin batjocură și prin calomnie, prin persecuție, întemnițare și chiar moarte, el va pune presiune asupra celor credincioși pentru a se conforma cu cerințele lui. În timp ce Apocalipsa 14:7 ne invită să ne închinăm Creatorului, Apocalipsa 14:9 ne avertizează cu privire la închinarea la fiară. Ultimul conflict dintre bine și rău se dă asupra închinării.

Un conflict asemănător asupra închinării a apărut atunci când Daniel și prietenii lui erau prizonieri în Babilon. O statuie a fost înălțată pe câmpia Dura. Împăratul Nebucadnețar le-a cerut tuturor supușilor lui să în-

genuncheze și să se roage idolului din aur. S-a dat un decret care condamna la moarte pe oricine nu îngenunchea și nu se închina chipului de aur. Porunca a doua, interzicerea confecționării de idoli și a închinării înaintea lor, a devenit un test pentru prizonierii evreii. Ei I s-au încredințat complet lui Dumnezeu. Ca urmare a loialității și încrederii lor, au fost aruncați în cuptorul de foc, dar Dumnezeu i-a protejat. Isus Hristos, fiul omului, a intrat în flăcări alături de ei și le-a oferit protecție divină.

În ultimele zile ale istoriei pământului, lumea va fi testată cu privire porunca a patra: „Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești” (Exodul 20:8). Porunca aceasta, care îndeamnă întreaga omenire să I se închine Creatorului ei, va fi înlocuită cu o zi de închinare falsă. Din nou Dumnezeu va avea un popor care Îi va fi credincios. Apocalipsa 14:12 declară: „Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.” Rămășița lui Dumnezeu, poporul Lui din zilele din urmă, va răbda până la sfârșit. Prin harul și prin puterea Sa, vor păzi „poruncile lui”.

Vor asculta deoarece „credința lui Isus” le umple inimile și fiecare aspect al vieții. Aceeași calitate a credinței pe care Isus a avut-o când a înfruntat crucea o vor experimenta și ei. Își vor pune încrederea deplină în Tatăl lor ceresc. Această relație de încredere cu Dumnezeu îi va trece cu bine prin conflictul final al pământului. În centrul studiului din această săptămână se află înțelegerea faptului că Acela care ne-a creat va avea grijă de noi în criza finală. Păzirea Sabatului descoperă încrederea noastră în Isus – Creatorul, Răscumpărătorul, Mijlocitorul și Regele nostru care va reveni. Acesta este apelul lui Dumnezeu pentru fiecare dintre noi, în lumina judecății Lui finale. Ascultarea de Legea Sa este rodul credinței noastre.

Aplicație

Pentru meditație: John Oxenham a fost pseudonimul lui William Arthur Dunkerley. Oxenham a fost un poet englez și compozitor de imnuri. El a scris un poem intitulat „Căile”, care rezumă bine studiul nostru din această săptămână:

„Pentru fiecare om s-a deschis o cale, și căi, și o cale. Sufletele mari urcă pe calea înaltă; sufletele mici bâjbâie pe calea de jos; iar la mijloc, pe întinderile închețate, restul oamenilor se lasă purtați înainte și înapoi. Dar pentru fiecare om s-a deschis o cale înaltă și una joasă. Și fiecare om decide calea pe care sufletul lui o va urma.”

Cartea Apocalipsa face apel la noi să facem alegeri pentru veșnicie. Nu poate exista neutralitate în ultimul război al pământului. Încercările cu care ne vom confrunta, despre care Oxenham scrie atât de elocvent, vor face ca „fiecare om [să decidă] calea pe care sufletul lui o va urma”.

Invită-i pe membrii grupei să mediteze personal, în săptămâna următoare, la întrebările de mai jos:

- 1 Este Sabatul pentru o mine o zi de desfătare? Sau este doar o cerință legalistă? De ce este astfel?
- 2 Îmi găsesc cea mai mare plăcere în îndeplinirea vooi Domnului? De ce da sau de ce nu?
- 3 Mai sunt lucruri în viața mea la care am refuzat să renunț de dragul lui Hristos? Dacă da, care sunt acelea? Cum pot învăța să renunț la ele?

Crucea lui Hristos ne cheamă la o experiență spirituală profundă, care este mai mult decât o ascensiune mintală la adevăr. În lumina judecării finale a cerului, Creatorul nostru ne cheamă să ne încredem în El deplin, în aceste ore finale, culminante, ale istoriei pământului.

O cetate numită confuzie

Sabat după-amiază

De memorat: „Ei se vor război cu Mielul, dar Mielul îi va birui, pentru că El este _____
_____. Și cei chemați, aleși și credincioși care
sunt cu El, de asemenea, îi vor birui.” (Apocalipsa 17:14)

Tema marii lupte este rezumată în Apocalipsa prin simbolismul a două femei: una îmbrăcată în soare, în Apocalipsa 12, și una îmbrăcată în stacojiu, în Apocalipsa 17.

Simbolul grăitor al femeii îmbrăcate în soare, în slava strălucitoare a lui Hristos, se găsește în Apocalipsa 12. Ea este credincioasă iubitului ei dintâi, Isus. Nu este pângărită de stricăciune sau de doctrine false. În Biblie, o femeie neprihănită simbolizează mireasa lui Isus sau biserica adevărată. În Ieremia 6:2, profetul spune: „Pe frumoasa și subțirica fiică a Sionului o nimicesc!” Profetul folosește expresia „fiică a Sionului”, sau o femeie credincioasă, pentru a descrie poporul lui Dumnezeu. (Vezi și Efeseni 5:25-32 și Osea 2:20.)

În contrast, Biblia aseamănă apostazia cu desfrânarea sau adulterul (Iacov 4:4). Vorbind despre răzvrătirea și despre lipsa de credincioșie a lui Israel, Ezechiel deplânge starea poporului astfel: „Ai fost femeia preacurvă, care primește pe străini în locul bărbatului ei!”

În lecția din această săptămână vom studia aceste două femei din Apocalipsa și vom cerceta mai profund conflictul dintre adevăr și rătăcire.

27 mai – Ziua grupurilor etnice

- 1 Citește Apocalipsa 12:17 și Apocalipsa 17:14. Cum este descrisă biserica lui Dumnezeu și care este reacția lui Satana față de ea?**

De-a lungul secolelor, Dumnezeu a avut întotdeauna un popor care I-a fost credincios. Apocalipsa 12:17 îi descrie pe cei care fac parte din el ca aceia care „păzesc poruncile lui Dumnezeu” și, de asemenea, care sunt „chemați, aleși și credincioși” (Apocalipsa 17:14).

- 2 Citește Apocalipsa 14:8 și Apocalipsa 17:1,2. Ce anunț solemn face îngerul și ce a făcut Babilonul ca să determine un astfel de anunț?**

Ioan a scris cartea Apocalipsa la sfârșitul secolului I. La vremea aceea, cetatea antică a Babilonului era praf și cenușă. Când Ioan a scris viziunile din cartea Apocalipsa, cetatea Babilonului, în sens literal, fusese distrusă de câteva secole.

În Apocalipsa, cetatea antică a Babilonului este văzută ca un arhetip, un simbol al Babilonului de la sfârșitul timpului. În profețiile din Apocalipsa, Babilonul reprezintă un sistem religios fals care va avea caracteristici asemănătoare Babilonului din Vechiul Testament. Principiile care au călăuzit Babilonul din vechime vor sta la baza structurii Babilonului spiritual modern.

În Apocalipsa 17:1-6, o femeie îmbrăcată în purpură și stacojiu străbate peisajul timpului. Această femeie călărește pe o fiară de culoare stacojie. Biblia o numește curvă. Ea și-a părăsit dragostea dintâi, pe Isus Hristos. Aici, apostolul Ioan ne oferă o descriere plastică a unui sistem religios apostat care are o influență puternică asupra lumii. Să ne uităm la descriere: această putere era una cu care „au curvit împărații pământului și locuitorii pământului s-au îmbătat de vinul curviei ei” (Apocalipsa 17:2). Îmbătat? Întotdeauna în Biblie apare cu sens negativ. Și curvie? Simbolul învățăturilor, doctrinelor și practicilor false.

Atât conducători, cât și oamenii de rând au fost influențați negativ de această putere. Care este singura ta protecție? (Efeseni 6:10-18).

3 Citește Apocalipsa 17:1,2,15 și 18:1-4. Cât de mare este influența Babilonului?

Sistemul bisericii căzute are o influență internațională, amăgind oameni din întreaga lume cu înșelăciunile lui. Satana este furios că Evanghelia va fi proclamată „oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod” și că „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea”, așa că folosește orice amăgire posibilă pentru a robi mințile „locuitorilor pământului” (Apocalipsa 14:6, Matei 24:14, Apocalipsa 17:2).

Apocalipsa 17:2 continuă să explice taina Babilonului celui mare declarând că a „curvit” cu împărății pământului. Ce este curvia? Este o unire interzisă. Este sistemul bisericii căzute unit cu statul. În sistemul bisericii adevărate, biserica este unită cu Isus Hristos. Biserica apostată caută putere și autoritate la liderii politici ai pământului. Caută ca statul să îi impună decretul. În loc să își ia puterea de la Isus, ca adevăratul ei Conducător, ea caută ajutorul statului.

Apocalipsa 17:2 își continuă descrierea dramatică: „și locuitorii pământului s-au îmbătat de vinul curviei ei”. Simbolul mustului de struguri nefermentat apare în întreg Noul Testament pentru a reprezenta sângele nepătat, neprihănit, al lui Hristos, care a curs pe cruce pentru mântuirea noastră (Matei 26:27-29). În Luca 22:20, Isus spune: „Acest pahar este legământul cel nou, făcut în sângele Meu.” Când vinul pur, nou, al Evangheliei este denaturat și învățăturile Cuvântului lui Dumnezeu sunt înlocuite cu învățăturile liderilor religioși, acesta devine „vinul Babilonului.” (Vezi Matei 15:9.)

Observăm, de asemenea, că Dumnezeu Își cheamă poporul să iasă din Babilon. Cu alte cuvinte, oricât de corupt și de rău ar fi sistemul, ajunge atât de larg răspândit, încât îi cuprinde, cel puțin pentru o vreme, și pe cei credincioși, sau pe „poporul Meu” (Apocalipsa 18:4), cum îi numește El. Totuși, vine vremea când Dumnezeu îi va chema să iasă din acel sistem corupt și rău care este pe cale să cadă din cauza naturii lui apostate și rele, din acel „locaș al dracilor” și „închisoare a oricărei păsări necurate și urâte” (Apocalipsa 18:2).

Ce rol au cei care proclamă întreita solie îngerească în planul lui Dumnezeu de a-și chema poporul, „poporul Meu”, să iasă din Babilon?

4 Citește Apocalipsa 17:4-6. Ce învățăm despre natura sistemului demonic?

Apocalipsa 17 descrie un sistem religios apostat care introduce în creștinism multe învățături din Babilonul Vechiului Testament.

„Pentru a căuta o înțelegere a naturii Babilonului, trebuie să ne întoarcem la prima referință despre el, în relatarea biblică din Geneza. Totul a început pe câmpia din țara Șinearului, o regiune din partea sudică a Mesopotamiei, astăzi, sudul Irakului, numită Babilonia. Acolo a fost construit Turnul Babel, un simbol al autonomiei, al autoconservării și al independenței omenești față de Dumnezeu ([Geneza] 11:1-4)” (Ángel Manuel Rodríguez, *The Closing of the Cosmic Conflict: Role of the Three Angels' Messages*, p. 43 – manuscris nepublicat).

Turnul Babel, din Babilonul din vechime, a fost construit ca o sfidare a Cuvântului lui Dumnezeu. Cei care au construit Turnul Babel au făcut-o pentru propria slavă, iar Dumnezeu le-a încurcat limbile. Relatarea din Geneza spune în felul următor: „De aceea, cetatea a fost numită Babel, căci acolo a încurcat Domnul limba întregului pământ” (Geneza 11:9).

Acest sistem este atât de rău, încât este descris ca fiind „[îmbătat] de sângele sfinților și de sângele mucenicilor lui Isus” (Apocalipsa 17:6) – imagini care arată cât de corupt este Babilonul (vezi și Isaia 49:26).

În esență, Babilonul spiritual reprezintă o religie bazată pe învățături omenești, întemeiată pe idei omenești și susținută de tradiții omenești. Este o formă a unei religii create de oameni, construită, poate, de lideri religioși extraordinar de inteligenți, dar care se află în opoziție cu puterea Evangheliei și cu biserica pe care Isus a construit-o, o biserică ce are la bază dragostea, și nu violența.

Cartea Apocalipsa descrie aceste două sisteme religioase. Primul manifestă o încredere totală în Isus și dependență de Cuvântul Său. Al doilea manifestă încredere în autoritatea omenească și dependență de învățătorii religioși ai lumii. Unul este o credință hristocentrică, într-o totală dependență, pentru mântuire, de harul, de jertfa și de ispășirea lui Hristos. Celălalt este o abordare umană a credinței, care înlocuiește dependența totală de Hristos pentru mântuire cu o dependență de tradițiile bisericii.

Cum ne putem proteja de influențele subtile ale Babilonului, precum tendința, atât de ușoară, de a ne încrede în propriile forțe și de a nu depinde în totalitate de Dumnezeu?

Apelul cărții Apocalipsa este o chemare urgentă la devotament, rezumată în simbolul celor două femei descrise anterior. Deși uneori va părea că poporul lui Dumnezeu va fi învins în această luptă cosmică dintre adevăr și rătăcire, Dumnezeu promite că, în final, biserica Lui va învinge.

5 Compară Matei 16:18 cu Apocalipsa 17:14. Ce făgăduință le-a făcut Isus ucenicilor cu privire la biserica Sa?

Hristos este fundamentul solid pe care este construită biserica Sa. Aceasta se bazează pe învățăturile din Cuvântul Său și este călăuzită de Duhul Său. Babilonul, dimpotrivă, după cum am văzut, își are rădăcinile în învățăturile și în tradițiile omenești. Orice lider religios care înlocuiește voia lui Dumnezeu descoperită în Scripturi cu opiniile și cu tradițiile omenești sau le pune pe acestea din urmă mai presus de ea nu face decât să promoveze confuzia babiloniană.

În Babilonul din vechime, religia și statul erau unul și același lucru. Se considera că atunci când împăratul Nebucadnețar stătea în templul său, pe tronul său împărătesc, vorbea în numele zeilor. Într-o zi, împăratul a dat un decret, impunând închinarea, și le-a poruncit tuturor supușilor săi să asculte, un simbol a ceea ce vor avea de întâmpinat oamenii credincioși lui Dumnezeu care vor refuza să se închine fiarei și icoanei ei în zilele din urmă (vezi Daniel 3).

În ultimele zile ale istoriei pământului, se va ridica un sistem care va uni biserica cu statul, un Babilon spiritual cu un lider spiritual care va pretinde că vorbește în numele lui Dumnezeu. Cuvintele lui vor fi declarate ca fiind cuvintele lui Dumnezeu, iar poruncile lui, poruncile lui Dumnezeu. De-a lungul secolelor, pontifii romani au declarat că ei sunt locțiitorii lui Dumnezeu pe pământ. În enciclica sa din 20 iunie 1894, papa Leon al XIII-lea declara: „Ținem pe acest pământ locul Atotputernicului Dumnezeu.” Dicționarul Ecleziastic Ferraris adaugă: „Papa este atât de vrednic și de înălțat, încât nu este doar un om, ci este ca Dumnezeu și locțiitorul lui Dumnezeu.” Apostolul Pavel demască această putere „care se înalță mai presus de tot ce se numește «Dumnezeu» sau de ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu” (2 Tesaloniceni 2:4).

Am văzut că Dumnezeu are oameni credincioși în „Babilon”. De ce trebuie să fim atenți cum vorbim despre Babilon și să nu îi judecăm pe oameni ca indivizi, ci doar sistemul în sine?

Iată un alt indiciu care ne ajută să identificăm clar taina Babilonului celui mare: Idolatria se afla în centrul închinării babiloniene.

6 Ce spun Ieremia 50:33-38 și 51:17,47 despre închinarea la idoli în Babilonul din vechime și cum a răspuns Dumnezeu la aceasta?

Capitolele 50 și 51 din cartea Ieremia prezic distrugerea Babilonului de către Medo-Persia. Idolatria Babilonului a fost unul dintre motivele dispariției acestuia. Babilonienii credeau că idoli lor erau reprezentări ale zeilor. În religia babiloniană, îngrijirea rituală a statuilor zeilor și închinarea înaintea lor erau considerate sacre; zeii trăiau în același timp în statuile lor din templu și în forțele naturale pe care le întruchipau. Furtul sau distrugerea idolilor însemna pierderea patronajului divin. De exemplu, prințul haldean Marduk-apla-iddina al II-lea a fugit în mlaștinile sudice ale Mesopotamiei cu statuile zeilor babilonieni, pentru a le salva de armatele lui Sanherib din Asiria (Jane R. McIntosh, *Ancient Mesopotamia: New Perspectives*, ABC-CLIO, Inc., [Santa Barbara, CA, 2005] p. 203).

Profeții biblici au pus în contrast închinarea la acești idoli lipsiți de viață cu închinarea la Dumnezeu Creator, care este nu numai viu, ci și dătător de viață (Ieremia 51:15,16,19).

7 Ce înveți din Exodul 20:4-6 și din Psalmii 115:4-8 despre idolatrie?

Deși problemele idolatriei Babilonului spiritual sunt mai profunde decât închinarea la idoli din lemn sau din piatră, Babilonul spiritual se aseamănă cu Babilonul din vechime prin idoli introduși în serviciul lui de închinare. Folosirea icoanelor ca obiecte de închinare, sau așa-numita „venerare”, este o încălcare a celei de-a doua porunci din Decalog deoarece limitează capacitatea Duhului Sfânt de a ne umple mintea cu lucrurile veșnice și reduce maiestatea lui Dumnezeu la o statuie lipsită de viață. Aceste chipuri au fost introduse în creștinism în secolul al IV-lea, pentru a face creștinismul mai ușor de acceptat de către populația păgână. Din nefericire, acestor idoli li se conferă adeseori sacralitatea și omagiile care i se cuvin numai lui Dumnezeu, ceea ce conduce la degradare spirituală.

„Mesajul din Apocalipsa 14, care anunță căderea Babilonului, trebuie deci să se aplice bisericilor care au fost curate cândva, dar care s-au corupt. Întrucât acest mesaj urmează după avertismentul cu privire la judecată, el trebuie să fie vestit în zilele din urmă. De aceea, nu se poate referi numai la Biserica Romano-Catolică, deoarece această biserică a fost într-o stare decăzută secole la rând” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 383).

Daniel 3 – istoria celor trei evrei cărora li s-a poruncit să se închine „chipului de aur pe care l-a înălțat împăratul Nebucadnețar” (Daniel 3:5) în Babilonul din vechime – este un simbol, un model, a ceea ce se va întâmpla când Babilonul spiritual, în zilele din urmă, va impune din nou închinarea la un „chip” cioplit (vezi Apocalipsa 13:15; 14:9; 16:2; 19:20; 20:4). Cât este de interesant că porunca pe care ar fi călcat-o cei trei tineri, porunca a doua (Exodul 20:4,5), a fost una dintre cele două porunci pe care această putere, descrisă ca încercând să „schimbe vremurile și legea” (Daniel 7:25), le-a modificat.

Care a fost cealaltă poruncă modificată? Desigur, porunca a patra, care, după cum am văzut și vom vedea iarăși, se află în inima închinării și va fi un aspect central în criza finală.

Studiu zilnic: Psalmii 8 – 14; Ellen G. White, *Rugăciunea*, capitolul 22 (în continuare, până la „Dumnezeu răspunde la rugăciunile pentru bolnavi”).

1. Peste ce are omul stăpânire?

2. Cu ce se fălește cel rău?

3. Ce plouă peste cei răi?

4. Cine mânca poporul cum mânca pâinea?

5. Când ne rugăm pentru cei bolnavi, cum trebuie să ne rugăm?

Privire generală

Studiul din această săptămână prezintă în contrast două sisteme religioase, simbolizate de femeia îmbrăcată în alb, din Apocalipsa 12, și de femeia îmbrăcată în stacojiu, din Apocalipsa 17. Contrastele descoperă diferența dintre aceste două sisteme. Primul sistem se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu, avându-L în centru pe Isus Hristos. Al doilea sistem se bazează pe rațiunea omenească, având în centru lideri religioși omenești. Contrastul este între adevăr și minciună, între mântuire prin har și mântuire prin fapte, între ascultare de poruncile lui Dumnezeu și supunere față de decretele omenești.

Vom identifica apoi caracteristicile Babilonului spiritual. Apocalipsa 17 descrie Babilonul ca pe o desfrânată care L-a părăsit pe soțul ei legitim, Isus Hristos. Ea stă pe o fiară de culoare stacojie, reprezentând puterea politică a acesteia. În loc să își ia autoritatea și puterea de la Isus și din Cuvântul Lui, Babilonul și le ia de la împărățiile acestei lumi. Ea le dă oamenilor un potir de vin plin de doctrine ciudate. La fel cum vinul adevărat afectează conștiința, rațiunea și judecata, doctrinele false ne afectează gândirea, ca să nu mai putem discerne clar adevărurile biblice.

În explorarea caracteristicilor spirituale ale Babilonului, ne vom concentra în mod special pe două trăsături. Prima trăsătură este aceea că, pentru a stabili care este adevărul divin, Babilonul se bazează pe înțelepciunea omenească și pe liderii omenești. Isus a spus: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine” (Ioan 14:6). Isus este originea întregului adevăr. Orice adevăr care vine din partea liderilor religioși trebuie să își aibă originea în Cuvântul lui Dumnezeu. A doua trăsătură pe care o vom studia în această săptămână este aceea că Babilonul spiritual este centrul oricărei idolatrii. În Vechiul Testament, idolii erau des întâlniți în închinarea babiloniană. Dar Isus ne cheamă să ne închinăm Lui direct, nu printr-un idol ca înlocuitor al Său. În această săptămână Îl vom descoperi pe Isus din nou, ca Liderul Suprem al bisericii Sale.

Comentariu

Apocalipsa 12:17, unul dintre principalele pasaje din studiul nostru din această săptămână, vorbește despre „rămășița seminței ei”. Concep-

tul rămășiței se găsește în întreaga Scriptură. Provine în mod special din Vechiul Testament. Există trei cuvinte ebraice care sunt folosite pentru „rămășiță”. Fiecare dintre acestea are propria nuanță de sens. Pot fi traduse în mod literal prin: „ceea ce scapă”, „cei care scapă”, „ceea ce rămâne”, „cei rămași” sau „a rămâne”.

Să analizăm pe scurt câteva exemple ale folosirii acestui cuvânt în Vechiul Testament: Familia lui Iosif, protejată în Egipt prin grija lui, este numită „sămânța vie”, tradusă literal ca „rămășița”. Ilie a strigat la Dumnezeu că era ultimul credincios rămas. Din nou este folosit aici cuvântul pentru „rămășiță”. Domnul a promis să lase o rămășiță credincioasă în Babilon, care să își aducă aminte de Dumnezeu și să Îi cinstească numele după întoarcerea din robie. *Comentariul biblic AZȘ* descrie conceptul de rămășiță în următoarele cuvinte: „«Rămășița» din vremurile VT este, prin urmare, alcătuită din generații succesive de israeliți – poporul ales al lui Dumnezeu. În mod repetat, majoritatea a căzut în apostazie, dar de fiecare dată a existat o «rămășiță» credincioasă – oameni care au devenit moștenitori exclusivi ai făgăduințelor sfinte, ai privilegiilor și ai responsabilităților legământului încheiat inițial cu Avraam și confirmat la Sinai. Această «rămășiță» a fost grupul ales oficial pentru care Dumnezeu a hotărât să Îl trimită pe Mesia și prin care Și-a propus să îi evanghelizeze pe păgâni; nu era alcătuit din persoane risipite, oricât de credincioase ar fi fost acestea, ci era o entitate instituțională, o organizație vizibilă a lui Dumnezeu pe pământ, având o însărcinare divină” („Notă adițională la capitoul 12”, *Comentariul biblic AZȘ*, vol. 7, p. 814).

Rămășița zilelor din urmă, din Apocalipsa, scapă de apostazia spirituală a acestei lumi, Îi rămâne credincioasă lui Dumnezeu, nu compromite adevărul biblic și se agață de Isus în criza finală a pământului. Conform cu Apocalipsa 12:17, „balaurul (Satana), mâniat (furios) pe femeie (biserica), s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, cu cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos”. Aici, Ioan ne descoperă că bătălia finală dintre Hristos și Satana vizează loialitatea față de Hristos și ascultarea de Legea Lui. Apocalipsa 13 subliniază cum acest conflict se intensifică, expunând strategia lui Satana. Fiara care se ridică din mare și fiara care se ridică din pământ își unesc forțele cu balaurul pentru a distruge poporul lui Dumnezeu. Apocalipsa 14 ne descoperă mesajul final al lui Dumnezeu în această controversă cosmică dintre bine și rău. Din nou, acest mesaj se încheie cu rămășița plină de credință a poporului lui Dumnezeu, care Îi păzește poruncile (Apocalipsa 14:12).

Taina Babilonului este descoperită

În contrast cu femeia în alb din Apocalipsa 12, un simbol al adevăratei biserici a lui Dumnezeu pe pământ, Ioan descrie în Apocalipsa 17 o femeie îmbrăcată în purpură și în stacojiu, care stă pe o fiară de culoare stacojie. Această femeie, simbolul unei uniuni între biserică și stat, are un nume, o taină inscripționată pe frunte: „Babilonul cel mare, mama curvelor și spurcăciunilor pământului.” Ellen G. White afirmă: „Primul înger din Apocalipsa 14 este urmat de al doilea, cu mesajul: «A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, care a adăpat toate neamurile din vinul mâniei curviei ei» (Apocalipsa 14:8). Termenul «Babilon» derivă din cuvântul «Babel» și înseamnă «confuzie». În Scriptură este întrebuintat pentru a desemna diferitele forme de religie falsă, sau apostată. În Apocalipsa 17, Babilonul este reprezentat printr-o femeie – metaforă folosită în Biblie ca simbol al unei biserici, o femeie castă reprezentând o biserică nepătată, iar o femeie desfrânată reprezentând o biserică apostată” (*Tragedia veacurilor*, p. 381).

În întreaga Scriptură, Babilonul îi reprezintă pe asupritorii poporului lui Dumnezeu. Babilonul este o cetate a rățăcirii, centrul apostaziei. Reprezintă răzvrătirea împotriva lui Dumnezeu și neascultarea de poruncile divine. Judecățile lui Dumnezeu asupra Babilonului din Vechiul Testament reprezintă judecățile Lui finale asupra lumii. Pentru poporul zilelor din urmă, istoria căderii Babilonului este plină de învățături. Să ne amintim că Babilonul a atacat Ierusalimul și a luat în robie mulți tineri, inclusiv pe Daniel. Cyrus, împăratul Răsăritului, a atacat în cele din urmă Babilonul și i-a eliberat pe robii evrei, permițându-le să se întoarcă în Ierusalim și să se închine adevăratului Dumnezeu.

Din nou, în vremea sfârșitului, poporul lui Dumnezeu va fi chinuit și persecutat de un asupritor religios numit Babilonul cel mare (Apocalipsa 17:5). Cartea Apocalipsa prezice că, într-o vreme de haos social, de crize politice, de dezastre naturale și de colaps economic, Isus va reveni ca să învingă puterile opresoare ale lumii și să își elibereze poporul. El va stăpâni veșnic. Poporul Lui va călători cu El prin spațiul infinit pentru a se închina în Noul Ierusalim.

Un contrast între cele două femei din Apocalipsa

- Femeia neprihănită, din Apocalipsa 12, este îmbrăcată în soare. Este împodobită cu slava neprihănirii lui Hristos. Femeia nelegiuită, din

Apocalipsa 17, este îmbrăcată în purpură și în stacojiu. Este împodobită cu rătăcirea și cu tradiția omenească.

- Femeia neprihănită are pe cap o cunună de stele. Este călăuzită în misiunea ei de învățăturile apostolilor. Femeia nelegiuită este împodobită cu aur, cu pietre prețioase și cu perle. Se bazează pe bogăția ei extravagantă și pe podoabele ei pentru a-i impresiona pe oameni și a-i determina să o urmeze.
- Femeia neprihănită are luna sub picioare. Ea își găsește puterea în Cuvântul profetic. Femeia nelegiuită stă pe o fiară de culoare stacojie. Ea își ia puterea de la stat sau de la puterile politice ale pământului.

Un lider uman sau un conducător divin?

Când împăratul Nebucadnețar stătea în templul său, pe tronul său împărătesc, vorbea ca un zeu. Poruncile lui erau considerate glas de Dumnezeu. În același fel, în ultimele zile ale istoriei pământului se va ridica un sistem biserică-stat (numit Babilonul spiritual) al cărui lider spiritual va pretinde că vorbește în numele lui Dumnezeu. Autoritatea lui va fi declarată ca fiind chiar cuvântul lui Dumnezeu. Apostolul Pavel demască această putere prin următoarele cuvinte: „Potrivnicul care se înalță mai presus de tot ce se numește «Dumnezeu» sau de ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu” (2 Tesaloniceni 2:4). Liderul Babilonului spiritual va pretinde că acest cuvânt poartă în sine autoritatea Dumnezeului cerului. Puterea papală se potrivește acestei descrieri.

Babilonul era centrul idolatriei

Babilonul era centrul închinării la idoli. Hristos ne invită să venim direct la El. Chipurile cioplite limitează capacitatea Duhului Sfânt de a imprima în mintea noastră gândurile veșniciei. Acestor chipuri le sunt adeseori atribuite sfințenia și omagiul care Îi aparțin numai lui Dumnezeu. Nu avem nevoie să venim la Isus prin intermedierea chipului unui sfânt. Isus este Mijlocitorul nostru, Marele nostru Preot.

Mai mult, „Babilonul” cuprinde și toate puterile religiilor apostate care s-au îndepărtat de învățăturile clare ale Cuvântului lui Dumnezeu.

Aplicație

Studiul din această săptămână este mai mult decât un discurs teoretic despre identitatea adevăratei bisericii și despre strategia lui Satana de a distruge poporul lui Dumnezeu. Există cel puțin trei lecții practice la care membrii grupei să se gândească:

- 1** Isus și Cuvântul Său sunt singurele noastre metode de protecție în criza care ne stă în față. Trebuie să fim ancorați în Isus și în Scripturi. Isus și Cuvântul Lui sunt apărarea noastră sigură, locul nostru de refugiu impenetrabil și siguranța noastră în criza care urmează. Această înțelegere conduce la câteva întrebări vitale: Este viața mea într-un tot ancorată în Hristos? Cum pot ști sigur? Mă bizui pe El în deciziile vieții de zi cu zi? Dacă nu, de ce? Este inima mea legată de lucrurile din ceruri, și nu de cele de pe pământ (Coloseni 3:1,2)? Ce pot face ca să îmi schimb prioritățile, dacă acestea nu sunt cele care trebuie?
- 2** Cu siguranță, apărarea noastră în criza care ne stă în față constă în a ne umple mintea cu Cuvântul lui Dumnezeu. Ni se spune că, în criza finală, „contrafacerea se va asemena atât de mult cu adevărul, încât fără ajutorul Sfințelor Scripturi va fi imposibil să se facă deosebire între ele. Orice afirmație și orice minune trebuie să fie verificate cu Biblia” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 593). O întrebare importantă este aceasta: „Îmi umplu eu zilnic mintea cu Cuvântul lui Dumnezeu și caut cu credincioșie călăuzirea Duhului Sfânt?” Gândește-te la câteva moduri de a petrece mai mult timp în studierea Cuvântului, în fiecare zi.
- 3** În pregătirea crizei viitoare, trebuie să recunoaștem că Babilonul a căzut și că, în final, biserica lui Hristos va birui. Ancorată în Hristos, cu mintea umplută de Cuvântul Său, biserica rămășiței va birui cu certitudine. Ce speranță minunată îți oferă acest gând, în lumina încercărilor care îți stau în față?

27 mai – 2 iunie

Amăgirile finale ale lui Satana

Sabat după-amiază

De memorat: „Sfințește-i prin _____: Cuvântul Tău este adevărul.” (Ioan 17:17)

Era una dintre acele dimineți superbe de septembrie, în Chicago. În timp ce soarele răsărea asupra Lacului Michigan și oamenii erau blocați în trafic, în drum spre muncă, pe Autostrăzile Kennedy și Eisenhower, iar copiii porneau pe drumul spre școală, a început să circule o poveste înfiorătoare care a semănat frica în inimile locuitorilor orașului Chicago. Oamenii se îmbolnăveau îngrozitor și unii chiar mureau la câteva ore după ce luau pastile de Tylenol. În urma testelor, s-a dovedit că fiecare capsulă conținea cianură de potasiu, o otravă mortală. O persoană bolnavă mintal modificase compoziția medicamentelor. Nici până astăzi nu s-a aflat cine a făcut lucrul acesta.

După cum am văzut, Apocalipsa ne avertizează că „locuitorii pământului” vor bea o poțiune mortală, numită „vinul Babilonului”. Acestea sunt doctrinele și învățăturile false care, la sfârșit, vor duce la moarte. Totuși, lumea nu este lăsată fără antidotul, protecția, împotriva acestei otrăvi spirituale: cele trei solii îngerești.

În studiul din această săptămână vom continua să analizăm nu numai amăgirile Babilonului, ci și planul lui Isus de a ne salva din ele și din moartea pe care, altfel, ar aduce-o asupra noastră.

3 iunie – Ziua Licuricilor

În contextul zilelor din urmă, Isus a rostit o avertizare plină de putere: „Căci se vor scula hristoși mincinoși și proroci mincinoși. Ei vor face semne și minuni ca să înșele, dacă ar fi cu putință, și pe cei aleși” (Marcu 13:22). Cine sunt „cei aleși”? Mai târziu, El spune: „El va trimite pe îngerii Săi cu trâmbița răsunătoare și vor aduna pe aleșii Lui din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la cealaltă” (Matei 24:31). Un pic înfricoșător, nu-i așa, când amăgirea zilelor din urmă va fi atât de mare încât până și cei aleși vor fi în pericol să fie înșelați?

1 Citește Apocalipsa 12:9. Pe cine înșală Satana? Cum înțelegem aceste cuvinte?

Evident, în zilele din urmă Dumnezeu va avea niște oameni credincioși, așa cum a avut de-a lungul secolelor. Totuși, exprimarea de aici arată cât de larg răspândită este amăgirea lui Satana.

2 Ce avertizare puternică avem în Proverbele 14:12?

Oamenilor li se spune adeseori să își urmeze conștiința pentru a hotărî singuri ce este corect și ce este greșit, ce este bine și ce este rău, și să trăiască în consecință. Dar Scriptura spune că suntem toți păcătoși, toți stricați (Ieremia 17:9, Romani 3:9-18), așa că încrederea în propriile sentimente este o modalitate aproape garantată ca, mai devreme sau mai târziu, să înțelegem greșit sau chiar să greșim. Mult rău a fost făcut de-a lungul vremii de către oameni care au fost convinși de dreptatea cauzei lor – oameni care au urmat calea care li s-a părut bună.

În schimb, noi trebuie să ne cufundăm în Cuvântul lui Dumnezeu și, din Cuvântul Lui, atunci când ne predăm Duhului Sfânt, să deosebim adevărul de rătăcire și binele, de rău. Lăsați în voia rațiunii noastre sau chiar a sentimentelor noastre, putem cădea foarte ușor pradă amăgirilor lui Satana.

Gândește-te la exemple de oameni care au acționat pe baza a ceea ce au crezut ei că este corect sau chiar a ceea ce au crezut că este voia lui Dumnezeu, dar au făcut lucruri rele. Ce putem învăța din aceste evenimente tragice?

3 Ce aluzii la spiritism găsești în Apocalipsa 16:13,14 și 18:2,23?

Expresii precum „locaș al dracilor” sau „duhuri de draci” ori „vrăjitorie” indică activitate demonică. Nu este de mirare că am fost avertizați că una dintre cele două mari rătăcirii ale zilelor din urmă va fi nemurierea sufletului (vezi Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 588).

Desigur, lucrul acesta este ușor de văzut astăzi. Chiar și în lumea creștină, ideea nemuririi sufletului este aproape o doctrină creștină principală. Mulți creștini cred că la moarte cei mântuiți se înalță în rai, iar cei pierduți coboară în iad. Cât de des, de exemplu, după moartea marelui evanghelist Billy Graham, am auzit: „Billy Graham este acum în siguranță în rai și în brațele iubitoare ale lui Isus” sau ceva asemănător? Acest tip de gândire este promovat tot timpul de la amvoane, în sălile de clasă și, mai ales, la înmormântări.

4 Citește Eclesiastul 9:5; Iov 19:25-27; 1 Tesaloniceni 4:16-17 și Apocalipsa 14:13. Ce învățături clare a oferit Dumnezeu poporului Său cu privire la viața de după moarte? În ce stă speranța noastră?

Unul dintre stâlpii de susținere ai amăgirii babiloniene este o falsă înțelegere asupra morții, care, având în centru ideea nemuririi sufletului, pregătește calea pentru influența amăgitoare a spiritismului. Dacă tu crezi că cei morți, într-un fel sau în altul, trăiesc și pot chiar să comunice cu noi, atunci cum poți să fii protejat de mulțimea rătăcirilor lui Satana? Dacă cineva despre care crezi că este mama sau copilul tău decedat ori o altă persoană dragă ți s-ar arăta brusc și ar începe să îți vorbească într-un fel cunoscut, cât de ușor ar fi să fii păcălit de simțurile tale? Lucrul acesta s-a întâmplat în trecut, se întâmplă în prezent și, cu siguranță, pe măsură ce ne apropiem de zilele din urmă, se va întâmpla din nou. Singura noastră protecție este să rămânem adânc înrădăcinați în ceea ce Biblia ne învață și să ne agățăm de adevărul biblic despre moarte – că este ca un somn, până la a doua venire a lui Isus.

Ce exemple de spiritism modern există în zilele noastre, în cultura românească? De ce ascultarea strictă de Cuvântul lui Dumnezeu este singura noastră scăpare?

Închinarea la soare era larg răspândită în Egipt, în Asiria, în Persia și, cu siguranță, în Babilon. În cartea sa *The Worship of Nature*, James G. Frazer face următoarea observație: „În Babilonia antică, soarele era venerat din vremuri străvechi” (volumul 1, p. 529). Poate părea surprinzător, dar uneori închinarea babiloniană la soare a influențat închinarea poporului lui Dumnezeu, în Vechiul Testament.

5 Ce au scris profeții despre influența venerării soarelui în Israel și în Iuda? (Ezechiel 8:16 și 2 Împărați 23:5,11; vezi și Romani 1:25)

Profetul Ezechiel, contemporan cu Daniel, vorbește despre unii oameni din poporul lui Dumnezeu care se închinau soarelui, cu fața spre răsărit și cu spatele spre Templul lui Dumnezeu. În loc să I se închine Celui care a creat soarele, ei se închinau soarelui.

În Apocalipsa 17, Ioan descrie o perioadă când principiile Babilonului, inclusiv închinarea la soare, aveau să intre în biserica creștină, într-o epocă a compromisiului. Convertirea întâmplătoare a lui Constantin, în prima parte a secolului al IV-lea, a fost un motiv de mare bucurie în Imperiul Roman. Constantin avea o afinitate puternică pentru închinarea la soare. Edward Gibbon, renumitul istoric, scrie: „Soarele era sărbătorit pretutindeni drept călăuzitorul și protectorul invincibil al lui Constantin” (*The History of the Decline and Fall of Roman Empire*, Londra: J.O. Robinson & Co, 1830, p. 12). În anul 321 d.Hr., Constantin a dat și prima „lege duminicală”. Acest edict susținea: „În venerabila zi a soarelui, magistrații și oamenii care locuiesc în orașe să se odihnească și toate atelierile să fie închise” (Edictul lui Constantin, 321 d.Hr.). Această lege nu îi forța pe toți supușii lui Constantin să păzească duminica, dar întărea păzirea acesteia în mintea populației romane.

În secolele următoare, împărații și papii au continuat, prin decrete de stat și prin concilii bisericești, să instituie duminica drept singura zi de închinare, așa cum este și astăzi, pentru majoritatea creștinilor. Ce exemplu grăitor al unui adevăr relevant: Chiar dacă majoritatea crede într-un anumit lucru și îl practică, nu înseamnă neapărat că lucrul acela este bun.

Privește în jur la cât de răspândită este închinarea de duminică în bisericile creștine. Ce învățăm despre cât de adânc pătrund înșelăciunile lui Satana? La fel ca în cazul teoriilor amăgitoare despre cei morți, care este singura ta ancoră sigură?

Mesajul celui de-al doilea înger din Apocalipsa 14 este: „A căzut, a căzut Babilonul.” În Apocalipsa 17, femeia identificată ca Babilonul spiritual, îmbrăcată în purpură și stacojiu, stă pe o fiară de culoare stacojie, trece potirul cu vin din mâna ei în mâinile celorlalți și îmbată lumea cu rățăcirile ei. Biserica și statul se unesc. Erezia primează. Demonii fac minuni pentru a-i înșela pe oameni. Lumea intră în conflictul final.

În același timp, poporul lui Dumnezeu este denigrat, ridiculizat, oprimat și persecutat, dar, în Hristos și prin puterea Duhului Sfânt, credincioșii rămân statornici în devotamentul lor. Toate puterile iadului și toate forțele răului nu pot să le distrugă loialitatea față de Hristos. Sunt în siguranță în El. El este „adăpostul și sprijinul nostru, un ajutor care nu lipsește niciodată în nevoi” (Psalmii 46:1).

Dumnezeu Își cheamă poporul de la sfârșitul timpului înapoi la credințioșia față de Cuvântul Lui. Isus S-a rugat: „Sfințește-i prin adevărul Tău” (Ioan 17:17). Nu opiniile sau tradițiile omenești, ci adevărul Cuvântului lui Dumnezeu este Steaua Polară care să ne călăuzească în această oră critică a istoriei pământului.

Iată o declarație remarcabilă a doctorului Edward T. Hiscox, autorul cărții *Standard Manual for Baptist Churches*. În 1893, el s-a adresat unui grup de sute de pastori baptiști și i-a șocat explicându-le cum a intrat duminica în biserica creștină:

„Ce păcat că [duminica] vine însemnată cu semnul păgânismului și creștinată cu numele zeului soare, apoi adoptată și sfințită de apostazia papală și lăsată ca moștenire sfântă protestantismului” (Edward Hiscox, la o conferință înaintea pastorilor din New York, 13 noiembrie 1893).

6 Citește Ezechiel 20:1-20. Care este esența mesajului profetic și cum se poartă Sabatul în această chemare la credințioșie?

Ezechiel 20 este un apel stăruitor ca Israel să se întoarcă de la practicile păgâne și să se închine Creatorului, în locul dumnezeilor lui falși – în acest caz, „idolii Egiptului”. În întreita solie îngerească, Dumnezeu face un apel asemănător de a ne închina Creatorului pentru că „a căzut Babilonul”. Și, după cum știm, Sabatul și păzirea acestuia cu credințioșie vor juca un rol important în evenimentele ultimelor zile.

Ce lecții extragem din ceea ce este scris în Ezechiel 20:1-20? (Vezi și 1 Corinteni 10:11.)

Femeia îmbrăcată în purpură și stacojiu, care stă pe o fiară de culoare stacojie, și-a dat potirul cu vin din mână în mână, iar lumea s-a îmbătat de doctrinele false ale Babilonului. Vorbind despre „vinul Babilonului”, Ellen G. White face următorul comentariu clar: „Ce este vinul acela? Doctrinele ei false. A dat lumii Sabatul cel fals, în locul Sabatului poruncii a patra, și a repetat minciuna pe care Satana i-a spus-o Evei în Eden – nemurirea naturală a sufletului” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 6 decembrie 1892). Aceste învățături eronate au înșelat milioane de oameni. Drept rezultat, Dumnezeu adresează poporului Său, înrădăcinat încă în rătăcire, un ultim apel, în zilele din urmă.

7 Citește Apocalipsa 18:4,5. Care este apelul lui Dumnezeu pentru mulțimile care se află încă în organizațiile religioase apostate?

După cum am văzut deja (dar merită repetat), mulți oameni din poporul lui Dumnezeu încă fac parte din organizații religioase care au compromis învățăturile biblice. Ei nu înțeleg adevărurile Scripturii. Apelul iubitor al lui Dumnezeu este unul direct: „Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu fiți loviți cu urgiile ei!” (Apocalipsa 18:4).

8 Compară 1 Ioan 3:4 cu Romani 14:23. Cum definește Biblia păcatul? Cum se armonizează între ele aceste pasaje biblice?

Păcatul este nesocotirea Legii lui Dumnezeu. Cineva poate asculta de Lege numai prin credința în puterea lui Hristos cel înviat. Noi suntem ființe umane slabe, firave, nesigure și păcătoase. Prin credință, atunci când Îl acceptăm pe Hristos, harul Lui plătește pentru păcatele noastre și ne întărește prezentul. El ne dă „harul și apostolia” pentru ascultare (Romani 1:5). Apelul Cerului pentru poporul Lui din bisericile care nu respectă Legea lui Dumnezeu este să iasă din ele prin credință. Apelul Lui pentru adventiștii din bisericile care păzesc Sabatul este să lepede toate încercările omenești egocentrice de a fi ascultători și să trăiască o viață duhovnicească prin credința în harul lui Hristos. Și, așa cum credințioșia lui Israel față de Lege (Deuteronomul 4:6) avea să fie un martor pentru lume, și credințioșia noastră față de ea poate să fie un martor care să-i călăuzească pe oameni afară din Babilon.

„«Babilonul cel mare» este numele prin care Inspirația face referire la întreita uniune religioasă alcătuită din papalitate, protestantismul apostat și spiritism. [...]

Termenul «Babilon» face referire la organizații și la liderii lor, nu neapărat la membrii acestora. Aceștia din urmă sunt numiți «ape mari» (Apocalipsa 17:1,15)” (*Comentariul biblic AZȘ*, vol. 7, pp. 851, 852).

„Satana îi va atrage pe oameni sub influența amăgirilor lui prin cele două mari erezii: nemurirea sufletului și sfințenia duminicii. În timp ce prima creează condițiile propice spiritismului, a doua creează o legătură de simpatie cu Roma” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 588).

Spiritele morților jucau un rol important în religia babiloniană. Babilonienii aveau o credință puternică în doctrina nemuririi sufletului. Credeau că la moarte sufletul intra în lumea spiritelor. Conceptul nemuririi sufletului este străin de învățăturile Scripturii. „Credința că sufletul își continuă existența după dezintegrarea trupului nu este [...] exprimată clar nicăieri în Sfânta Scriptură. [...] Credința în nemurirea sufletului a ajuns la evrei prin legăturile cu gândirea greacă, în special prin filozofia lui Platon, principalul ei reprezentant, care a fost condus la aceasta prin misterele orfice și eleusiene, în care perspectiva babiloniană și cea egipteană se amestecau într-un mod ciudat” (Kaufmann Kohler, *The Jewish Encyclopedia*, „Immortality of the Soul”, 1906).

Studiu zilnic: Psalmii 15 – 21; Ellen G. White, *Rugăciunea*, capitolul 22 (în continuare, până la „Rugăciunea pentru vindecare miraculoasă...”).

1. Ce anume era toată plăcerea lui David?

2. De a cui cale se ferea David?

3. Cine-i dă înțelepciune celui neștiutor?

4. Pe ce ne bazuim noi?

5. Ce trebuie să li se explice celor care se roagă pentru restabilirea sănătății?

Privire generală

Apocalipsa 14:8 anunță căderea Babilonului spiritual. Cum am văzut săptămâna trecută, Babilonul a fost asupritorul poporului lui Dumnezeu în Vechiul Testament. De aceea, Babilonul este un simbol potrivit pentru cetatea rătăcirii, centrul apostaziei și dușmanul adevărului. Săptămâna trecută am studiat și contrastul dintre femeia în alb, adevărata biserică a lui Isus, și femeia desfrânată, Babilonul. Am observat că sistemul religios fals denumit Babilon își preia autoritatea de la liderii religioși omenеști, și nu din Cuvântul lui Dumnezeu. Babilonul își ia puterea de la stat, nu de la Hristos. În conformitate cu obiceiurile multor religii false, Babilonul folosește idolii ca reprezentări ale divinității.

Vom studia cele două rătăcirii principale ale Babilonului: conceptul nemuririi sufletului și închinarea la soare. De-a lungul secolelor, religiile păgâne au crezut că sufletul este nemuritor. Această credință exista în Egipt, Asiria, Babilon, Medo-Persia, Grecia și Roma. Ideea nemuririi sufletului a intrat în biserica creștină încă din primele secole, împreună cu închinarea la idolii păgâni care erau prezentați sub o aparență creștină și venerați ca sfinți. A doua rătăcire, închinarea la soare, a intrat în biserica creștină tot relativ devreme, când liderii creștini au încercat să îi mulțumească pe păgâni și să-i facă să accepte mai ușor creștinismul. Pretinsa sfințenie a duminicii și nemurirea sufletului sunt două dintre cele mai mari amăgiri ale lui Satana din zilele din urmă.

Comentariu

Când apostolul Ioan a scris cartea Apocalipsa, cetatea antică a Babilonului fusese de mult distrusă. Ioan a scris Apocalipsa spre sfârșitul primului secol. Babilonul fusese cucerit de mezi și de perși în 539 d.Hr., cu mai mult de 600 de ani în urmă. Profetul Isaia a prezis soarta Babilonului: „El nu va mai fi locuit, nu va mai fi niciodată popor în el. Arabul nu-și va mai întinde cortul acolo și păstorii nu-și vor mai țărcai turmele acolo” (Isaia 13:20). De-a lungul secolelor, această profecie s-a dovedit adevărată. Alexandru cel Mare al Greciei a adus 10.000 de oameni în Babilon ca să îndepărteze ruinele și să reconstruiască cetatea. A murit în Babilon înainte să poată duce la îndeplinire proiectul. În urma morții lui, misiunea a fost abandonată. Cetatea zace în ruine de peste 2.500 de ani.

Prin urmare, Babilonul simbolic din Apocalipsa nu este, cu siguranță, cetatea antică a Babilonului. *Comentariul biblic AZȘ* descoperă clar identitatea spirituală a acestuia: „Babilonul, atât cel real, cât și cel mistic, a fost dintotdeauna recunoscut ca dușmanul tradițional al adevăratului Dumnezeu și al poporului Său. Așa cum este folosit în Apocalipsa, numele simbolizează toate organizațiile religioase apostate și pe cei care le conduc, din Antichitate până la sfârșitul timpului. [...] Această profetie a căderii Babilonului își găsește împlinirea în îndepărtarea, în general, a protestantismului de curăția și de simplitatea Evangheliei” (vol. 7, p. 830).

Această afirmație ne conduce la câteva întrebări importante: Care erau principalele trăsături ale Babilonului din Vechiul Testament? Au fost unele dintre practicile lui adoptate de către Biserica Catolică în primele secole după înălțarea lui Hristos?

Am observat deja în lecția de săptămâna trecută că idolii au fost aduși în biserică și introduși în închinarea creștină. În această săptămână, după cum am spus în introducere, ne vom concentra pe alte două răătăciri care au corupt Biserica Catolică în Evul Mediu: nemurirea sufletului și sfințenia duminicii. Ellen G. White face această declarație remarcabilă, legând între ele aceste două răătăciri gemene: „Satana îi va atrage pe oameni sub influența amăgirilor lui prin cele două mari erezii: nemurirea sufletului și sfințenia duminicii. În timp ce prima creează condițiile propice spiritismului, a doua creează o legătură de simpatie cu Roma. Protestanții din Statele Unite vor fi primii care vor întinde brațul peste prăpastie ca să prindă mâna spiritismului. De asemenea, ei vor trece peste abis pentru a da mâna cu puterea Romei și, sub influența acestei triple alianțe, această țară va merge pe urmele Romei, călcând în picioare libertatea de conștiință” (*Tragedia veacurilor*, p. 588).

Spiritismul

În întreaga carte Apocalipsa, spiritismul este una dintre ultimele amăgiri ale lui Satana pentru a uni lumea și a o conduce la ultimul conflict al istoriei între poporul lui Dumnezeu și forțele răului. Apocalipsa 16:14 declară: „Acestea sunt duhuri de draci, care fac semne nemaipomenite și care se duc la împărații pământului întreg, ca să-i strângă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului celui Atotputernic.” Apocalipsa 19:20 adaugă că aceia care au primit semnul fiarei au fost înșelați de aceste minuni sau semne înșelătoare și nemaipomenite, iar Apocalipsa

13 confirmă că Diavolul „amăgea pe locuitorii pământului prin semnele pe care i se dăduse să le facă în fața fiarei” (Apocalipsa 13:14). Conform cu Apocalipsa 18:2, Babilonul „a ajuns un locaș al dracilor, o închisoare a oricărui duh necurat”. Sub masca spiritismului, Satana va lucra cu „puteri mincinoase” și cu „toate amăgirile” (2 Tesaloniceni 2:9,10). Una dintre amăgirile lui finale va fi personificarea celor morți de către îngerii lui răi și denaturarea adevărului biblic, inclusiv a Sabatului.

Ellen G. White ne oferă acest tablou cutremurător a ceea ce va veni asupra celor care au acceptat minciuna nemuririi sufletului: „Doctrina despre starea conștiință a omului în moarte și, în special, credința că spiritele morților se întorc să le slujească celor vii au pregătit calea pentru spiritismul modern. Dacă morții sunt primiți în prezența lui Dumnezeu și a îngerilor sfinți și sunt privilegiați cu mult mai multe cunoștințe decât aveau înainte de a muri, de ce să nu se întoarcă pe pământ pentru a-i ilumina și îndruma pe cei vii? [...] Satana are puterea de a aduce înaintea oamenilor chipurile prietenilor lor decedați. Falsul este unul perfect. Înfațișarea familiară, cuvintele, tonul – toate sunt reproduse cu o precizie uimitoare. Mulți sunt încurajați la gândul că cei dragi sunt în ceruri și, fără să suspecteze vreun pericol, își pleacă urechea la «duhuri înșelătoare și [la] învățăturile dracilor»” (*Tragedia veacurilor*, pp. 551, 552).

Dacă ne mândrim cu cunoașterea adevărului biblic și credem că nu suntem în pericol în fața unor amăgiri atât de clare, am face bine să ne gândim din nou. Spiritismul modern se extinde dincolo de personificarea celor dragi ai noștri de către îngerii cei căzuți. (Advențiștii care cred în Biblie nu vor fi, în cea mai mare parte, înșelați de Beelzebul care apare la capătul patului lor, noaptea, cu chipul unei persoane dragi și de încredere care se ridică din mormânt cu o „lumină nouă” asupra Sabatului.) Spiritismul, în forma lui modernă, își găsește exprimarea într-un atac mai subtil, dar distrugător, asupra adevărului biblic.

Unul dintre principiile sale, care datează încă din vremea Grădinii Edenului, este minciuna fatală a șarpelui că oamenii vor fi ca Dumnezeu atunci când vor călca Legea Lui. Vedem acest principiu periculos re-ambalat de postmodernism și promovat prin apelul seducător: „Fă ce simți”, o respingere și un atac la adresa Legii lui Dumnezeu în sine. Acest sofism seducător subordonează caracterul imuabil al Legii lui Dumnezeu și suveranitatea ei capriciilor autorității omenești și toanelor culturii. Supusă autorității omenești, Legea lui Dumnezeu este lăsată fără nicio putere și fără caracterul ei obligatoriu pentru omenire. Re-

zultatul devastator este că autoritatea și Cuvântul lui Dumnezeu sunt subminate și nesocotite, în mare parte, în culturile noastre moderne.

Concluzia? Lui Satana nu îi pasă cum ne înșală cu puterile minci-noase ale spiritismului: fie printr-un atac ostentativ al unei „lumini noi” venite din partea unor rude „decedate”, fie printr-un asalt mai subtil asupra inspirației și autorității Cuvântului lui Dumnezeu – pentru el este totuna. Prin urmare, trebuie să ne îmbrăcăm cu toată armura lui Dumnezeu (Efeseni 6:10-18), rugându-ne pentru înțelepciune, ca să ne putem da seama chiar și de cele mai subtile amăgiri ale dușmanului nostru neobosit.

Atac asupra adevărului biblic

Iar acest aspect ne conduce direct la a doua mare rătăcire pe care Satana o va folosi pentru a înșela poporul lui Dumnezeu în zilele din urmă: învățătura falsă că Sabatul nu mai este valabil întrucât Legea lui Dumnezeu nu mai este obligatorie. Această ultimă rătăcire își găsește rădăcinile în Antichitate. Închinarea la soare se practica în culturile antice. Zeul babilonian suprem era Bel-Marduk. Era descris ca stând pe un tron din aur, într-un templu din aur, la o masă din aur. Era zeul-soare al dreptății, luminii, adevărului și autorității regale. *Encyclopedia Britannica* are un articol pătrunzător în care descrie influența zeului soare asupra civilizațiilor din vechime. Potrivit editorilor enciclopediei, oamenii din Antichitate credeau că „soarele este dătătorul luminii și al vieții pentru întregul univers; cu ochiul său atotvăzător, care nu se închide niciodată, el este cele care garantează cu strășnicie dreptatea; ținând cont de conexiunea aproape universală dintre lumină și iluminare sau culturalizare, soarele este o sursă de înțelepciune. [...] Aceste calități – suveranitatea, puterea binefăcătoare, dreptatea și înțelepciunea – sunt esențiale pentru orice grup religios de elită și, în acest context, descoperim o ideologie solară foarte dezvoltată. Regii conduceau prin puterea soarelui și pretindeau că sunt descendenți ai acestuia. Zeitățile solare, zeii care întruchipează soarele, sunt suverani și atotvăzători. Soarele este adeseori un prim atribut al zeului suprem sau chiar este identificat cu acesta” („Sun Worship: Religion”, *Encyclopedia Britannica*).

Babilonienii, alături de celelalte popoare păgâne, îl venerau cu evlavie pe regele soare Bel-Marduk. Sistemul religios al Babilonului de la sfârșitul timpului nesocotește Legea lui Dumnezeu cum a făcut-o și omo-

logul său antic. În primele secole, Biserica Romană a făcut un compromis pentru a veni în întâmpinarea culturilor păgâne din jurul ei. Pentru a se separa de evrei și a-i evangheliza pe păgâni, liderii bisericii și ai statului s-au unit să cinstească duminica, mai întâi ca o zi cetățenească de odihnă și apoi ca ziua oficială de închinare. De-a lungul secolelor Evului Mediu, sub auspiciile Babilonului, această biserică-stat, această alianță politico-religioasă, a înlocuit Cuvântul lui Dumnezeu cu tradițiile omenești. Închinarea la idoli a înlocuit închinarea directă la Isus. Adevărul biblic despre starea celor morți a fost înlocuit cu rătăcirea despre nemurirea sufletului. Sabatul a fost schimbat de la ziua a șaptea, sâmbăta, la ziua întâi, duminica. Părea că rătăcirea și falsitatea aveau să învingă. Dar ultima carte a Bibliei, Apocalipsa, a profetizat că Dumnezeu are să ridice o rămășiță a zilelor din urmă, care, mântuită prin har și prin puterea lui Hristos cel înviat, va trăi în ascultare evlavioasă și va proclama lumii mesajul Lui pentru zilele din urmă.

Aplicație

Meditează: Studiul din această săptămână a căutat să ne conducă să ne gândim serios la propria experiență spirituală. Dacă Diavolul va folosi spiritismul pentru a înșela milioane de oameni pentru că aceștia tânjesc după semne și minuni mai mult decât după adevărul Cuvântului lui Dumnezeu, este posibil ca și noi să putem fi înșelați, dacă experiența noastră spirituală se bazează pe sentimente și pe emoții? Vrem semne și minuni mai mult decât adevărul Cuvântului lui Dumnezeu? Iată câteva întrebări la care să mediteze membrii grupei tale în această săptămână, în timpul studiului și după încheierea acestuia:

- 1 Ce rol joacă emoțiile în experiența ta religioasă? Dacă emoțiile noastre ne îndeamnă pe o cale, iar Cuvântul lui Dumnezeu pe o alta, ce facem atunci? Sunt sentimentele vreodată o călăuză de încredere? Explică. Dacă te-ai confrunța cu apariția unei persoane dragi decedate, ce ai face? Mai important, care este singura ta apărare împotriva amăgirilor spiritismului din cultura în care trăiești?
- 2 Schimbarea Sabatului reflectă îndepărtarea de Cuvântul lui Dumnezeu. Amăgirile lui Satana sunt adeseori subtile. El este un strateg viclean. Este posibil să ne aflăm pe terenul periculos al compromisului în viața noastră? Dacă da, care ar putea fi acel compromis? Mai mult, care ți se par cele mai mari provocări cu care se confruntă biserica din zilele noastre în ceea ce privește compromisul?

3 Discutați următoarea declarație: „Satana va face minuni pentru a înșela; el va afirma supremația puterii lui. Biserica poate părea pe cale să cadă, dar nu va cădea. Va rămâne în picioare, în timp ce păcătoșii din Sion vor fi cernuți – neghina va fi separată de grâul prețios. Aceasta este o încercare grea, dar care trebuie să aibă loc. Doar cei care au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturiei lor se vor găsi printre credincioșii adevărați și loiali” (Comentariile Ellen G. White, *Comentariul biblic AZȘ*, vol. 7, p. 911). Ce elemente îți atrag atenția în acest pasaj?

Sigiliul lui Dumnezeu și semnul fiarei: Partea 1

De memorat: „Și am văzut un alt înger care se suia dinspre răsăritul soarelui și care avea _____.
El a strigat cu glas tare la cei patru îngeri cărora le fusese dat să vatăme pământul și marea, zicând: «Nu vătămați pământul, nici marea, nici copacii _____
pe fruntea slujitorilor Dumnezeului nostru!»” (Apocalipsa 7:2,3)

Pe măsură ce studiem evenimentele vremurilor din urmă cu privire la semnul fiarei, descoperim o idee crucială, și anume diferența între modul în care acționează Dumnezeu și modul în care o face vrăjmașul sufletelor.

După cum am văzut, chestiunile centrale din marea luptă dintre Hristos și Satana se concentrează asupra loialității, autorității și închinării. Profețiile care descriu puterea fiarei în Apocalipsa 13, cornul cel mic din Daniel 7 și „fiul pierzării” din 2 Tesaloniceni, toate vorbesc despre o putere care uzurpă autoritatea lui Dumnezeu, poruncește loialitate și introduce un sistem de închinare fals. Și face lucrul acesta folosind forța, constrângerea și, uneori, mita și răsplata – toate pentru a-i forța pe oameni la închinare.

În contrast, marea forță motivațională din Împărăția lui Dumnezeu este dragostea. În loc să se închine fiarei, poporul lui Dumnezeu își găsește bucuria și plăcerea în închinarea la El. Copiii Săi Îi sunt devotați pentru că știu cât de devotat le este El lor. Există un singur lucru care ne va împiedica să primim semnul fiarei la sfârșitul timpului – o dragoste pentru Isus atât de profundă, încât nimic să nu ne poată despărți de El.

În această lecție vom explora mai profund aceste teme.

După cum am văzut în Apocalipsa 14:7, Dumnezeu cheamă toți oamenii să I se închine Creatorului. Aceasta este solia primului înger. În Apocalipsa 14:8, Dumnezeu îi avertizează pe oameni cu privire la „Babilon”, un sistem religios fals care își are rădăcinile în Babilonul antic. Aceasta este solia celui de-al doilea înger.

În Apocalipsa 14:9,10, al treilea înger avertizează cu privire la închinarea la fiară. Îngerul declară cu voce tare: „Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu.”

1 Citește Apocalipsa 14:12. Care sunt cele două caracteristici ale poporului lui Dumnezeu din zilele din urmă și de ce ambele sunt importante?

Cuvântul grecesc pentru „răbdare” este *hupomone*, care s-ar traduce mai bine ca „rezistență statornică”. Dumnezeu va avea în zilele din urmă un popor care Îi va fi loial în fața opoziției și a persecuției acerbe. Prin harul Său, ei vor suporta totul cu o rezistență statornică, trăind o viață care Îl are în centru pe Dumnezeu, plină de har și de ascultare.

Închinarea la Creator (Apocalipsa 14:7) se află în directă opoziție cu închinarea la fiară (Apocalipsa 14:9) și își găsește exprimarea într-un popor care păzește poruncile lui Dumnezeu și are credința lui Isus (Apocalipsa 14:12). Acest conflict final care vizează ascultarea de Hristos sau ascultarea de fiară se învâрте în jurul închinării, iar Sabatul va fi în centrul acestei mari lupte dintre bine și rău.

2 Ce ne învață Romani 8:1-4; Efeseni 2:8-10 și Coloseni 1:29 despre rezultatele trăirii prin credință?

Trăind prin credință, primim harul Său și viața noastră este schimbată. Urmașii credincioși ai Mântuitorului nu vor avea doar credința „în” Isus, ci vor avea și credința „lui” Isus. Credința lor în vremurile din urmă va fi de aceeași natură cu cea a lui Isus și vor rămâne credincioși până la moarte așa cum a făcut Isus.

Cât de credincios ești în lucrurile mici? Ce ți-ar putea spune calitatea aceasta despre cum vei fi când va veni adevărata încercare? (Vezi Luca 16:10.)

- 3** Citește **Matei 27:45-50**. Ce ne învață lucrul acesta cu privire la ce a experimentat Hristos pe cruce? Ce a vrut Isus să spună atunci când L-a întrebat pe Dumnezeu pentru ce L-a părăsit și cum ne ajută această scenă să înțelegem ce înseamnă să avem „credința lui Isus”?

Atârnat pe cruce, învăluit în întuneric, purtând vina, rușinea și condamnarea pentru păcatele lumii și separat de simțământul dragostei Tatălui Său, Isus era dependent de relația pe care o avusese cu Tatăl Lui de-a lungul vieții Sale de până atunci. Aceasta înseamnă că, printr-o viață de dependență completă de Tatăl chiar în vremuri bune, Isus fusese pregătit pentru cele mai rele întâmplări, chiar și pentru cruce. Mântuitorul a avut încredere, chiar și atunci când toate circumstanțele din jurul Lui Îi cereau să Se îndoiască. Chiar și atunci când părea că Dumnezeu L-a uitat, Isus nu a renunțat.

„În mijlocul întunericului înspăimântător, în aparență uitat de Dumnezeu, Domnul Hristos a băut ultimele drojdii din cupa durerii omenești. În ceasurile acelea îngrozitoare, El S-a sprijinit pe dovezile acceptării Sale de către Tatăl, care I-au fost date mai înainte. [...] Prin credință, Domnul Hristos a fost biruitor” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 756).

Credința lui Isus este atât de profundă, atât de mare, încât toți demonii din univers și toate încercările de pe pământ nu o pot zgudui. Este o credință care are încredere atunci când nu poate vedea, crede când nu poate înțelege, se ține tare atunci când sunt puține lucruri de care să se țină. „Credința lui Isus” este ea însăși un dar pe care îl primim prin credință și care ne va ajuta să trecem prin criza care ne stă în față. Și totuși, nu este ceva ce apare de nicăieri. Poporul lui Dumnezeu învață să trăiască prin credință, zi după zi, acum. În vremuri bune, în vremuri rele, când Dumnezeu pare aproape ori departe – nu contează. „Cel neprihănit prin credință va trăi” (Galateni 3:11; vezi și Habacuc 2:4). Timpul pentru pregătire este acum. Fiecare încercare de acum, îndurată prin credință, poate aduce roade prețioase în viața noastră.

Gândește-te la o perioadă când viața părea să se destrame în jurul tău și tot ce aveai era credința ta. Ce lecții ai învățat? Ce anume din ce ai experimentat i-ar putea ajuta și pe alții care trec prin situații asemănătoare?

Profeția cu privire la semnul fiarei este despre intoleranță religioasă, un boicot economic, persecuție și, în cele din urmă, un decret de moarte. În mod surprinzător, este și un mesaj de încurajare. Chiar și în cele mai grele timpuri, Dumnezeu va avea grijă de poporul Lui, de cei care „păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” (Apocalipsa 14:12). Și, printre acele porunci, desigur, se găsește și porunca Sabatului zilei a șaptea.

Profeția despre semnul fiarei, din Apocalipsa 13, ne vorbește despre cel mai puternic atac din războiul lui Satana împotriva lui Dumnezeu. Prima lui strategie în această campanie este amăgirea. Apocalipsa 13 ne vorbește despre o vreme în viitor când Diavolul va lucra printr-o putere politico-religioasă pământească numită „fiara” și va recurge la forță.

Persecuția religioasă, desigur, nu este un lucru nou. A fost pe pământ încă de când Cain l-a ucis pe Abel pentru că fratele lui s-a închinat așa cum le ceruse Dumnezeu să se închine (vezi Geneza 4:1-8). Isus a spus că persecuția avea să li se întâmple chiar și credincioșilor din secolul întâi și că avea să continue de-a lungul veacurilor. „Va veni vremea”, a avertizat El, „când oricine vă va ucide să creadă că aduce o slujbă lui Dumnezeu” (Ioan 16:2; vezi și Matei 10:22, 1 Petru 4:12).

Profeția despre semnul fiarei este despre ultima verigă din acest lanț al nelegiurii. Asemenea persecuției din trecut, cea de acum urmărește să constrângă întreaga lume să se conformeze unui anumit set de credințe și unui sistem de închinare aprobat oficial.

4 Citește Apocalipsa 13:15-17. Cu ce se va confrunta poporul lui Dumnezeu de la sfârșitul timpului în timpul crizei finale?

Profeția spune că persecuția va începe cu sancțiuni economice. „Ni-meni să nu poată cumpăra sau vinde” dacă nu are „semnul acesta”. Când se va întâmpla lucrul acesta, o majoritate imensă va ceda. Oricine refuză va fi, în cele din urmă, condamnat la moarte.

Prin mici compromisuri în viața lor, Diavolul îi pregătește pe creștinii doar cu numele să primească semnul fiarei atunci când vor fi supuși testului final în viitor. Dragostea lui Dumnezeu pentru fiecare dintre noi ne va întări și ne va susține în vremurile tulburi care ne stau în față.

Citește Galateni 6:7-9. Deși nu este scris în contextul evenimentelor finale, de ce principiul expus aici este atât de relevant pentru chestiunile legate de semnul fiarei și de modul în care putem rămâne credincioși?

5 Citește Apocalipsa 13:1,2. De unde vine fiara și cine îi dă autoritatea?

Prima fiară din Apocalipsa 13 își primește puterea, scaunul de domnie și stăpânirea mare de la balaur. Apocalipsa 12:9 și Apocalipsa 20:2 îl identifică pe balaur ca fiind Satana. Satana este un vrăjmaș viclean și lucrează prin puteri pământești. Apocalipsa 12:3-5 spune că acest „balaur” – Diavolul – a încercat să distrugă „copil[ul] de parte bărbătească” de îndată ce Acesta S-a născut. Acest „copil de parte bărbătească” a fost mai târziu „răpit la Dumnezeu și la scaunul Lui de domnie”. Acest pasaj face referire, desigur, la Hristos. Dorindu-și să Îl distrugă pe copilul Hristos, Satana a lucrat prin Irod și prin Roma imperială. La sfârșitul vieții lui Isus, un guvernator roman, Pilat, L-a condamnat la moarte; un călău roman L-a pironit pe crucea dureroasă; un soldat roman L-a împuns cu o sulită; și soldații romani I-au păzit mormântul. Conform cu Apocalipsa 13:2, balaurul, Satana, lucrând prin Roma păgână, avea să-i lase scaunul lui de domnie fiarei care avea să se ridice.

„Deși în sens primar îl reprezintă pe Satana, într-un sens secundar balaurul reprezintă Imperiul Roman. [...] Puterea care a urmat Imperiului Roman și care a primit de la balaur «puterea lui, scaunul lui de domnie și o stăpânire mare» este, cu siguranță, Roma papală” (*Comentariul biblic AZȘ*, vol. 7, p. 817). Istoricul A.C. Flick explică faptul că „din ruinele Romei politice s-a ridicat marele imperiu moral, în «făptura uriașă» a Bisericii Romane” (*The Rise of the Medieval Church* [1900], p. 150, după cum este citat în *Comentariul biblic AZȘ*, vol. 7, p. 817).

6 Citește Apocalipsa 13:3 și Apocalipsa 14:4. Ce contraste găsești?

În contrast cu „tot pământul”, care urmează fiara, Dumnezeu va avea un popor care Îl „urmează pe Miel”. Ca întotdeauna, oamenii vor fi fie de o parte, fie de alta – fie de partea lui Isus, fie împotriva Lui. Și atunci, ca și acum, nu va exista o cale de mijloc, o poziție de neutralitate. A nu te dedica în mod hotărât lui Isus, înseamnă, în mod conștient sau nu, a te dedica celeilalte părți.

Citește Matei 10:22. Cât ești de pregătit să fii urât de toți și să rabzi până la sfârșit?

7 Citește Apocalipsa 13:4,5. Ce semne distinctive ale puterii fiarei descoperim în aceste versete?

Fiara din Apocalipsa este o putere religioasă apostată care se ridică din Roma păgână și crește, ajungând un sistem de închinare mondial. Conform cu Apocalipsa 13:5, este o putere care hulește. În Noul Testament, hula este echivalată cu asumarea drepturilor și prerogativelor lui Dumnezeu ca egal al Lui.

8 Citește Luca 5:18-26 și Ioan 10:33. Care sunt două aspecte ale hulei identificate în aceste versete?

Isus a fost acuzat de blasfemie de către liderii religioși ai vremii. În cazul lui Isus, acuzațiile erau nedrepte, pentru că El are toată puterea și toate prerogativele lui Dumnezeu – inclusiv dreptul de a ne ierta păcatele. Iar aceasta pentru că Isus este Dumnezeu. Sau, așa cum a exprimat-o El într-un mod atât de relevant: „De atâta vreme sunt cu voi și nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl. Cum zici tu dar: «Arată-ne pe Tatăl?»” (Ioan 14:9).

1 Timotei 2:5 ne învață că există un singur Mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos. În contrast, Biserica Romană ne învață că preotul este mijlocitorul între Dumnezeu și omenirea păcătoasă. Dar pentru că preotul însuși este o ființă umană păcătoasă, nu poate fi mijlocitorul nostru, pentru că și el are nevoie de mijlocitor. Hula este definită și ca pretenția unui om că este Dumnezeu sau că este înlocuitorul lui Dumnezeu. Iată numai două declarații din partea unor surse reprezentative ale Bisericii Catolice:

„Papa este atât de vrednic și de înălțat, încât nu este doar un om [...], este ca Dumnezeu pe pământ” (Lucius Ferraris, „Papa”, articolul 2 din *Prompta Bibliotheca* [1763], vol. 6, pp. 25-29).

Papa Leon al XIII-lea se lauda: „Noi [papii] ținem pe pământ locul Atotputernicului Dumnezeu” (*The Great Encyclical Letters of Pope Leo XIII* [New York: Benziger, 1903], p. 193).

Aceste afirmații devin și mai relevante atunci când înțelegem că termenul „anti”, ca în anti-Hrist, nu înseamnă întotdeauna „împotriva”, ci poate însemna și „în locul”. Prin urmare, anti-Hrist înseamnă și „în locul lui Hristos”. Ce hula!

„Încă de la începutul mării lupte din cer, scopul lui Satana a fost acela de desființa Legea lui Dumnezeu. Tocmai pentru a-și atinge acest obiectiv s-a revoltat împotriva Creatorului și, deși a fost expulzat din cer, a continuat același război pe pământ. Scopul urmărit în mod constant a fost acela de a-i induce în eroare pe oameni și a-i determina să calce Legea lui Dumnezeu. [...] Încercând să genereze dispreț față de poruncile divine, Satana a falsificat doctrinele Bibliei și, astfel, în credința a mii de oameni care pretind că se bazează pe Scriptură au fost strecurate erori. Ultimul mare conflict dintre adevăr și eroare nu este decât faza finală a unei îndelungi controversă cu privire la Legea lui Dumnezeu” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 582).

După cum am văzut, conceptul că Isus este Creatorul se află chiar în inima închinării în ziua Sabatului. Isus subliniază în mod constant importanța zilei al cărei „Domn” se proclamă (Matei 12:8; Marcu 2:28; Luca 6:5). Sabatul este o amintire veșnică a identității noastre. Ne amintește cine suntem ca ființe umane. Dă valoare fiecărei ființe omenești. Reîntărește în mod constant ideea că suntem ființe create și că Dumnezeu, Creatorul nostru, este vrednic de ascultarea și de închinarea noastră. De aceea Diavolul urăște Sabatul atât de mult. Este legătura de aur care ne unește cu Creatorul nostru și, de aceea, va juca un rol crucial în criza de la sfârșitul timpului.

Studiu zilnic: Psalmii 22 – 28; Ellen G. White, *Rugăciunea*, capitolul 22 (în continuare, până la final).

1. Cum descrie autorul, în Psalmul 22, starea în care a ajuns inima lui?

2. Cine se va ridica până la locul cel sfânt al Domnului?

3. Cui îi arată Domnul calea pe care trebuie să meargă?

4. Ce lucru dorea fierbinte David?

5. **Ce mijloace și ce avantaje să folosim pentru refacerea sănătății?**

Privire generală

Apocalipsa este o carte a contrastelor. Studiul din această săptămână discută despre sigiliul lui Dumnezeu și despre semnul fiarei. De-a lungul secolelor, Sabatul a fost un semn special al devotamentului față de Dumnezeu. Sabatul a descoperit că Dumnezeu este demn de închinare în calitatea Sa de Creator al universului. Semnul fiarei are de asemenea ca punct central închinarea. Satana a introdus un sabbat fals, prima zi a săptămânii, ca simbol al autorității sale. Conflictul final dintre Hristos și Satana se concentrează pe: „Cine este vrednic să conducă universul?” Pentru că Isus este Dătătorul vieții, El este demn de închinare. Satana înțelege că acest adevăr este unul dintre principalele aspecte ale marii lupte dintre bine și rău. Din acest motiv, el atacă Sabatul, simbolul autorității creatoare a lui Dumnezeu.

Datorită caracterului central al Sabatului în conflictul final, Legea lui Dumnezeu este principala vizată. În studiul din această săptămână vom explora chestiunile aflate în dispută în ultimul război al pământului. Apocalipsa 14:12 declară: „Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.” Rămășița lui Hristos de la sfârșitul timpului este umplută cu neprihănirea lui Isus, primită prin credință, care îi face pe cei aleși ai Săi capabili să păzească poruncile lui Dumnezeu.

Studiul nostru din această săptămână ne ajută, de asemenea, să identificăm clar puterea fiarei care se ridică din mare, din Apocalipsa 13. Vom descoperi că această putere, care uzurpă autoritatea lui Dumnezeu, își primește puterea de la balaur, sau Satana. Această fiară iese din ruinele Imperiului Roman și pretinde în dreptul său prerogativele lui Dumnezeu.

Comentariu

Rezumat: Cei care iau aminte la mesajele celor trei îngeri se îndepărtează de Babilon și de învățăturile lui false. În consecință, sunt lăudați pentru două lucruri – pentru ascultarea lor și pentru că au credința lui Isus (Apocalipsa 14:12). Ei așteaptă cu răbdare revenirea lui Isus, ceea ce nu este decât un alt mod de a spune că sunt statornici și neclintii în credința lor în Dumnezeu și în ascultarea de Legea Lui. Ei nu se

vor clătina. În *Gill's Exposition of the Bible* apare o declarație edificatoare: „Aici sunt cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu, și nu invențiile oamenilor și tradițiile antihristului, ci legile Evangheliei, așa cum au fost ele date inițial, fără nicio alterare sau falsificare; și care le păzesc pentru că ele au fost date de Dumnezeu – din dragoste pentru El și având în vedere slava Lui. Aceștia se diferențiază de închinătorii la fiară și au fost feriți de apostazie; ei sunt martorii [...] și rămășița seminței femeii, cu care balaurul a făcut război prin fiară” (*Comments on Revelation 14:12* [biblestudytools.com/commentaries/gills-exposition-of-the-bible/revelation-14-12.html]).

Salvată prin har, rămășița se distinge de închinătorii fiarei care iese din mare prin dragostea ei pentru Isus și prin ascultarea de poruncile Lui. Ei au credința lui Isus – atât credința în Isus, cât și calitatea credinței lui Isus, care îi face capabili să fie biruitori. Credința lor rezultă în ascultare și îi face capabili să stea în picioare când majoritatea oamenilor din această lume îngenunchează în fața puterii fiarei care iese din mare. A avea credința lui Isus înseamnă a-L avea pe Isus trăind în noi. Pe cruce, Isus a avut încredere în dragostea Tatălui Său atunci când nu a putut să simtă concret grija și preocuparea Tatălui pentru suferința Lui ca purtător al păcatelor lumii. Credința lui Isus, care trăiește în inimile noastre, ne face capabili să ne încredem în El în toate experiențele vieții.

Identificarea fiarei care iese din mare

Indiciile pentru identificarea fiarei care se ridică din mare, din Apocalipsa 13, sunt foarte clare. În studiul din această săptămână vom discuta trei dintre aceste semne distinctive ale fiarei din mare. Primul indiciu pe care îl găsim se referă la originea puterii ei. „Balaurul i-a dat [fiarei din mare] puterea lui, scaunul lui de domnie și o stăpânire mare” (Apocalipsa 13:2). Cine este acest balaur care îi dă fiarei care se ridică din mare puterea, tronul și stăpânirea?

Citim despre balaur în Apocalipsa 12. Apocalipsa 12:3-5 spune că acest „balaur” – Diavolul – a încercat să distrugă „copil[ul] de parte bărbătească”, de îndată ce S-a născut, iar acesta a fost apoi „răpit la Dumnezeu și la scaunul Lui de domnie”, o referire clară la Hristos. Balaurul este identificat clar în aceste versete: Cuvântul lui Dumnezeu ne spune direct că balaurul este Diavolul sau Satana (Apocalipsa 12:8,9). În spatele puterii fiarei care se ridică din mare se află nimeni altul decât vrăjmașul lui Dumnezeu și al omului. Dar Diavolul lucrează

prin agenți *omenești*. La fel cum Dumnezeu lucrează prin biserica Sa, Diavolul lucrează printr-o uriașă instituție religioasă coruptă, care a respins adevărul lui Dumnezeu și a întors spatele Legii Sale. Deși balaurul este *în primul rând* Satana, așa cum tocmai am aflat, acesta a fost atât de apropiat de Roma păgână, încât, *în sens secundar*, balaurul este și un simbol al Imperiului Roman (compară cu Daniel 7:7). Satana a folosit Roma păgână în încercarea lui de a-L distruge pe Isus la scurtă vreme după nașterea Acestuia (Matei 1:1-20). Mai târziu, Satana a folosit Roma păgână pentru a-L crucifica pe Hristos:

Un guvernator ROMAN, Pilat, L-a condamnat pe Hristos la moarte: **Matei 27:2,17-26.**

Un călău ROMAN L-a pironit pe crucea îngrozitoare: **Matei 27:27,35.**

Un soldat ROMAN I-a străpuns inima cu o suliță: **Ioan 19:34.**

Un sigiliu ROMAN a fost pus pe mormântul Lui: **Matei 27:66.**

O garnizoană ROMANĂ I-a păzit mormântul: **Matei 27:62-65.**

Mai târziu, prin Roma păgână, balaurul a dat fiarei din mare locul sau tronul său. Această împuternicire a avut loc atunci când împăratul roman Constantin a decis să mute capitala de la Roma la Constantinopol, în Turcia zilelor noastre, lăsând un vid de putere în fosta cetate de tron a cezarilor, cetatea imperială a Romei.

„Retrăgându-se spre est, [Constantin] a lăsat calea deschisă episcopilor Romei.” „Papalitatea nu este decât «fantoma» răposatului Imperiu Roman, stând încoronată pe «mormântul lui»” (Arthur P. Stanley, *Lectures on the History of the Eastern Church* [New York: Charles Scribner's Sons, 1862], p. 305). Astfel, puterea fiarei care se ridică din mare, în Apocalipsa 13, este sistemul religios papal. Trebuie să ne amintim aici că vorbim despre un sistem, nu despre membrii individuali ai acelui sistem. Fiara care se ridică din mare nu este o persoană, ci o organizație religioasă falsă.

Al doilea indiciu pe care ni-l oferă Apocalipsa 13 despre identitatea fiarei din mare se aseamănă mult cu primul. Puterea care se ridică din Roma este una care poruncește închinarea. Este o putere religioasă. Apocalipsa 13:3,4 declară că „tot pământul se mira după fiară. [...] Și au început să se închine fiarei”. Organizația descrisă aici este și o putere religioasă care se transformă într-un sistem universal de închinare.

Această observație ne conduce la al treilea indiciu pe care Apocalipsa 13 ni-l oferă pentru identificarea fiarei din mare: hula (vers. 5 și 6).

Ce este hula, conform Bibliei? Au existat două ocazii în care Domnul Isus a fost acuzat pe nedrept de hulă, oferindu-ne astfel două exemple biblice a ceea ce înseamnă hula: (1) dacă un om afirmă sau pretinde că este Dumnezeu ori își arogă privilegiile și prerogativele lui Dumnezeu și (2) dacă un om pretinde că are puterea de a ierta păcatele. În cazul lui Isus, acuzațiile erau nedrepte pentru că El chiar era, și este în continuare, Dumnezeu și are toate prerogativele și toată puterea lui Dumnezeu – inclusiv dreptul de a ne ierta păcatele (vezi Ioan 10:33, Luca 5:21).

Biserica Romană are două trăsături distinctive pe care Biblia le numește hulă. Una este pretenția că are puterea să ierte păcatele. A doua este rolul pe care și-l asumă papalitatea – acela de Dumnezeu pe pământ.

Isus este adevăratul nostru Preot și numai El ne poate ierta păcatele. Este adevărat că nu suntem suficient de neprihăniți ca să venim înaintea lui Dumnezeu. Avem nevoie de un mijlocitor. Vestea incredibil de bună este că avem un mijlocitor, pe Isus Hristos. Scriptura ne învață că El este „singur[ul] mijlocitor între Dumnezeu și oameni” (1 Timotei 2:5).

Cât despre modul în care Biserica Romană împlinește a doua definiție biblică a hulei, să ne uităm la o declarație clară din statutul papei, dintr-o sursă catolică reprezentativă: „Papa este atât de vrednic și de înălțat, încât nu este doar un om, ci este ca Dumnezeu și vicarul lui Dumnezeu. [...] Prin urmare, papa este încoronat cu o triplă coroană: ca Împărat al cerului, al pământului și al locurilor de jos, [...] Rege al regiilor [...] căruia i-au fost încredințate de către atotputernicul Dumnezeu îndrumări [...] ale Împărăției cerești (Lucius Ferraris, „Papa”, articolul 2 din *Prompta Bibliotheca* [„Handy Library”], [Veneția, Italia: Gaspar Storti, 1772], vol. 6, pp. 26–29).

Cartea Apocalipsa Îl înalță pe Isus, identifică poporul lui Dumnezeu din zilele din urmă și descoperă caracteristicile distinctive ale fiarei, pentru a putea fi pregătiți pentru conflictul care ne stă în față.

Aplicație

Meditează: Uneori, unor oameni li se poate părea un pic dură și nedreaptă condamnarea de către Dumnezeu a unei organizații religioase care a făcut mult bine în lume, prin școlile și spitalele ei sau prin slujirea ei umanitară. Întrebarea esențială care se pune nu este dacă această organizație a făcut vreun bine, ci: Este această organizație credincioasă lui Isus și învățăturilor Scripturii? Ce se află în spatele influenței ei mondiale? Conduce ea lumea la unirea bisericii cu statul, așa

cum prezice profeția? Cartea Apocalipsa descoperă că, sub auspiciile Romei, libertățile noastre religioase vor fi limitate, va fi promulgat un boicot economic și, în cele din urmă, poporul lui Dumnezeu va experimenta asuprirea, întemnițarea și moartea.

Propune-le membrilor grupei tale să citească și să discute următoarele trei idei esențiale din studiul nostru din această săptămână:

- 1 Fii atent la ce se întâmplă în lumea noastră.** Profețiile din Apocalipsa prezic că va apărea o uniune politico-religioasă. Chiar înainte de a merge la cruce, Isus le-a spus ucenicilor Săi: „Vegheați dar, pentru că nu știți în ce zi va veni Domnul vostru” (Matei 24:42). La ce Se referă Isus când ne spune să veghem? În termeni practici, cum facem lucrul acesta?
- 2 Fii pregătit.** Timpul să ne pregătim pentru criza finală a pământului este acum. În general, o criză nu dezvoltă caracterul, o criză descoperă caracterul. Acum este timpul să ne întărim „în Domnul și în puterea tăriei Lui” (Efeseni 6:10). Gândește-te la o criză prin care ai trecut de curând. Ce ți-a descoperit despre tine? Ce domenii trebuie să îmbunătățești în experiența ta cu Dumnezeu, ca rezultat al acelei descoperiri de caracter? Cum ne pregătim pentru revenirea lui Hristos?
- 3 Fii activ.** Isus a spus: „Și-Mi veți fi martori...” Dacă a existat vreodată un timp pentru a fi activi în a împărtăși cu cei din jur dragostea lui Dumnezeu, Cuvântul Său și mesajul Său pentru sfârșitul istoriei lumii, acel timp este astăzi. Care sunt câteva moduri prin care poți face acest lucru în săptămâna care urmează?

10 – 16 iunie

Sigiliul lui Dumnezeu și semnul fiarei: Partea a 2-a

Sabat după-amiază

De memorat: „Cine duce pe alții în robie _____.
Cine ucide cu sabia _____.
Aici este răbdarea și credința sfinților.” (Apocalipsa 13:10)

În secolul al XV-lea, Văile Piemontului, aflate sus în Alpii din nordul Italiei, erau căminul valdenzilor, un popor hotărât să rămână credincios Bibliei. Din cauza loialității lor statornice față de Hristos, au fost puternic persecutați. În 1488 d.Hr., valdenzii din Valea Loyse au fost uciși cu brutalitate de Biserica Romană pentru credința lor.

Un alt val de persecuție a venit în secolul al XVII-lea, când ducele de Savoy a trimis în zonă 8.000 de soldați și a cerut populației locale să îi adăpostească în casele lor. Aceasta nu era decât o strategie pentru a le oferi soldaților acces ușor la victimele lor. Pe 24 aprilie 1655, la ora 4:00 dimineața, a fost dat semnalul pentru începerea masacrului. De data aceasta, numărul morților s-a ridicat la peste 4.000.

Din păcate, istoria se repetă adesea. La fel ca persecuțiile din trecut, cea care urmează are scopul de a-i forța pe toți să se conformeze unui anumit set de credințe și unui sistem de închinare aprobat oficial. Ca întotdeauna însă, Dumnezeu va avea un popor care nu va capitula.

17 iunie – Ziua refugiaților

După cum am studiat deja, puterile fiarei din Apocalipsa 13 și 14 reprezintă un sistem mondial de închinare falsă. Însă nu este doar atât.

1 Citește Apocalipsa 13:5; 12:6,14 și Daniel 7:25. Cât de mult avea să domine această putere peisajul religios în secolele anterioare?

Fiara avea să rămână în istorie pentru o perioadă clar specificată. În profețiile simbolice temporale, o zi profetică înseamnă un an literal. În Numeri 14:34 citim: „un an de fiecare zi” – aplicând principiul biblic de numărare a unei zile pentru un an. Și din nou, în Ezechiel 4:6, Dumnezeu spune: „îți pun câte o zi pentru fiecare an”. Acest principiu s-a dovedit corect în mod repetat în interpretarea profețiilor biblice, cum este cazul celor șaptezeci de săptămâni din Daniel 9:24-27. Calculând perioada menționată în Apocalipsa 13:5, de 42 de luni, cu 30 de zile într-o lună, ajungem la o perioadă de 1.260 de zile profetice sau ani literali. Calendarele din vechime aveau de obicei 360 de zile într-un an.

În secolul al IV-lea, împăratul roman Constantin a legalizat creștinismul în imperiu. Când și-a mutat capitala în Bizanț, în 330 d.Hr., pentru a uni partea de răsărit a imperiului cu cea de apus, el a lăsat la Roma un vid de conducere. Atunci, papa a umplut acest vid. El a devenit nu numai un lider religios puternic, ci și o forță politică de temut în Europa. În 538 d.Hr., Iustinian, împăratul roman, i-a acordat în mod oficial episcopului roman rolul de apărător al credinței. Biserica medievală a exercitat o mare influență din anul 538 d.Hr. până în anul 1798 d.Hr., incluzând aici persecuțiile îngrozitoare menționate la începutul acestui studiu. Generalul lui Napoleon, Berthier, l-a luat pe papa prizonier în 1798 d.Hr., exact când se împlinea profeția.

Lovitura dată astfel papalității a fost una serioasă, dar, conform cu Apocalipsa 13:12, rana de moarte avea să fie vindecată, iar lumea avea să audă multe din partea acestei puteri – mult mai multe.

Gândește-te cât de uimitoare este profeția biblică și cum Dumnezeu ne dezvăluie prin ea evenimentele viitoare. Astfel, ne putem încrede în promisiunile lui Dumnezeu, chiar și în cele pe care nu le vedem încă împlinite?

2 Reține profeția din 2 Tesaloniceni 2:3,4,9-12. Ce semne distinctive ne oferă pentru identificarea fiarei, a puterii antihristului?

Apostolul Pavel avertizează comunitatea creștină cu privire la o „lepădare” de adevărul Cuvântului lui Dumnezeu. El este îngrijorat în legătură cu semințele apostaziei, prezente deja în biserica Noului Testament, care aveau să înflorească în secolele următoare, înainte de a doua venire a lui Hristos. O evanghelie falsă avea să intre în biserică, distorsionând Cuvântul lui Dumnezeu.

Satana este cel care se află în spatele acestei apostazii. El este adevăratul „om al fărădelegii” care dorește să se înalțe „mai presus de tot ce se numește «Dumnezeu» și stă în „Templul lui Dumnezeu” (2 Tesaloniceni 2:4). Dar „marele amăgitor” lucrează prin agenți omenești, pentru a-și îndeplini scopurile. Identificarea caracteristicilor din Daniel și din Apocalipsa descoperă că, de fapt, cornul cel mic din Daniel 7, fiara din Apocalipsa 13 și 14 și „omul fărădelegii” din 2 Tesaloniceni 2 reprezintă aceeași entitate.

Comentariul biblic AZȘ notează astfel: „O comparație cu profeția lui Daniel despre puterea hulitoare care urmează Romei păgâne [...] și cu tabloul lui Ioan cu privire la fiara care seamănă cu un leopard [...] dă pe față multe asemănări între cele trei descrieri [cornul cel mic, puterea fiarei și omul fărădelegii]. Aceasta duce la concluzia că Daniel, Pavel și Ioan vorbeau despre aceeași putere, [...] papalitatea” (vol. 7, p. 271).

Este extrem de important să ne amintim că profeția biblică descrie un sistem religios care a compromis Cuvântul lui Dumnezeu, a înlocuit Evanghelia cu tradițiile omenești și s-a îndepărtat de adevărul biblic. Aceste profeții sunt date de un Dumnezeu incredibil de iubitor pentru a-și pregăti poporul pentru venirea lui Isus. Ele sunt o mustrare împotriva unor organizații religioase care s-au îndepărtat de Cuvântul lui Dumnezeu, deși nu neapărat și împotriva oamenilor din ele (vezi Apocalipsa 18:4). Mesajul nostru este despre un sistem care a înșelat milioane de oameni. Deși amăgiți, acești oameni sunt mult iubiți de Hristos. De aceea, trebuie să îi tratăm ca atare.

„Tot ce voiți să vă faceă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel; căci în aceasta sunt cuprinse Legea și Prorocii” (Matei 7:12). Cum aplicăm acest principiu atunci când avem de-a face cu puterile fiarei descrise în Apocalipsa 13 și 14?

Sondajele descoperă o profundă lipsă de încredere a cetățenilor lumii în instituții și în guverne. Milioane de oameni se întreabă: „Există cineva capabil din punct de vedere moral să conducă lumea?” Profetiile din Apocalipsa identifică puterea fiarei ca fiind aceea care, sub auspiciile unei uniuni religioase/politice, va fi văzută ca puterea capabilă să facă lucrul acesta.

3 Citește Apocalipsa 17:12-14. Cum descrie Ioan scenele finale din istoria pământului? Ce contrast puternic vezi aici?

În acest pasaj, Ioan evidențiază trei idei principale. În primul rând, puterile politice au „același gând” și „dau fiarei puterea și stăpânirea lor”. În al doilea rând, acest conglomerat al rățcirii se va război cu Isus, Mielul. În al treilea rând, în ultimul război al pământului, Hristos și urmașii Săi ies biruitori. Fiara nu învinge; Isus, da.

Te-ai întrebat vreodată ce strategie ar putea folosi Diavolul pentru a uni națiunile? Istoria se repetă adesea. Descoperim lecții valoroase din căderea Imperiului Roman. Când invaziile germanice din nord amenințau Europa de Vest, împăratul roman Constantin s-a întors către religie. Autoritatea bisericii, combinată cu puterea statului, a devenit chiar instrumentul de care Constantin avea nevoie. Întărirea continuă a sfințeniei duminicii, în secolul al IV-lea, a fost o mișcare politică și religioasă calculată, care urmărea să unească imperiul într-o perioadă de criză. Constantin voia ca imperiul lui să fie unit, iar Biserica Romană îl voia „convertit”. Renumitul istoric Arthur Weigall declară clar lucrul acesta: „Biserica a sfințit duminica [...] în mare parte pentru că ea era sărbătoarea săptămânală a soarelui; pentru că exista o politică creștină clară de a prelua sărbătorile păgâne îndrăgite de popor prin tradiție și de a le da o semnificație creștină” (*The Paganism in Our Christianity* [New York: G.P. Putnam's Sons, 1928], p. 145).

Într-o perioadă de mare strâmtorare, când întreaga lume va fi speriată, rănită și înfricoșată, oamenii vor avea o nevoie disperată de cineva care să le aducă stabilitate și protecție. Așa s-a născut tirania în trecut și nu avem niciun motiv să credem că nu s-ar întâmpla din nou. Conform profeției, ceva va produce aceste evenimente finale.

E greu de spus cum se vor desfășura aceste lucruri, dar lumea a văzut deja cum se pot produce rapid schimbări importante. Chiar dacă nu știm detalii legate de ce va veni, trebuie să fim pregătiți pentru orice.

4 Compară Apocalipsa 14:9 cu Apocalipsa 14:12. Unde este pus semnul fiarei? (Vezi Deuteronomul 6:8; 11:18.) Care sunt două caracteristici care deosebesc poporul lui Dumnezeu de cei care primesc semnul fiarei?

Un grup se închină fiarei, iar altul păzește poruncile lui Dumnezeu (care includ a patra porunca, cea pe care puterea fiarei a căutat să o schimbe) și are credința lui Isus. Acesta este contrastul. Lucrând prin fiara care se ridică din mare și prin cea care se ridică din pământ, Diavolul încearcă să submineze autoritatea lui Dumnezeu atacând inima închinării, și anume Sabatul. Semnul fiarei este pus fie pe mână, fie pe frunte. Fruntea este un simbol al minții, unde se află conștiința, rațiunea și judecata; mâna, în contrast, este un simbol al acțiunilor și al faptelor.

Vine ziua, posibil mai devreme decât credem, când vor fi date legi care ne vor îngădi libertatea religioasă. Cei care urmează în mod conștient Cuvântul lui Dumnezeu și țin adevăratul Sabat al Domnului vor fi etichetați ca oponenți ai unității și ai binelui societății.

„Cei care respectă Sabatul biblic vor fi declarați dușmani ai legii și ordinii, care dau la o parte restricțiile morale ale societății, provocând anarhie și decădere și atrăgând pedepsele lui Dumnezeu asupra pământului. [...] Ei vor fi acuzați de lipsă de loialitate față de stat” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 592).

Biserica Romană pretinde că duminica este „semnul” autorității ei ecleziastice. „Desigur, Biserica Catolică afirmă că schimbarea a fost făcută de ea. [...] Iar aceasta este un semn al puterii și al autorității ei ecleziastice în chestiuni religioase” (*The American Catholic Quarterly Review*, ianuarie 1883).

Apocalipsa prezice că, în viitor, într-o perioadă de criză internațională, lumea noastră se va confrunta cu o transformare politică, socială, religioasă și morală radicală, în care va fi impusă păzirea duminicii, care apoi va deveni „semnul fiarei”. Nu ne-a fost descoperit modul în care aceste lucruri se vor desfășura. Scriptura ne oferă numai o descriere generală, dar suficientă pentru a ne arăta că punctul culminant al marii lupte va fi problema închinării – fie la fiară, fie la Creator – și că Sabatul zilei a șaptea va juca un rol esențial.

Omenirea a fost întotdeauna împărțită între cei care sunt de partea lui Dumnezeu și cei care sunt de partea lui Satana. De ce nu poate exista o cale de mijloc? Cum putem ști sigur de a cui parte suntem?

Chiar acum, poate, se pregătește scena pentru această persecuție iminentă. Pe 6 iunie 2012, papa Benedict al XVI-lea a făcut un apel urgent în fața a mai mult de 15.000 de oameni adunați în Piața Sfântul Petru din Roma – că duminica trebuie să fie o zi de odihnă pentru toată lumea, pentru ca oamenii să fie liberi să fie cu familiile lor și cu Dumnezeu. „Apărând duminica, apărăm libertatea umană.” Lucrul acesta nu echivalează, desigur, cu a le cere altora să țină această zi în opoziție cu Sabatul biblic, dar arată că ideea duminicii ca „zi de odihnă” este, cu siguranță, o problemă reală. Mai devreme sau mai târziu, vor fi date legi, iar cei care urmează cu conștiinciozitate Cuvântul lui Dumnezeu și păzesc adevăratul Sabat vor fi etichetați drept inamici ai intereselor societății.

În această perioadă de criză, aceia care fac parte din poporul lui Dumnezeu, prin harul și prin puterea Lui, vor rămâne tari în convingerile lor de a-L urma. Nu vor ceda presiunii. În contrast cu semnul fiarei, ei vor primi pecetea lui Dumnezeu.

Pecetele erau folosite în vremurile străvechi pentru a atesta autenticitatea documentelor oficiale. Ne-am aștepta să găsim sigiliul lui Dumnezeu inclus în Legea Sa. Sigiliile din vechime erau un semn distinctiv personalizat.

5 Citește **Exodul 20:8-11**. Ce elemente ale unui sigiliu găsești în porunca Sabatului? Cum se diferențiază porunca Sabatului de celelalte porunci?

Porunca a patra conține trei elemente ale unui sigiliu autentic. Mai întâi, numele celui căruia îi aparține sigiliul: „Domnului Dumnezeului tău” (Exodul 20:10). Apoi, titlul acestuia: Domnul care „a făcut” (Exodul 20:11) sau Creatorul. Și, în al treilea rând, teritoriul lui: „cerurile, pământul și marea și tot ce este în ele” (Exodul 20:11). Conform cu Apocalipsa 7:1-3, pecetea lui Dumnezeu este pusă numai pe fruntea noastră, un simbol al minții, al voinței. Isus ne respectă libertatea de alegere. El ne invită să Îl lăsăm să ne modeleze mintea prin Duhul Său cel Sfânt, ca să nu fim îndepărtați de ancora credinței noastre în Cuvântul lui Dumnezeu (Efeseni 4:30). Înțelegem că sunt credincioși cei care „păzesc poruncile lui Dumnezeu și [au] credința lui Isus (Apocalipsa 4:12), iar în acele porunci este inclusă și porunca a patra, cea schimbată de puterea fiarei.

Ce condiții poți vedea dezvoltându-se în zilele noastre care ar putea duce la restrângerea libertății religioase? Ce obstacole rămân în continuare?

„Când protestantismul va întinde mâna peste abis, pentru a prinde mâna puterii romane, când ea va întinde mâna peste abis pentru a da mâna cu spiritismul, când, sub influența acestei întreite uniri, țara noastră [Statele Unite ale Americii] va respinge orice principiu al Constituției, ca o conducere protestantă și republicană, și va face legi pentru propagarea falsurilor și înșelăciunilor papale, putem cunoaște că a venit timpul pentru lucrarea prin minuni a lui Satana și că sfârșitul este aproape” (Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 5, p. 451).

„Avem tendința să trecem cu vederea faptul că duminica este ziua de închinare a forțelor opozante [...], în desfășurarea cărții Apocalipsa. Duminica este un simbol extrem de important, care descoperă viclenia și sofismul incredibil al balaurului. [...] Balaurul a căutat să uzurpe locul lui Dumnezeu în univers, prezentându-se ca adevăratul obiect al închinării și susținând că *Legea* lui Dumnezeu este nedreaptă – că ar trebui schimbată. Balaurul a schimbat *Legea* într-un punct esențial al Decalogului, acolo unde Dumnezeu este identificat drept Creator și Răscumpărător, singurul demn de închinare (Exodul 20:8-11; Deuteronomul 5; cf. Apocalipsa 4:11; 5:9,13,14). Schimbarea Legii exprimă nu numai ura balaurului față de voia lui Dumnezeu (*Legea*), ci și încercarea lui de a-I lua locul lui Dumnezeu devenind obiectul închinării” (Ángel Manuel Rodriquez, *The Closing of the Cosmic Conflict: Role of the Three Angels' Messages*, pp. 53, 54 – manuscris nepublicat).

Studiu zilnic: Psalmii 29 – 35; Ellen G. White, *Rugăciunea*, capitolul 23 (până la „Mărturisirea trebuie să fie specifică”).

1. Ce zicea David când îi mergea bine?

2. La ce vreme să se roage oamenii evlavioși?

3. Cine nu duce lipsă de niciun bine?

4. Unde promitea David că o să-L laude pe Domnul?

5. **Îi putem ierta și înțelege pe cei care nu își mărturisesc greșeala?**

Privire generală

Biblia este un tot unitar. Tema marii lupte dintre bine și rău trece ca un fir roșu prin paginile ei, țesând laolaltă narațiunile și adevărurile pe care le conține. Lucrarea lui Hristos, jertfa Lui ispășitoare, lucrarea Lui de Mare-Preot și revenirea Lui sunt teme evocate în paginile ei. Marea luptă atinge punctul culminant în cartea Apocalipsa. Studiul din această săptămână, cu titlul „Sigiliul lui Dumnezeu și semnul fiarei (partea a 2-a)” continuă identificarea puterii fiarei care iese din mare, prezintă ultimele evenimente din istoria pământului și împărtășește principii practice care ne vor ajuta să ne pregătim pentru revenirea lui Isus.

Unul dintre principiile importante în înțelegerea profețiilor temporale din Biblie este principiul zi/an. Să recapitulăm: în profețiile legate de timp din Daniel și din Apocalipsa, o zi profetică este echivalentul unui an literal. Vom revedea dovezile biblice și istorice în favoarea acestui principiu în studiul nostru din această săptămână. Un alt principiu important în interpretarea profetică este legătura dintre profețiile din Daniel și cele din Apocalipsa. Vom arăta că fiara care se ridică din mare, din Apocalipsa 13, este, de fapt, un amestec compozit al creaturilor simbolice din Daniel 7 – leul, ursul, pardosul și fiara care arată ca un balaur, cele zece coarne și cornul cel mic, care iese din Imperiul Roman păgân și stăpânește asupra puterilor reprezentate de cele zece coarne.

Puterea cornului mic din Daniel 7, „omul fărădelegii” din 2 Tesaloniceni 2 și fiara care se ridică din mare din Apocalipsa 13 reprezintă aceeași putere asupritoare care a persecutat poporul lui Dumnezeu în timpul Evului Mediu: papalitatea. În studiul nostru din această săptămână vom descoperi că fiara din mare, din Apocalipsa 13, persecută și biserica lui Dumnezeu din zilele din urmă, pe aceia care „păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus”.

Comentariu

Apocalipsa 12 arată că Satana avea să persecute biserica lui Dumnezeu în timpul Evului Mediu. Conform profeției biblice, urmașii credincioși ai lui Hristos aveau să fugă în pustie vreme de 1.260 de zile (Apocalipsa 12:6). După cum citim în Apocalipsa 12:14: „Și cele două aripi ale vulturului celui mare au fost date femeii ca să zboare cu ele în pustie, în locul

ei, unde este hrănită o vreme, vremi și jumătatea unei vremi, departe de fața șarpelui” (Apocalipsa 12:14). Daniel 7:25 afirmă că puterea bisericii-stat romano-catolică „se va încumeta să schimbe vremurile și legea, și sfinții [credincioșii] vor fi dați în mâinile lui timp de o vreme, două vremuri și o jumătate de vreme”. Conform cu Apocalipsa 13:5, puterii bisericii-stat romano-catolice avea să i se permită să „lucreze patruzeci și două de luni”. Aceste trei expresii temporale, 1.260 de zile, o vreme, vremi și jumătatea unei vremi și, respectiv, patruzeci și două de luni descriu același interval de timp și apar de șapte ori în cărțile Daniel și Apocalipsa.

Într-un articol publicat de Institutul de Cercetare Biblică al Bisericii Adventiste, Gerhard Pfandl face următoarea observație: „Până în secolul al XIX-lea, majoritatea cercetătorilor cărților apocaliptice Daniel și Apocalipsa au folosit metoda historicistă pentru explicarea profețiilor din aceste cărți. Unul dintre stâlpii de susținere ai metodei historiciste este principiul an-zi, care spune că o zi în profețiile temporale apocaliptice reprezintă un an. În timpul secolului al XIX-lea, metoda historicistă a fost încet înlocuită de sistemele de interpretare preteriste și futuriste, ambele negând principiul de o zi pentru un an. Preteristii plasează majoritatea profețiilor în trecut, înainte de apariția Imperiului Roman; futuristii le plasează pe majoritatea acestora în viitor, mai specific în ultimii șapte ani dintre așa-zisa răpire secretă și a doua venire a lui Isus” (Pfandl, „In Defense of the Year-day Principle”, *Journal of the Adventist Theological Society* 23, nr. 1 [2012], p. 3).

Este numai logic să concluzionăm că, dată fiind natura simbolică a imaginilor din capitolele 7, 8, 9 și 12 din Daniel, alături de imaginile din Apocalipsa 12 și 13, perioadele din aceste capitole sunt și ele simbolice. Când aplicăm principiul de o zi pentru un an în fiecare dintre aceste cazuri, evenimentele prezise se întâmplă exact la timp.

Articolul de cercetare biblică al lui Pfandl aduce, de asemenea, acest argument relevant: „Potrivit contextului, expresiile «o vreme, vremi și jumătatea unei vremi» (Daniel 7:25; 12:7; Apocalipsa 12:14), «patruzeci și două de luni» (Apocalipsa 11:2; 13:5) și «o mie două sute șazeci de zile» (Apocalipsa 11:3; 12:6) se aplică aceleiași perioade de timp, dar expresia naturală «trei ani și șase luni» nu este folosită nici măcar o dată. «Duhul Sfânt pare, într-un fel, să epuizeze toate modurile în care acest interval poate fi exprimat, excluzând întotdeauna, desigur, acea formă care ar fi folosită în scrierea obișnuită și care este folosită în mod regulat în Scripturi în alte ocazii pentru a desemna o perioadă literală. Această

variație de expresii are sens doar dacă acceptăm sistemul zi-an, fiind cu totul inexplicabilă din cealaltă perspectivă» [Thomas R. Birks, *First Elements of Sacred Prophecy* (London: William E. Painter, 1843), p. 352]—Pfundl, „In Defense of the Year-day Principle”, *Journal of the Adventist Theological Society* 23, no. 1 (2012), p. 8.

Cele o mie două sute șazeci de zile, sau „o vreme, vremi și jumătatea unei vremi”, din Daniel și din Apocalipsa înseamnă 1.260 de ani. Comentând asupra acestei perioade profetice, *Comentariul biblic AZȘ* spune: „Perioada profetică a cornului mic a început în anul 538 d.Hr., când ostrogoții au renunțat la asedierea Romei, iar episcopul Romei, eliberat de controlul arian, a fost liber să exercite prerogativele decretului lui Iustinian din 533, și, prin urmare, să sporească autoritatea «Sfântului Scaun» (vezi comentariul la vers. 8). Exact după 1.260 de ani (1798), victoriile spectaculoase ale armatelor lui Napoleon în Italia l-au lăsat pe papa la mila guvernului revoluționar francez, care l-a atenționat că religia catolică va fi întotdeauna dușmanul de nereconciliat al republicii și a adăugat că «mai este un lucru, chiar mai important pentru atingerea scopului dorit, iar acesta este distrugerea, dacă este posibil, a centrului unității Bisericii Romane, și urmează ca Domnia Voastră, care întruniți în persoana voastră calitățile cele mai distinse de general și de om politic iluminat, să împliniți scopul acesta, dacă îl considerați posibil» (*Ibidem*, p. 158). Ca răspuns la aceste instrucțiuni și la ordinul lui Napoleon, [generalul] Berthier, cu o armată franceză, a intrat în Roma, a proclamat sfârșitul guvernării politice a papei și l-a luat pe papa prizonier, ducându-l în Franța, unde a murit în exil” (vol. 4, p. 834).

Profețiile din Apocalipsa prezic că rana de moarte făcută papalității de către armatele lui Napoleon avea să fie vindecată, iar papalitatea avea să se înalțe la supremație internațională (Apocalipsa 13:3). Această înălțare urmează să inițieze conflictul final dintre semnul fiarei și sigiliul lui Dumnezeu. Pentru a înțelege mai bine natura acestui conflict, trebuie mai întâi să descifrăm semnificația sigiliului lui Dumnezeu. Ce este mai exact acest sigiliu?

Potrivit Romani 4:11, un semn și o pecete (sigiliu) sunt interschimbabile. Sigiliile erau bine cunoscute în lumea antică. Erau folosite pentru a certifica documente. Erau, de asemenea, un semn al proprietății. Pecetele erau adeseori făcute din ceară sau ștampilate pe lutul proaspăt modelat. Dintre toate poruncile, cea a Sabatului este singura care se califică drept sigiliul lui Dumnezeu. Ea conține numele, titlul și pro-

prietatea dăătorului legii. După cum remarcă Gerhard Damsteegt: „Porunca Sabatului poate fi astfel considerată o pecete pentru că «este singura dintre toate cele zece în care se găsesc atât Numele, cât și titlul Legiuitorului. Este singura care arată prin a cui autoritate a fost dată Legea. În acest fel, ea conține sigiliul lui Dumnezeu, pus pe Legea Sa, ca o dovadă a autenticității și a puterii obligativității ei» (*Patriarhi și profeți*, p. 307). Sabatul le dă Celor Zece Porunci o semnificație unică. «Sabatul a fost pus în Decalog ca pecetea Dumnezeului celui viu, arătând spre Dăătorul legii și descoperind dreptul Lui de stăpânire.» Astfel, Sabatul este semnul unei relații între Dumnezeu și poporul Său, slujind ca un «test al loialității lor față de El» (*Sign of the Times*, 13 mai 1886).

Misiunea adventiștilor de ziua a șaptea poate fi descrisă ca fiind aceea de a prezenta «Legea lui Dumnezeu ca un test al caracterului și ca un sigiliu al viului Dumnezeu» (*Mărturii pentru biserică*, vol. 2, p. 468). (Damsteegt, „The Seal of God”, *Adventists Affirm*, vol. 8, nr. 3, sfârșitul anului 1994, pp. 37, 38).

Sigiliul lui Dumnezeu, așa cum este manifestat prin păzirea Sabatului, este un semn al acceptării autorității lui Dumnezeu în viața noastră. După cum declară Ellen G. White cu atâta tărie: „Îndată ce copiii lui Dumnezeu sunt sigilați pe frunte, și acesta nu este un sigiliu sau un semn care să poată fi văzut, ci o consolidare în adevăr, atât intelectuală, cât și spirituală, în așa fel încât să nu poată fi clintiți și de îndată ce copiii lui Dumnezeu sunt sigilați și pregătiți pentru zguduire, aceasta va avea loc. De fapt, zguduirea a și început” (Comentariile Ellen G. White, *Comentariul biblic AZȘ*, vol. 4, p. 1161). Sigilați de Duhul Sfânt, suntem pregătiți pentru criza care ne stă în față. Am face bine să luăm aminte la mustrarea apostolului Pavel: „Să nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării” (Efeseni 4:30).

Aplicație

Meditează: În ciuda faptului că sigiliul lui Dumnezeu și semnul fiarei sunt diametral opuse, au totuși un lucru în comun: niciunul nu este primit pe loc. Primirea sigiliului lui Dumnezeu se întâmplă în timp, pe măsură ce mintea noastră este zilnic modelată după chipul lui Isus. Ellen G. White scrie: „Este o **lege** atât a intelectului, cât și a spiritualității umane aceea că, **privind**, suntem **schimbați**. Mintea se adaptează treptat la subiectele cu care este hrănită” (*Tragedia veacurilor*, p. 555, sublinieri adăugate).

Privind la Isus și umplându-ne mintea cu învățăturile Cuvântului Său, devenim mai mult asemenea Lui. Dezvoltarea caracterului are nevoie de timp. Relațiile profunde și durabile se dezvoltă în timp și necesită timp. Când medităm la viața lui Hristos, Duhul Sfânt lucrează în viața noastră ca să „pecetluiască” în noi principiile Împărăției lui Dumnezeu, în pregătirea pentru testul final, care vizează porunca Sabatului.

După cum sigiliul lui Dumnezeu nu este primit instantaneu, nici semnul fiarei nu va fi primit astfel. Compromisurile zilnice, păcatele îndrăgite și cultivate, idoli ascunși în inimă, atitudinile necreștine încurajate – toate duc la primirea semnului fiarei. Dacă nu trecem de încercările de astăzi, cu siguranță vom cădea la încercările mai grele de mâine, când semnul fiarei va fi implementat. Cum spunea bătrânul predicator adventist Luther Warren: „Singura cale ca să fii pregătit pentru revenirea lui Isus este să te pregătești de pe acum și să rămâi pregătit.”

Îndeamnă-i pe membrii grupei să mediteze la declarația lui Luther Warren. Încurajează-i să se roage în această săptămână ca Dumnezeu să le descopere orice lucru care îi împiedică să fie gata pentru A Doua Venire.

Luminați de slava lui Dumnezeu

De memorat: „După aceea, am văzut coborându-se din cer _____, care avea o mare putere; și _____ s-a luminat de slava lui.” (Apocalipsa 18:1)

Mai devreme sau mai târziu, evenimentele finale se vor desfășura. Exact când și exact cum, aceasta nu ni s-a spus. Dar ni s-a spus suficient. Va apărea un fel de legislație care va impune păzirea duminicii, în contrast cu păzirea Sabatului. Apocalipsa ne-a descoperit problemele cruciale puse în joc, jucătorii esențiali implicați și, în linii mari, ne-a spus ce se va întâmpla. În contrast cu închinarea la Cel „ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor” (Apocalipsa 14:7), oamenii „al căror nume n-a fost scris de la întemeierea lumii în cartea vieții Mielului” (Apocalipsa 13:8) se vor închina fiarei și icoanei ei. Cu alte cuvinte, numele tuturor celor care au ales să Îl urmeze pe Domnul Isus Hristos și să asculte de poruncile Lui rămân în cartea vieții. Cu cât este mai bine să fii în cartea lui Dumnezeu decât în registrele oamenilor!

Dumnezeu a ridicat Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea ca să predice lumii acest mesaj. De aceea, noi înșine avem nevoie să fim convertiți la adevăr așa cum este el în Isus și să fim transformați și înnoiți de „Evanghelia veșnică” din Apocalipsa 14:6, care are în centru moartea lui Hristos pentru noi, siguranța mântuirii noastre în El.

24 iunie – Ziua lucrării în penitenciare

1 Citește 1 Tesaloniceni 5:1-6. Ce avertizare ne oferă apostolul Pavel cu privire la ultimele zile ale istoriei omenirii?

Pavel i-a îndemnat pe credincioșii din Tesalonic să vegheze și să fie treji în contextul celei de-a doua veniri a lui Hristos. Și dacă apostolul le zicea lucrul acesta credincioșilor de atunci, ce ne-ar spune nouă astăzi?

El a mai spus și că ei erau „fii ai luminii” (1 Tesaloniceni 5:5) și că nu erau în „întuneric, pentru ca ziua aceea” [revenirea lui Hristos] (1 Tesaloniceni 5:4) să îi prindă „ca un hoț” (1 Tesaloniceni 5:4).

Isus a folosit verbul „a veghea” în legătură cu rugăciunea stăruitoare, din inimă (Matei 24:42; 26:40,41). A veghea înseamnă a fi alert din punct de vedere spiritual. A fi treaz înseamnă a lua în serios vremurile pe care le trăim și a te concentra pe lucrurile care contează cu adevărat.

Ellen G. White adaugă: „Noi, cei care cunoaștem adevărul, ar trebui să ne pregătim pentru ceea ce urmează să se abată asupra lumii ca o surpriză copleșitoare” (*Mărturii pentru biserică*, vol. 8, p. 28).

Iar dacă pentru lume poate fi surprinzător, pe noi nu ar trebui să ne surprindă. Chiar dacă nu știm când se va întâmpla, putem vedea suficiente dovezi ca să știm că vine și că acum, astăzi, este momentul să fim pregătiți.

2 Recapitulează Daniel 2 și notează succesiunea împărățiilor care au venit și au trecut exact așa cum a fost prezis. Cum ne întărește profeția aceasta încrederea că tot ceea ce Dumnezeu a spus se va împlini?

Hristos ne-a dat aceste solii ale ultimelor zile pentru ca, știind ce urmează să se întâmple, să ne pregătim pentru ele. Profețiile din Daniel și din Apocalipsa, combinate cu darul modern al profeției, ne oferă o perspectivă divină asupra a ceea ce urmează să vină peste această lume. Cuvântul profetic al lui Dumnezeu schițează în avans istoria mântuirii, iar Daniel 2 ne oferă dovezi puternice, raționale, că putem avea încredere în Dumnezeu.

Pavel spune „să nu dormim”, cum fac ceilalți. Ce înseamnă lucrul acesta și cum putem ști dacă dormim într-adevăr? Iar dacă dormim, de ce anume va fi nevoie pentru a ne trezi?

3 Citește Ioan 8:32; 7:17 și 17:17. Ce promisiuni ne oferă Isus cu privire la cunoașterea adevărului și a locului unde acesta se găsește?

Apelul final al lui Dumnezeu pentru poporul Lui este să fugă de ereziile Babilonului și să umble în lumina adevărului veșnic care se găsește în Cuvântul Lui. Cheia tuturor lucrurilor se găsește în Biblie. Atâta vreme cât oamenii se țin de Biblie și urmează învățăturile ei, nu vor fi înșelați în criza finală, în mod special cu privire la Sabat.

Mesajul celui de-al doilea înger ne cheamă să acceptăm adevărul, și nu minciuna; Scriptura, și nu tradiția; învățăturile lui Dumnezeu, și nu rătăcirile sau doctrinele false.

Mesajul celui de-al treilea înger, care vine după primele două, prezintă o avertizare cu privire la semnul fiarei. În profețiile din Biblie, fiara reprezintă o putere politică sau religioasă. Fiara care iese din mare, din Apocalipsa 13 și 14, se ridică din Roma ca un sistem mondial de închinare. În cele din urmă, această putere romană își extinde influența în întreaga lume și va duce la o mișcare de unire a bisericii cu statul. Scopul va fi dobândirea unității mondiale într-o perioadă de schimbări economice, catastrofe naturale, tulburări sociale, crize politice internaționale și conflict global.

Statele Unite vor prelua în cele din urmă conducerea în această confederație globală. „Satana îi va atrage pe oameni sub influența amăgirilor lui prin cele două mari erezii: nemurirea sufletului și sfințenia duminicii. În timp ce prima creează condițiile propice spiritismului, a doua creează o legătură de simpatie cu Roma. Protestanții din Statele Unite vor fi primii care își vor întinde brațele peste prăpastie ca să prindă mâna spiritismului. De asemenea, ei vor trece peste abis pentru a da mâna cu puterea Romei și, sub influența acestei triple alianțe, această țară va merge pe urmele Romei, călcând în picioare libertatea de conștiință” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 588).

Aceste solii se încheie cu un apel urgent adresat credincioșilor lui Hristos de a ține poruncile lui Dumnezeu prin credința vie a lui Isus, care locuiește în inimile lor (Apocalipsa 14:12).

Cum înțelegi afirmația lui Isus că „adevărul vă va face liberi” (NTR)? Ce înseamnă să fii liber în acest context?

Dumnezeu a ridicat un popor, în zilele din urmă, care să stea pe umerii reformatorilor din trecut, având Biblia ca unic crez, pe Hristos, ca singura sursă de mântuire, Duhul Sfânt, ca singura sursă de putere și întoarcerea Domnului nostru, ca împlinirea speranțelor lor. Adevăruri îndelung ascunse de întunericul rătăcirii și al tradiției, inclusiv adevăratul Sabat biblic, vor fi proclamate lumii chiar înainte de întoarcerea Domnului nostru.

Mesajele celor trei îngeri au dat naștere acestei mișcări din zilele din urmă care să completeze Reforma și să contribuie la îndeplinirea lucrării lui Hristos pe acest pământ. Marile profetii ale ultimei cărți din Biblie descoperă o mișcare divină istorică ce se ridică din dezamăgire pentru a proclama lumii solia finală a lui Dumnezeu. Apocalipsa 14 descrie o biserică mondială care acoperă pământul cu vestea bună a Evangheliei veșnice. Celor trei îngeri din Apocalipsa 14 li se alătură un alt înger, în Apocalipsa 18. Acesta dă putere proclamării celor trei dintâi, astfel încât „pământul s-a luminat de slava lui” [Dumnezeu] (Apocalipsa 18:1). Apocalipsa 18 pune accent pe evenimentele majore care duc la punctul culminant din istoria omenirii și la biruința finală a Evangheliei.

4 Citește Apocalipsa 18:1. Care sunt trei lucruri pe care Ioan ni le spune despre acest înger? (Vezi și Habacuc 2:14.)

Îngerul care coboară din prezența glorioasă a lui Dumnezeu, din sala tronului din sanctuar, a fost însărcinat să proclame ultima solie a harului lui Dumnezeu și să avertizeze locuitorii pământului cu privire la ce urmează să vină asupra planetei Pământ.

Textul spune că îngerul vine cu „o mare putere”. În greaca Nouului Testament, cuvântul pentru „putere” este *exhousia*. Isus folosește acest cuvânt în Evanghelia după Matei în legătură cu trimiterea ucenicilor Săi. În Matei 10:1, Isus le dă ucenicilor Săi „putere” asupra stăpânilor și puterilor răului. Îi trimite cu putere divină pentru a birui în lupta dintre bine și rău. În Matei 28:18,19, El îi trimite încă o dată, dar de data aceasta cu „toată puterea” în cer și pe pământ, ca să meargă și să facă „ucenici din toate neamurile”.

În final, cum se rezumă problemele zilelor din urmă (și cele din fiecare zi) la autoritate? A cui autoritate o respectăm: a lui Dumnezeu, a noastră, a puterii fiarei sau a altcuiva? A cui autoritate o urmezi acum?

5 Citește Apocalipsa 4:11; 5:12 și 19:1. Ce cuvinte sunt asociate cu slava lui Dumnezeu care umple pământul, așa cum descrie Apocalipsa 18:1?

Marea luptă dintre bine și rău în univers este și despre onoarea sau reputația lui Dumnezeu. Satana, un înger răzvrătit, a declarat că Dumnezeu este nedrept, că pretinde închinare, dar oferă puțin în schimb. Cel rău declară că Legea lui Dumnezeu ne restricționează libertatea și ne limitează bucuria.

Viața, moartea și învierea lui Isus au distrus acel mit. Cel care ne-a creat S-a aruncat în groapa cu șerpi a acestei lumi pentru a ne răscumpăra. Pe cruce, a răspuns acuzațiilor lui Satana și a demonstrat că Dumnezeu este atât iubitor, cât și drept.

Cucerit de dragostea Sa, preocupat de onoarea Sa, poporul Său din zilele din urmă descoperă slava Sa – caracterul Său iubitor, gata să se sacrifice – unei lumi egocentrice, lipsite de Dumnezeu, iar pământul este luminat de caracterul lui Dumnezeu.

6 Citește Exodul 33:18,19. În ce mod Își descoperă Dumnezeu slava înaintea lui Moise? Ce este slava lui Dumnezeu?

Slava lui Dumnezeu este caracterul Său. Pământul se umple de slava lui Dumnezeu când suntem plini de dragostea lui Dumnezeu și când caracterele noastre sunt schimbate prin dragostea Lui răscumpărătoare.

Manifestarea dragostei Lui în viața noastră descoperă lumii slava Lui, caracterul Lui. Ultima avertizare care va fi proclamată unei lumi acoperite de întunericul spiritual, purtată de către cei trei îngeri în mijlocul cerului, este: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă” (Apocalipsa 14:7).

Faptele noastre bune, neprihănirea și bunătatea noastră nu au nicio slavă. „Solia dreptății lui Hristos trebuie să răsune de la un capăt la celălalt al pământului [...]. Aceasta este slava lui Dumnezeu, care încheie lucrarea îngerului al treilea” (Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 6, p. 19). Ellen G. White scrie și: „Ce este îndreptățirea prin credință? Este lucrarea lui Dumnezeu, care coboară în țărână slava omenească și face pentru om lucrarea pe care el nu are puterea să o facă singur” (*Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, p. 456).

Nicio slavă pentru noi; în schimb, toată slava pentru Dumnezeu!

Sunt multe simboluri în Apocalipsa, simboluri biblice importante: un balaur în cer (Apocalipsa 12:3,4,7), îngeri care zboară prin mijlocul cerului (Apocalipsa 14:6), o femeie pe o fiară de culoare stacojie (Apocalipsa 17:3) și așa mai departe. Apar în Cuvântul lui Dumnezeu; Duhul Sfânt l-a inspirat pe Ioan să le pună acolo și au roluri importante în a le descoperi adevărul celor care citesc cuvintele acestei cărți și le împlinească. Fiindcă, așa cum stă scris: „Ferice de cine citește și de cei ce ascultă cuvintele acestei prorocii și păzesc lucrurile scrise în ea! Căci vremea este aproape!” (Apocalipsa 1:3).

Mai există însă o imagine care apare în mod repetat în cartea Apocalipsa. Care este aceasta și ce reprezintă ea?

7 Citește Apocalipsa 5:6,8,12; 7:17; 14:1; 15:3; 19:7; 21:22,23; 22:1,3. Care este semnificația simbolului Mielului și de ce apare de atâtea ori în Apocalipsa?

Desigur, după cum spun cuvintele care deschid Apocalipsa, aceasta este o descoperire a „lui Isus Hristos”. Și nu numai un Miel, ci un Miel „înjunghiat” (Apocalipsa 5:6,12; 13:8). Adică Isus Hristos crucificat. Aici se găsește inima și sufletul nu numai ale întregii Biblii, ci și ale cărții Apocalipsa și ale celor trei solii îngerești. Nu putem fi credincioși chemării noastre, nu putem face lucrarea pe care Dumnezeu Și-a chemat biserica să o facă, dacă nu avem Mielul, Mielul înjunghiat, pe Isus crucificat, o jertfă pentru păcatele noastre, ca punct central al soliei noastre.

„Trebuie să Îl punem în mod intenționat pe Mielul care a fost înjunghiat în centrul doctrinelor și al misiunii noastre și în inima fiecărei predici pe care o predicăm, a fiecărui articol pe care îl scriem, a fiecărei rugăciuni pe care o înălțăm, a fiecărui cântec pe care îl cântăm, a fiecărui studiu biblic pe care îl ținem și a oricărui lucru pe care îl facem. Fie ca dragostea descoperită de Miel pe cruce să transforme modul în care ne tratăm unii pe alții și să ne schimbe, pentru a ne păsa de lume” (Ángel Manuel Rodríguez, *The Closing of the Cosmic Conflict: Role of the Three Angels' Messages*, p. 70 – manuscris nepublicat).

Numai Mielul și ceea ce El a făcut, face și va continua să facă pentru noi până la încheierea timpului constituie, în ultimă instanță, esența celor trei mesaje îngerești.

De ce este esențial să Îl avem în centrul proclamației noastre pe Mielul înjunghiat, și aceasta nu numai pentru a-i conduce pe alții la El, ci și pentru viața noastră spirituală?

„Trimiși ai lui Dumnezeu cu fețele luminate și strălucind de sfântă consacrare se vor grăbi din loc în loc să transmită mesajul din cer. Avertizarea va fi rostită prin mii de voci pe tot pământul. Se vor face miracole, bolnavi vor fi vindecați și semne și minuni îi vor însoți pe credincioși. Satana, de asemenea, va acționa prin false minuni, făcând să coboare chiar foc din cer înaintea oamenilor (Apocalipsa 13:13). Astfel, locuitorii pământului vor fi determinați să ia o poziție.

Mesajul va fi transmis nu atât de mult prin argumente, cât prin convingerea profundă produsă de Duhul lui Dumnezeu. Argumentele au fost prezentate. Sămânța a fost semănată, iar acum va răsări și va aduce rod. Publicațiile distribuite de misionari și-au exercitat influența, totuși mulți a căror minte a fost impresionată au fost împiedicați să înțeleagă pe deplin adevărul sau să-i dea ascultare. Acum, razele de lumină pătrund pretutindeni, adevărul este văzut cu claritate, iar copiii sinceri ai lui Dumnezeu rup legăturile care i-au ținut strâns. Relațiile de familie și legătura cu biserica nu-i mai pot trage înapoi acum. Adevărul este mai valoros pentru ei decât orice. În ciuda forțelor unite împotriva adevărului, un mare număr de oameni va lua poziție de partea Domnului” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 612).

Studiu zilnic: Psalmii 36 – 42; Ellen G. White, Rugăciunea, capitolul 23 (în continuare, până la final).

1. Unde duce supărarea?

2. Ce era cât un lat de mână?

3. Cine urmau să fie rușinați și înfrunțați?

4. Cu ce se hrănea psalmistul zi și noapte?

5. Cum vrea Isus să vină la El copiii și tinerii?

Privire generală

Profețiile din Apocalipsa descoperă ce urmează să vină, astfel încât poporul lui Dumnezeu să fie pregătit pentru acele lucruri. În scrisoarea lui către biserica din Tesalonic, apostolul Pavel declară clar scopul profeției: „Dar voi, fraților, nu sunteți în întuneric, pentru ca ziua aceea să vă prindă ca un hoț. Voi toți sunteți fii ai luminii și fii ai zilei. Noi nu suntem ai nopții, nici ai întunericului. De aceea să nu dormim ca ceilalți, ci să veghem și să fim treji” (1 Tesaloniceni 5:4-6). Cuvântul lui Dumnezeu luminează calea care ne stă în față. În lecția din această săptămână vom studia profețiile din Apocalipsa despre ultimele evenimente din istoria acestui pământ.

Înțelegerea a ceea ce va veni ne va ajuta să ne pregătim pentru conflictul final dintre forțele binelui și cele ale răului. Apocalipsa 18 prezice că mai multe puteri religioase, politice și economice se vor uni într-o confederație, numită simbolic Babilon, în încercarea de a conduce lumea. Dar Dumnezeu nu este niciodată luat prin surprindere. Conform cu Apocalipsa 18:1,2, Dumnezeu va acționa prin Duhul Său cel Sfânt pentru a lumina lumea cu slava Sa. Puterile demonice de jos vor fi întâmpinate de puterile cerului de sus. Apoi, prin poporul lui Dumnezeu se va demonstra că slava lui Dumnezeu stă în caracterul Său.

În studiul nostru din această săptămână ne vom concentra asupra slavei lui Dumnezeu descoperită prin poporul Său, pentru a lumina lumea întunecată de păcat. Schimbată prin harul Său, transformată prin dragostea Sa și plină de Duhul Său cel Sfânt, biserica lui Dumnezeu din zilele din urmă adresează lumii ultimul apel al Cerului, și zeci de mii de oameni aud și răspund chemării. Astfel, „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul” (Matei 24:14).

Comentariu

Slava lui Dumnezeu

Apocalipsa 18:1 este unul dintre pasajele cele mai importante din întreaga carte: „După aceea, am văzut coborându-se din cer un alt înger, care avea o mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui”

(Apocalipsa 18:1). Expresia „pământul s-a luminat de slava lui” este extrem de importantă. În întreaga carte Apocalipsa sunt trei cuvinte care apar împreună: „slava, cinstea și puterea” lui Dumnezeu.

Apocalipsa 4:11 declară: „Vrednic ești, Doamne și Dumnezeul nostru, să primești slava, cinstea și puterea.” Să ne gândim și la Apocalipsa 5:12, unde Ioan spune că Isus este demn să primească, printre altele, slava, cinstea și puterea. Descoperim din nou acest gând în Apocalipsa 19:1: „Ale Domnului, Dumnezeului nostru, sunt mântuirea, slava, cinstea și puterea.” Și observăm cum Apocalipsa, referindu-se la locuirea sfinților în cetatea Noului Ierusalim, încheie: „În ea vor aduce slava și cinstea neamurilor” (Apocalipsa 21:26).

Plinătatea Duhului

Duhul Sfânt va fi revărsat în plinătatea puterii Lui chiar înainte de venirea lui Isus, iar pământul va fi luminat de slava lui Dumnezeu. Apocalipsa 18:1 este o împlinire a cuvintelor din Vechiul Testament ale profetului Habacuc: „Căci pământul va fi plin de cunoștința slavei Domnului, ca fundul mării de apele care-l acoperă” (Habacuc 2:14). După cum am menționat, slava lui Dumnezeu este caracterul Său, care este dragoste. Dar această afirmație ridică o întrebare: Cum se va descoperi această slavă în ultimele momente ale istoriei unei planete afectate de păcat și de întuneric moral?

Pentru a răspunde la această întrebare, să ne gândim la experiența lui Moise. Care a fost răspunsul lui Dumnezeu atunci când Moise I-a cerut să îi arate slava Lui? „Moise a zis: «Arată-mi slava Ta!» Domnul a răspuns: «Voi face să treacă pe dinaintea ta toată frumusețea Mea și voi chema Numele Domnului înaintea ta; Eu Mă îndur de cine vreau să Mă îndur și am milă de cine vreau să am milă!»” (Exodul 33:18,19). Slava lui Dumnezeu este caracterul Său.

Slava lui Dumnezeu umple pământul într-o vreme de întuneric spiritual, când credincioșii poporului Său, copleșiți de dragostea Sa, transformați prin harul Său și dedicați misiunii Sale, descoperă lumii caracterul Său iubitor prin viața și prin mărturia lor. Mărturia vieții lor lipsite de egoism și proclamarea soliei bunătății, harului și adevărului Său se află într-un contrast puternic cu egoismul, cu mândria și cu falsitatea sistemului acestei lumi.

Apelul final al lui Dumnezeu

Un înger coboară din cer cu un mesaj direct de la tronul lui Dumnezeu – o solie care Îi cheamă poporul să iasă din mijlocul unei confederații politico-religioase apostate pe care Biblia o numește Babilon. Apelul lui Dumnezeu spune: „A căzut, a căzut Babilonul cel mare! A ajuns un locaș al dracilor” (Apocalipsa 18:2). Această proclamare este o repetare și o întărire a celei rostite de îngerul din Apocalipsa 14, care anunță, de asemenea, căderea Babilonului (Apocalipsa 14:8). Apocalipsa 18:4 este ultima chemare a lui Dumnezeu adresată întregii omeniri. El face un apel urgent la cei care poartă Numele Lui: „Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu fiți loviți cu urgiile ei!” „Păcatul este fărădelege” (1 Ioan 3:4). De ce Își cheamă Dumnezeu poporul să iasă din Babilon în acest moment? Apocalipsa 18:5 ne spune: „Pentru că păcatele ei s-au îngrămădit și au ajuns până în cer și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei.” Babilonul a umplut paharul nelegiuirilor. Dumnezeu ține o înregistrare exactă a păcatelor puterilor pământestii și, când acestea ating o anumită măsură, El spune: „Destul!”

Exact același lucru s-a întâmplat în zilele lui Noe. Dumnezeu a trimis un mesaj de salvare lumii antediluviene, dar, când păcatele acestea au atins o anumită limită și când fiecare persoană de pe pământ a avut șansa să se pocăiască, au venit ploile. Vedem același lucru în distrugerea Sodomei și a Gomorei. Lot a făcut un apel solemn către copiii lui să părăsească Sodoma împreună cu el. Când păcatele locuitorilor cetăților din câmpie au atins o anumită limită, a căzut focul peste ele.

Același lucru s-a întâmplat cu Babilonul din vechime. Dumnezeu i-a trimis Babilonului solie după solie, chemând liderii și poporul la pocăință, dar, când acele solii au fost respinse, mezii și perșii l-au invadat. Harul lui Dumnezeu are îndelungă răbdare pentru copiii Lui rătăcitori. El le dă toate șansele de a se pocăi. Își trimite Duhul către fiecare inimă. Trimite avertizări profetice și face apeluri urgente, dar le dă tuturor libertatea de alegere. Babilonul spiritual, la fel ca echivalentul lui din vechime, își împietrește inima în răzvrătire.

În cele din urmă, forțele demonice vor prelua controlul deplin asupra Babilonului modern, spiritual. Acesta devine „un locaș al dracilor, o închisoare a oricărui duh necurat” (Apocalipsa 18:2). Poporul lui Dumnezeu este plin de Duhul Sfânt și, în contrast, Babilonul este plin de duhurile demonilor. Când o persoană sau o organizație religioasă întoarce spatele, în mod conștient și deliberat, învățăturilor Scripturii,

ea lasă cale deschisă amăgirilor spirituale. Singura modalitate de a evita să fim controlați de duhurile necurate este să ne supunem controlului Duhului Sfânt.

Amăgirile Babilonului spiritual devin universale, căci toate popoarele vor bea din vinul „curviei” ei spirituale. După cum am văzut în studiul anterior, vinul reprezintă doctrinele false. Cei care beau din vinul Babilonului ajung să aibă o gândire confuză. Încurcă minciuna cu adevărul și ajung să creadă că adevărul este minciună. Să observăm cu atenție exprimarea din Apocalipsa 18:3: „Pentru că toate neamurile au băut din vinul mâniei curviei ei și împărații pământului au curvit cu ea și negustorii pământului s-au îmbogățit prin risipa desfătării ei.”

Curvia este o unire nelegitimă. Există trei grupuri care se unesc în această uniune sau confederație nelegitimă de la sfârșitul timpului: Babilonul (toate religiile false ale lumii, inclusiv spiritismul, în alianță cu puterea papală), regii pământului (puterile politice/statale) și negustorii pământului (forțele economice). Vorbind despre uniunea dintre biserică și stat care va avea loc, Ellen G. White ne avertizează că, atunci „când protestantismul va întinde mâna peste abis pentru a prinde mâna puterii romane, când va întinde mâna peste abis pentru a da mâna cu spiritismul, când, sub influența acestei întreite uniuni, țara noastră va abandona orice principiu al propriei Constituții, ca guvernare protestantă și republicană, și va face legi pentru propagarea falsurilor și a înșelăciunilor papale, atunci putem ști că a venit timpul pentru lucrarea prin minuni a lui Satana și că sfârșitul este aproape” (*Mărturie pentru biserică*, vol. 5, p. 451). Dumnezeu va întâmpina „lucrarea prin minuni a lui Satana” cu cea mai mare manifestare a puterii cerești de la Cincizecime – revărsarea Duhului Sfânt în ploaia târzie. Pământul va fi aprins de slava lui Dumnezeu. Evanghelia va fi predicată până la capătul pământului de către oameni care vor fi martori vii ai puterii ei transformatoare. Zeci de mii de bărbați și de femei cu inimi sincere vor ieși din Babilon și se vor uni cu urmașii lui Hristos. Atunci, Isus va coborî din cer în slavă și Își va lua copiii acasă.

Aplicație

Meditează: Cele mai importante două lucruri în viață sunt a-L cunoaște pe Isus și a-i ajuta și pe alții să Îl cunoască. Altfel spus, cele mai importante două lucruri în viață sunt să ne pregătim personal pentru venirea lui Isus și să-i ajutăm și pe alții să fie pregătiți pentru acest eveniment mareț. Cu cât ne apropiem mai mult de Hristos, cu atât mai

mult descoperim lumii slava Lui. După cum scrie Ioan: „Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl. [...] Și noi toți am primit din plinătatea Lui și har după har” (Ioan 1:14,16). A reflecta slava lui Dumnezeu înseamnă a fi umplut cu dragostea, cu harul și cu puterea lui Hristos.

Cuvintele acestui binecunoscut imn creștin exprimă dorința oricărei inimi convertite: „**Nimic între sufletul meu și Mântuitor**, Nimic din visul amăgitor al acestei lumi: Am lepădat toate plăcerile păcătoase – Isus este al meu! Nimic nu intervine între noi” (*The Seventh-day Adventist Hymnal*, imnul 322, [Hagerstown, MD: Review and Herald Publishing Association, 1985]).

Îndeamnă-i pe membrii grupei să mediteze în săptămâna următoare la întrebările de mai jos:

- 1 Există ceva ce îmi doresc mai mult decât Îl doresc pe Isus? Dacă da, care este acest „idol”? Ce îmi ocupă timpul? Cum îmi petrec momentele de relaxare? Ce îmi preocupă cele mai tainice gânduri?
- 2 În ce mod reflectă viața mea declarația mea de credință? Cum reflectă acțiunile mele angajamentul meu spiritual?
- 3 Dacă Isus ar veni astăzi, aș fi gata? Dacă nu, de ce?
- 4 Are Hristos controlul deplin asupra vieții mele? Dacă nu, ce îmi stă în cale și ce pot face cu ajutorul Duhului Sfânt în această privință?

APRIIE

1. S. Luca 2:40
s. a. B 19:42, CT 19:32, IS 19:38, MS 19:50, SM 19:57, DJ 19:51, AR 20:01
2. D. Proverbele 18:10
3. L. Psalmii 37:5
4. M. 2 Corinteni 3:18
5. M. Psalmii 27:1
6. J. Evrei 12:4
7. V. Efeseni 4:1
s. a. B 19:49, CT 19:39, IS 19:46, MS 19:58, SM 20:06, DJ 19:58, AR 20:09
8. S. Psalmii 144:15
s. a. B 19:50, CT 19:40, IS 19:48, MS 19:59, SM 20:07, DJ 20:00, AR 20:10
9. D. Ieremia 29:11
10. L. Osea 6:3
11. M. Exodul 24:12
12. M. Coloseni 3:13
13. J. Faptele 3:6
14. V. Exodul 7:6
s. a. B 19:58, CT 19:47, IS 19:56, MS 20:07, SM 20:16, DJ 20:07, AR 20:18
15. S. Deuteronomul 16:15
s. a. B 19:59, CT 19:49, IS 19:57, MS 20:09, SM 20:17, DJ 20:08, AR 20:19
16. D. Luca 18:16
17. L. Psalmii 92:4
18. M. Romani 12:2
19. M. Matei 18:14
20. J. Eclesiastul 9:9
21. V. 1 Samuel 25:6 u.p.
s. a. B 20:07, CT 19:56, IS 20:06, MS 20:17, SM 20:26, DJ 20:16, AR 20:27
22. S. Apocalipsa 1:3
s. a. B 20:08, CT 19:57, IS 20:07, MS 20:18, SM 20:27, DJ 20:17, AR 20:29
23. D. Matei 19:26
24. L. Proverbele 1:7
25. M. Ioan 20:21
26. M. Matei 6:33
27. J. Matei 5:48
28. V. Psalmii 32:8
s. a. B 20:15, CT 20:04, IS 20:15, MS 20:26, SM 20:36, DJ 20:24, AR 20:37
29. S. Matei 6:8
s. a. B 20:16, CT 20:06, IS 20:17, MS 20:27, SM 20:37, DJ 20:25, AR 20:38
30. D. Proverbele 4:7

MAI

1. L. 1 Timotei 6:7,8
2. M. 1 Tesaloniceni 5:11
3. M. Luca 2:51,52
4. J. Romani 12:6
5. V. 1 Tesaloniceni 5:17
s. a. B 20:24, CT 20:13, IS 20:25, MS 20:35, SM 20:46, DJ 20:33, AR 20:46
6. S. Efeseni 5:9
s. a. B 20:25, CT 20:14, IS 20:26, MS 20:37, SM 20:47, DJ 20:34, AR 20:47
7. D. Matei 7:7,8
8. L. Psalmii 16:11
9. M. Neemia 4:14
10. M. Matei 28:20
11. J. Isaia 54:13
12. V. Filipeni 4:9
s. a. B 20:32, CT 20:21, IS 20:34, MS 20:44, SM 20:55, DJ 20:41, AR 20:55
13. S. Romani 7:12
s. a. B 20:33, CT 20:22, IS 20:35, MS 20:46, SM 20:56, DJ 20:42, AR 20:56
14. D. Luca 1:80
15. L. Romani 15:2
16. M. Matei 13:8
17. M. Luca 12:12
18. J. 2 Timotei 4:3
19. V. Psalmii 37:23
s. a. B 20:40, CT 20:29, IS 20:43, MS 20:53, SM 21:04, DJ 20:49, AR 21:03
20. S. Deuteronomul 6:24
s. a. B 20:41, CT 20:30, IS 20:44, MS 20:54, SM 21:05, DJ 20:50, AR 21:04
21. D. Geneza 33:14
22. L. Eclesiastul 12:12
23. M. 1 Timotei 4:16
24. M. Filipeni 4:8
25. J. Eclesiastul 9:18
26. V. Romani 14:19
s. a. B 20:47, CT 20:36, IS 20:51, MS 21:01, SM 21:12, DJ 20:56, AR 21:11
27. S. Deuteronomul 32:2
s. a. B 20:48, CT 20:37, IS 20:52, MS 21:02, SM 21:13, DJ 20:57, AR 21:12
28. D. Proverbele 10:17
29. L. Psalmii 135:3
30. M. Eclesiastul 11:1
31. M. Proverbele 19:23

IUNIE

1. J. Proverbele 18:15
2. V. Proverbele 22:1
s. a. B 20:53, CT 20:42, IS 20:58, MS 21:07, SM 21:19, DJ 21:02, AR 21:18
3. S. Evrei 13:1
s. a. B 20:54, CT 20:43, IS 20:58, MS 21:08, SM 21:20, DJ 21:03, AR 21:19
4. D. Proverbele 22:6
5. L. Psalmii 105:33
6. M. Psalmii 106:3
7. M. Coloseni 1:11
8. J. 2 Corinteni 10:5
9. V. Marcu 8:2-4
s. a. B 20:58, CT 20:47, IS 21:03, MS 21:13, SM 21:25, DJ 21:07, AR 21:23
10. S. Psalmii 25:9
s. a. B 20:59, CT 20:48, IS 21:04, MS 21:13, SM 21:25, DJ 21:07, AR 21:24
11. D. Evrei 6:12
12. L. Ieremia 1:7
13. M. Filipeni 2:3
14. M. Proverbele 19:18
15. J. Psalmii 107:21
16. V. Efeseni 5:16
s. a. B 21:02, CT 20:51, IS 21:07, MS 21:16, SM 21:29, DJ 21:10, AR 21:27
17. S. Faptele 24:16
s. a. B 21:02, CT 20:51, IS 21:07, MS 21:17, SM 21:29, DJ 21:11, AR 21:27
18. D. Evrei 12:11
19. L. Psalmii 119:135
20. M. Romani 12:10
21. M. Proverbele 15:1
22. J. Ioan 15:7
23. V. Faptele 18:25,26
s. a. B 21:04, CT 20:52, IS 21:09, MS 21:18, SM 21:31, DJ 21:12, AR 21:29
24. S. Evrei 10:36
s. a. B 21:04, CT 20:52, IS 21:09, MS 21:18, SM 21:31, DJ 21:12, AR 21:29
25. D. Filipeni 1:6
26. L. Geneza 1:28
27. M. Isaia 54:17
28. M. Efeseni 1:7
29. J. Proverbele 22:6
30. V. Luca 7:11
s. a. B 21:04, CT 20:52, IS 21:09, MS 21:18, SM 21:30, DJ 21:12, AR 21:29